

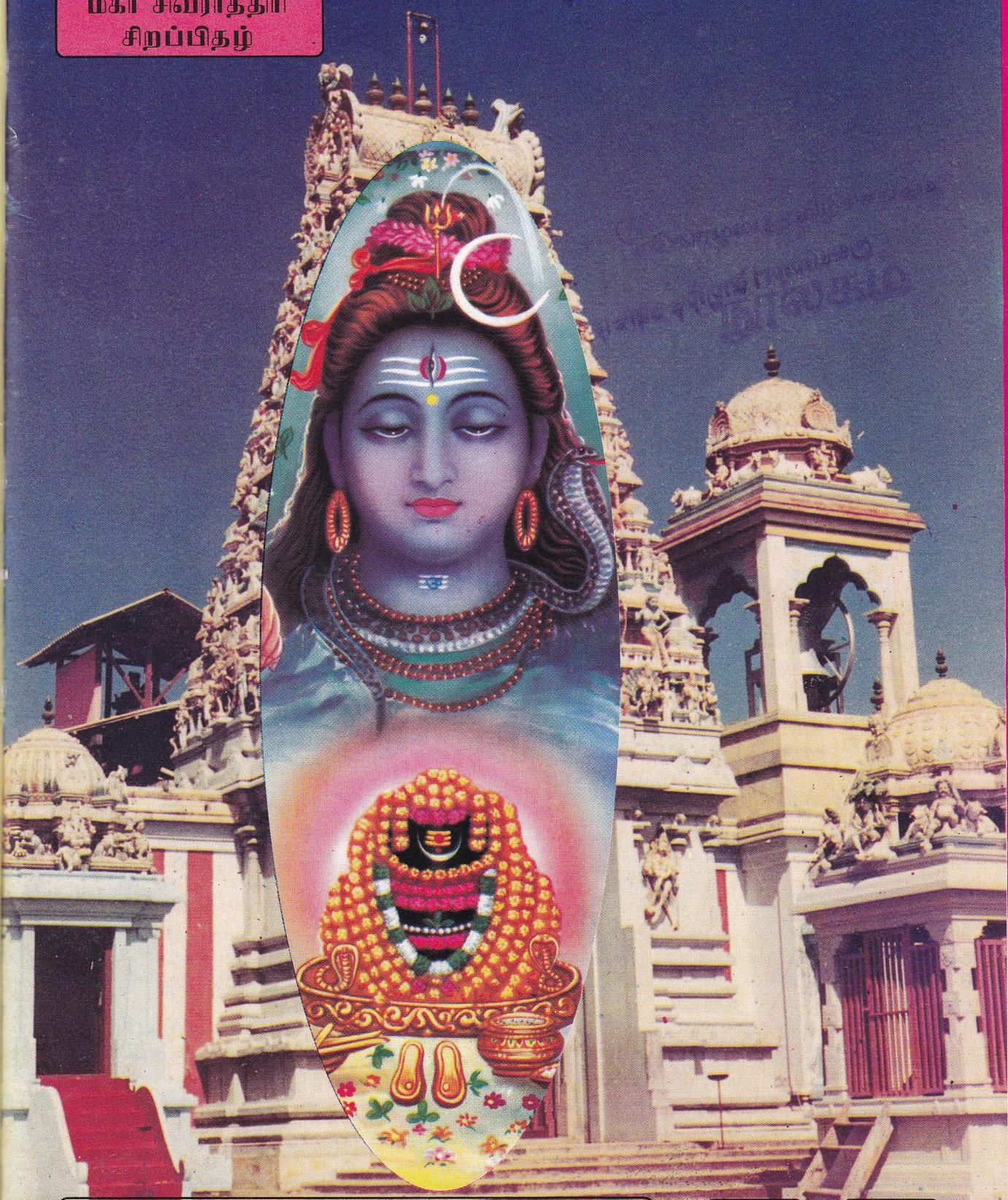

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்
காலாண்டிதழ்

மகா சிவராத்திரி
சிறப்பிதழ்

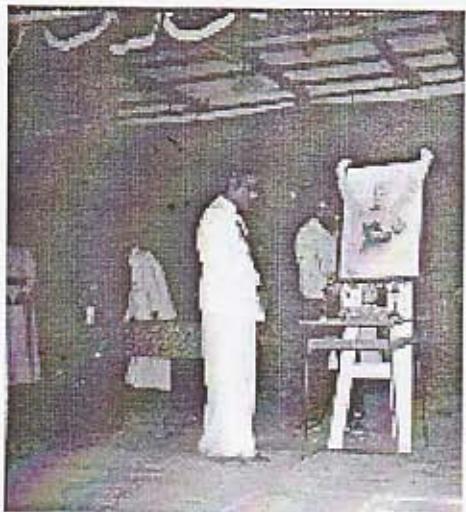
*Quarterly of
All Ceylon Hindu Congress*

இந்து ஒளி ஹிந்து

கடந்த ஐனவரி மாதம் 14ம் திகதியன்று, யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற சுவாமி விவேகானந்தரின் ஜெனன விழாவின் சில காட்சிகள்.

கட்டுப்பாந்தி சிறப்பு மலர்

மாஸங்ரத் தலைமையகக் கட்டுப்பு முர்த்தி சிறப்பு மலர் பிரதிக்கை மாஸங்ரத் தலைமையகத்தில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இலக்கைத் திருத்தலங்கள், இலக்கையின் இந்துப் பெரியார்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரலாறுகள் மற்றும் இலக்கையில் இந்து மதம், இறைவழிபாடு, இந்துமத ஸ்தாபனங்களின் பணிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் மற்றும் கவிதைகள், அழகிய படங்கள் என்பவைகளைத் தாங்கியுள்ள சிறப்பு மலர் ஒரு பிரதி ரூபா 150/- . தபால் மூலம் பெறுவதானால், ரூபா 175/--க்குரிய காசுக் கட்டின அல்து காசோலை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். (பணம் பெறுவதற்கு பெயர் - அகில இலக்கை இந்து மாஸங்ரத் என்று எழுதப்பட வேண்டும்.)

இந்து ஓளி

மாஸங்ரத்தின் காலாண்டிதழான இந்து ஓளி மாணவர்களுக்கும், ஏன்னயோருக்கும் பயன்படத்தக்க - இந்து சமய தத்துவங்களை விளக்கும் கட்டுரைகள், கவிஞரகளுடன் வெளிவருகின்றது. பிரதி ஒன்றின் விலை ரூபா 20/- வருடாந்தங்கள் ரூபா 80/- நந்தாப்பணத்தை அனுப்பி வைத்து, தபால் மூலமாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

GLORIES OF SHAIVAISM

சைவப் பெரியார் ஸல். சீவாதசுந்தரம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட மேற்படி நூலை மாமன்றம் மறுபதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளது. பிரதி ஒன்றின் விலை ரூபா. 30/- (தபால் செலவு ரூபா 5/-)

சிவமயம்

பஞ்ச புராணங்கள்

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவாநாம்

பன் : தக்கேசி (அந்தரழூர்த்தி நாயனார் அருளியது)

கோல மால்வரை மத்தென நாட்டிக்

கோளரவு சுற்றிக் கடைந்தெ முந்த
ஆல நஞ்சுகண் டவுமிக இரிய

அமரர் கட்கருள் புரிவது கருதி
நீல மார்கடல் விடந்தனை யுண்டு

கண்டத் தேவைத்த பித்தநீ செய்த
சீலங் கண்டுநின் திருவடிய யடைந்தேன்
செழும்பொ பூல்திருப் புன்கூ ருளானே.

திருவாசகம்

(மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளியது)

யானே பொய்யென் நெஞ்சும் பொய்யென் அன்பும் பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அழுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும்
மானே அருளாய் அடியேன் உனைவந் துறுமாறே.

திருவிஷைச்ப்பா

பன் : பஞ்சம் (கண்டராதித்தர் அருளியது)

களிவான் உலகில் கங்கை நங்கை

காதலனே அருளென்

நொளிமால் முன்னே வரங்கிடக்க
உன்னடி யார்க்கருளும்

தெளிவா ரமுதே தில்லை மல்கு

செம்பொனின் அம்பலத்துள்
ஒளிவான் கட்டே உன்னை நாயேன்
உறுவதும் என்று கொலோ.

திருப்பல்லாண்டு

பன் : பஞ்சம் (சேந்தனார் அருளியது)

மன்னுகதில்லை வளர்க நம்பக்தார்கள்

வஞ்சகள் போய்கலப்

பொன்னின் செய்மண் டபத்துள்ளே புகுந்து

புவனி யெல்லாம் விளங்க

அன்னநடை மடவானுமை கோணடியோ

முக்கருள் புரிந்து

பின்னைப் பிறவிய நுக்க நெறி தந்த

பித்தற்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருப்பூராணம்

(சேக்கிழார் பெருமான் அருளியது)

ஆலமே யமுதமாக வண்டுவா னவர்க்களித்துக்
காலனைமார்க் கண்டற்காக் காய்ந்தனை யடியேற்கின்று
நோலநின் புகழேயாக வேண்டுநான் மறைகளேத்துஞ்
சீலமே யாலவாயிற் சிவபெருமா னேயென்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

இந்து ஓளி

தயம் - 4

பிரமாதி வருடம்

கடர் - 2

மாசி 21ம் நாள்

04.03.2000

“நலமிலன் நண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமிலன் பேர் சங்கரன்”.

என்று கூறுகின்றது தீருவருட்பயன். அதாவது எமது
முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானாவர் தம்மை
அன்போடு வழிபடாதவர்களுக்கு நன்மை செய்யாதவர்
என்பதும் தம்மை அன்போடு வழிபடுபவர்களுக்கு
நன்மை செய்வார் என்பதும் சகலருக்கும் சகத்தைக்
கொடுப்பவர் என்பதும் இதன் பெருளாகும்.

மேலும்,

“தனக்குவழயையில்லாதான் தாழ் சேர்ந்தாற் கல்லாஸ்
நான்கை கவலை மாற்றவாறு”.

அதாவது தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லாதவராகிய
சிவபெருமானது தீருப்பாதாரவிற்குங்களைத் தஞ்ச
மென்று சரணடையாதவர்களது சஞ்சலங்கள் தீருவது
முடியாததொன்றாகும்.

“சிவனுக்கு உகந்தது சிவராத்திரி” என்ற
தீருவாக்கிலிருந்து சிவ வழிபாட்டிற்கு உகந்த சிறந்த
காலம் சிவராத்திரி நாள் என்பது ஜயந்திரபறப்
புலப்படுவதைக் காணவாம். எனவே இத்தீரு நாளீல்
முறைப்படி உபவாசமிருந்து சிவவழிபாட்டில்
ஈடுபட்டால் எமது சஞ்சலங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்து
நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு வழிபிறக்கும் என்பதில் எவ்வித
ஜயமும் உண்டாவதற்கு இடமிருக்க முடியாது.

எமது சஞ்சலங்கள் தீருவதற்கு இதுவரை
எம்மால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அனைத்து முயற்சிகளும்
பலனளீக்காத இத்தருணத்தில் அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு
ஒரே வழி இறைவழிபாடு ஒன்றுதான்.

எனவே, எமது முழுமுதற் கடவுளாகிய
சிவனுக்கு உகந்ததாகிய சிவராத்திரியில் முழு
மனதுடன் சிவவழிபாட்டில் ஈடுபட்டு அவனே தஞ்சம்
என்று சரணடைந்து ஹிராத்தீத்து இம்மையில் சகல
சௌகரியங்களுடனும் இன்புற்று வாழ்ந்து
மறுமையிலும் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்று
உய்வோமாக.

மாரு அற்கும் மன சிவாத்தி நோன்பு

கா. சிவகுருநாதன்

மாசித் திங்களில் வரும் சதுர்த்தசி திதி சைவ உலகிற்கோர் புனிதமான நாள். சைவம் என்ற சொல்லின் விளக்கம் துவங்கிய நாள். நான் மறை உதித்த நாள். சிவாத்திரி திருநாள். சிவனைத் தன் நாயகனாகக் கொண்ட உடையவள் நோற்ற புனித நோன்பு நஞ்சன்ட கண்டனின் நவன் நாடு தேவர் நோற்ற தபச. என்னுவார் நெஞ்சில் நன்னிடும் ஈசனின் அருள்நாடு நானிலத்தாரும் நயந்து நோற்கும் இந்நோன்பு இம்மை மறுமை இருமைக்கும் சித்தி அளிப்பதொன்றாகும்.

பதி, பச, பாசம் என்னும் முப்பொருளினையும் தொகுத்தும் விரித்தும், இணைத்தும், பகுத்தும் விளக்குவது சைவம். பச என்பது ஆன்மா - உயிர். இது பாசத்தின் வயப்பட்டு மயங்குகிறது. அம்மைக்கம் தவிர்ந்தகாலை பதியை உணர்கிறது. அவ்வனர்வு மெய்யுணர்வு எனப்படும். மெய்யுணர்வு ஏற்பட்டால் ஆன்மா பாரன்மாவாக மாறும். அதுவே பேரிவுடைமை ஆகும்.

பதி ஒரு மேலான பொருள். அது அருவும், உருவும் அற்ற; குணமும், குறியுமற்ற; காய்தல், உவத்தலற்ற; வேண்டாமையற்ற; ஒரு தன்னிறைவு. அது அழிவற்ற நித்திய சின்மையாய், மன வாக்குக் காய்களைக் கடந்து நிற்கும் பேரிருள். அதனை அறிவாலறிந்து ஆனந்தமுறுவதே முத்திக்கு வித்து.

இப்பேராளியை சிவம் என்று சைவசமய நூல்கள் விளம்பும். இச்சிவனை முழுமுதற் பொருளாகக் கொண்டது சைவ சமயம். சைவம் என்றால் சுத்தம். சுத்தம் என்பது அகத்தம் நீங்கியது. அசுத்தமாவது ஆணவும், கனமம், மாணை என்னும் மும்மலங்களாம். இம்மலங்கள் ஆன்மாவோடு சேர்ந்து அதை மாகபடுத்துகின்றன. அவற்றை நீக்கி ஆன்மாவை தூய்மைப் படுத்துவதே சைவம். இச்சமயத்தின் மூலமுதலாகிய சிவன் ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த மலங்களை நீக்கித் தன்னிலை சாரச் செய்வதற்காகத் தன் திருவருட் சக்தியைப் பிரித்து பற்பல மூத்தங்களாக்கி பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்விக்கின்றார்.

இம் மூலமுதலை நினைத்து நோற்கும் நோன்புகள் பல. அவற்றுள் சிறப்பானதாகப் போற்றப்படுவது சிவாத்திரியாகும். இது மாதா மாதம் அமாவாசைக்கு முந்திய சதுர்த்தசி திதிகளில் ஏற்படுகின்றது. இவ்வாறு ஏற்படும் பன்னிரண்டு இராவுகளில் மாசி மாதத்தில் வரும் சிவாத்திரி மகாசிவாத்திரி எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும். அதற்குக் காரணம் சாத்தீர ரீதியானது மட்டுமன்றி தத்துவார்த்தம் பொதிந்ததாகவும் இருக்கிறது.

மாசி மாதத்தில் குரியபகவான் கும்பாசியில் இருக்கிறார். அப்போது சந்திரனும் அதே ராசிக்கு வரும். முன்னாள் சதுர்த்தசி திதி சிறப்புடையதாக கூறப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் உண்டு.

கும்பாசி எது காயத்தின் குழிமைனையை அடுத்த பகுதியைக் குறிக்கும். இங்கு குரியன் சஞ்சரிப்பதென்பது குரியகலை மேலோங்கி நிற்பது. சந்திரகலை அதனோடு இணைகின்ற நோத்தில் குரிய சந்திர கலைகள் மறைந்து அக்கினி கலை ஏற்படுகிறது. இதுவே ஜோதி தரிசனத்திற்கு வழி. அதனால் இத்திதி தனித்துவம் பொருந்தியது. இதனை ஒளவையார் சிறப்பாக எடுத்தாண்டிருக்கிறார்.

“சதுரியாஞ் சந்திரனை செங்கதிரோன் ஊடுருவில் முத்திக்கு மூலம் அது”

இது குறித்த பல புராண வரலாறுகள் உள்ளன. அவையாலும் மெய்யிவாம் பேரிவு பெற்றவர்களால் வரையப்பட்ட தத்துவப் பெட்டகங்களாகும். அவற்றை கருத்துற அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

மனிதன் தன்னகத்துள்ள மாகுகள் அற்றிட மனம், வாக்கு, கர்யங்கள் ஒன்று பட வழிபடுவதற்குரிய மாதம், மாசிமாதம். அது மாக + ச என விரிந்து குறறங்களை அழித்தல் என்று பொருள்காட்டி நிற்கிறது. இத்தித்தங்களில் வரும் சிவாத்திரி, சிவாத்திரிகளில் மேலானதாகக் கூறப்படுகிறது.

இமயத்திறைவன் – வெள்ளியங்கிரியன் மோனத்தில் ஆழந்திருந்தான். அப்போது அங்கு வந்த அவருடைய பாகக்கிழுத்தி அவர் பின் சென்று அன்னவர் கண்களைப் பொத்தினாள். உலகெலாம் வியாபித்து ஒளி கொடுத்து நின்ற பரமன் கண்கள் அருட்சக்தியால் மூடப்பட எங்கும் இருள் கவிந்தது. தேவர்கள் திகைத்தனர், மாணிடர்கள் மருண்டனர், நாகர்கள் நடுங்கினர், என்ன ஆகுமோ என்று அஞ்சினர். இரவு பகலாக முழுமனதுடன் எவ்விடத் இடையூறும் ஏற்படாத வண்ணம் சிவனை வழுத்தினர். சிவன் கருணை கொண்டு தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தார். பேரொளி பிரகாசிக்க எங்கும் இன்பம் பெருகியது. இவ்வாறு நிகழ்ந்த நாளே சிவாத்திரி நாள் எனக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வரலாறு எவ்வளவிற்கு உண்மை என்பது கேள்வி? மொழிநடை பொதுக்கருத்தை எடுத்துப் பார்க்கின் எல்லாம் கற்பனை போலத் தோற்றினும் சிறப்பியல் தத்துவத்தை ஆராயின் பேருண்மைகள் பொதிந்திருக்கக் காணலாம்.

இமைகளின் மையமாகிய இமையத்தில்; புருவ நடுவில், சிதாகாயத்தில், வெள்ளிப் பளிபோன்ற அழுத கலசத்தில் உறையும் சிவச்சுடை, பார்பதியாகிய நீலமேனியளாம் கண்ணின் மனிகள் பின் வளைந்து அணைந்து கண்களை மூட, புறத்தோற்றறங்கள்

யாவும் மறைந்து இருஞும் ஒளியும் விளங்காத நிலையில், மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றும் ஒன்று பட்டுக்குவிய கருணை கொண்ட சிவப்பிரகாசம் புருவ நடுவினின்றும் பிரகாசித்தது. அதனால் ஆன்மா தன்னிடத் துற்ற மாக்கள் நீங்கி பேரறிவு பெற்றது என்பது உட்பொருள்.

மேலும் முன்னொரு காலம் தேவனுக்கும் விஷ்ணு தேவனுக்கும் இடையில் யார் பெரியார் என்ற கேள்வி தலை தூக்கவே ஒரு போட்டு ஏற்பட்டது. பிரமன் உயிர்களைப் படைக்கும் தானே பெரியவன் என்றார். திருமாலோ படைத்த உபிர்களைக் காக்கும் யானன்றோ பெரியவன்? நான் இல்லாது போகில் உனது படைப்புகள் உயிர் தரிப்பது எங்களும் என்றார். அதற்கு பிரமா நல்லது நான் படைக்காவிட்டால் நீ காப்பது எவரை என்றார். இவ்வாறு தோன்றிய தர்க்கம் பெரிதுடைந்தது. அப்பொழுது மூலமூர்த்தியாகிய ஆதிசிவனார் பேராகுட் ஜோதியாகத் தோன்றி எமது அடியையும் முடியையும் யார் காணவல்லரோ அவரே பெரியர் என்றனர்.

அது கேட்ட பிரமன் தன் வாகனமாகிய அன்னப்பறவை மீதேறி முடியினைத் தேடிப் பறக்கலானார். திருமாலோ பன்றி உருவங்கொண்டு பூமியை அகழ்ந்து அடியினைக் காணக் கொண்டார். அடியைக் காணக்கொண்ற திருமால் தன் எயிறு முறிந்து கால் சோர தோற்று மீண்டும் பூவுலகுற்றார். முடிதேடிச் சென்ற பிரமாவும் சோர்ந்து களைத்து திரும்ப எத்தனிக்கையில் ஒரு தாழம் பூவைக் கண்டார். அப்பூ இறைவனின் திருமுடியினின்றும் வீழ்வதாகக் கூற அதனைப் பொய்ச்சாட்சி கூறப் பணிந்து தாம் முடியைக் கண்டதாக பொய்யுரைத்தார்.

எல்லாமாய் அல்லவுமாய் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவன் நடைத்து. “பிரமா நீ வேதவித்தகன், கலைமகளின் நாயகன், தூய்மையின் இலக்கணமான அன்னத்தை வாகனமாகப் பெற்றாய். எதற்குத் தெரியுமா? ஞானத்தின் துணை கொண்டு, அன்னத்தை வாகனமாகப் பெற்றாய். எதற்குத் தெரியுமா? ஞானத்தின் துணை கொண்டு, அன்னத்தைப் போலப் பாலுடன் கலந்த நிரில் பாலை உண்டு நீரை விடுதல் ஒப்ப தீயதை விட்டுத் தூயதைப் பேண அன்றோ. அறிவின் – கலைமகளின் – நாயகன், வித்தகன், படைப்பின் கர்த்தாவெனாப் புகழ்பெற்ற நீ ஆவணத்தால், நான் என்ற மமதையால், பொய் கூறத் துணிந்தாய். அதனால் நீ மனிதரிலும் கேவலமானவனாகி விட்டாய். ஆதலால் உனக்குப் பூவுலகில் ஆலயங்கள் அமைக்கப்படமாட்டா. உனக்குப் பொய்ச்சாட்சி கூறிய தாழம்பூ தேவாலயங்களில் பூசனைக் கெடுத்துக் கொள்ளப்பட மாட்டாது” என்றனர்.

சத்தியமே பேசிய திருமால் தாம் கேவலம், மலத்தை உண்டு வாழும் பன்றி உருவம் கொண்டபோதும் சத்தியம் தவறாமையின் சிவனுக்கு இணையாக மக்களால் வழுத்தப்படும் மூர்த்தியாக இடம் பெற்றார். இவ்வாறு பிரமா விஷ்ணு இருவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட அறியாமையாம் ஆனவ இருளைக் கடந்து ஞான ஒளியை ஊட்டிய நந்நாள்; நான் என்றும்

ஆணவத்தை அழித்து நான்மறை செய்த நந்நாளே சிவராத்திரி நாள் என்று கூறப்படுகிறது. தாம் இழைத்த பிழையை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கோரிய பிரம்மாவின் ஒரு தலையைக் கிள்ளி எடுத்து உனக்கு நான் முகன் என்னும் பெயர் வழங்கப்படும். நான் என்ற அகந்தையால் அறிவிழந்து, முகத்தை இழந்த உனது உருவம் மக்களுக்கு நல்ல பாடமாக அமையட்டும் என்று கூறி, தாழும் பூவிற்கு அன்றைய தினம் அது பூசனைக்கு உபயோகிக்கப் பட்டமையால் அத்தினமான சிவராத்திரி தினத்தில் மட்டும் பூசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவாய் என்றனர்.

மனமாகிய மாதவனும், கலையாகிய பிரமாவும் தமக்குள் வேற்றுமை கண்டு பிரிந்து, மனம் தான் ஆட்சி செலுத்தவும், கலைதான் ஆட்சி செலுத்தவும் முயலும்போது, அறிவு தடுத்து தன் பிரகாசத்தைக் காட்டி அவற்றின் கொட்டத்தை அடக்குகிறது. மனம் மனக்காட்சி எனும் உள்ளறிவுடையதால் தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்ள கலை கட்டுப்பாடு அற்றதால் தோல்வியை ஏற்க மறுத்து, ஆணவங்காட்ட அதனை அடக்க பேரறிவு பிரகாசித்து நான் எனும் ஆணவ மலத்தை மறைத்து ஞானத்தை அருளுகிறது. இதுவே நான்மறையெனக் கூறப்படுவது. நான்மறையே மெய்ஞானம் என்பதை, நான் என்னும் ஆணவும் மறைதலே மெய்ஞானத்திற்கு வழி எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் இவ்விரதம் இரவு நான்கு யாமத்திலும் இறைக்கு நால்வகைப் புட்பங்கள் சாததியும், நிவேதனங்கள் செய்தும், வேதங்கள் ஒதியும் நோற்கப்படும். முதல்யாமம் கமலமும், இரண்டாம் யாமம் தூசியும், மூன்றாம் யாமம் வில்வமும், நான்காம் யாமம் நீலோற்பலமும் அர்ச்சிக்கப்படும். இவை முறையே மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்களை இறைவனிடத்தில் அர்ப்பணித்து அவளிடம் சரணாடைவதைக் குறிப்பதாகும். நிவேதனங்களும் முறையே மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பனவற்றின் செய்கைகளான நினைவு, எண்ணம், துணிவு, செயல் முதலியவற்றை அர்ப்பணித்தலென விளங்கும்.

அவ்வால் யாமங்களில் ஒதப்படும் வேதங்கள் நான்கும் முறையே இருக்கு, யகர், சாமம், அதரவணம் என்று கூறப்படும். பொதுவாக மனம் இறைவனிடம் ஒன்றும் போது புற நினைவுகள் மறைந்து அவனது பூரண நினைவு உள்ளத் தெழுகிறது. அவ்வாலே மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக் கரணங்களும் சிவத் தியானத்தால் மறைவதை நான்மறை என்று கூறி, நான்மறைக்கு பொருள் கொள்வா மெய்யுணர்ந்தோர்.

இத்தகைய மாண்புமிகு நோன்பை நோற்று உய்தியடைந்தோர் பலர். அவர்களின் வரலாறு விரிக்கிற பெருகும். ஆதலின் அவற்றை இங்கு கூறாதொழிகிறேன். நாழும் இவ்விரதத்தின் உண்மை உணர்ந்து இறைவனைப் புற ஆராதனைகளினால் மட்டும் சேவிக்காது அகமுகமாகவும் கண்டு மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக் கரணங்களும் சிவத் தியானத்தால் மறைவதை நான்மறை என்று வழிபடுவோமாக.

சிவ தோத்தீரப்

அறநெறியானனே ஆறுதலளிப்பாய்
இனியநல்வாழ்வை ஈந்திடவருவாய்
உயயைவன் நாதா ஊற்றுகேகருணையை
எத்திக்கும் ஜயனே ஏற்றுடே ஒளியை நீ
ஜக்கரன் தந்தையே ஒருபெழு தெயைப்பார்
ஒங்கார விளக்கமே ஒளிதமாகிடு

கருணைக்கடலே காட்சி கொடுத்திடு
கிருபை வேண்டும் கிதம் நாடியே
குகனைப் பெற்றாய் கூற்றுவன் தடுத்தாய்
கெதியில் வருவாய் கேடுகள் கனவைய்
கைலை வாசியே கொடுமைகள் தொலைத்திடு
கோமகனே எம்மைக் கௌவிப் பிடித்திடு

சத்தியம் நீயே சாட்சியும் நீயே
சத்தகள் போற்றிடும் ஸினும் நீயே
சகங்கள் தருவாய் தூதுகள் கனவைய்
சென்னியில் திருவடி சேந்தே யருள்வாய்
சைனியம் நடத்திடும் சொற்பெரு நாதா
சோதியாயிருக்கும் சௌமிய முந்தியே

பறம் பொருள்நீயே பால் பெற்றோனே
பிரம்படி பட்டாய் பிடமயர்த்தாய்
புண்ணியர் போற்றிடும் பூமகள் நாதா
பெருமனம் கொண்டோய் பேதமையகற்று
பையவே வந்து பொன்மனம் தந்திடு
போற்றுவோம் உன்னை நாம் பெற்கழுலமே

தந்தையும் நீயே தாயுமாயுள்ளாய்
தீக்குக ளைக்கும் திமைகள் கனவைய்
துங்பங்கள் போக்கி தூய்மையைத் தருமாய்
தெளிந்த நல் வாழ்வைத் தேடிடும் எக்கு
தைரியம் தந்து நீ தொல்லைகள் போக்கிடு
தோத்திரம் உனக்கு தெளைமாயிருந்திடு.

த. மனோகரன்

கிர்வைச் சிறப்பு மீது மகா சிவாத்தீர்

சி.வ. சண்முகவடிவேல்

விரதச் சிறப்பு :

திருச்சிற்றும்பலம்

நெய்யும் பாலுங்கொண் டாட்டி நினைந்திலர்
பொய்யும் பொக்கமும் போக்கிப் புகழ்ந்திலர்
ஜயன் வெய்ய அழல்நிற வண்ணனை
மெய்யைக் காணலுற்ற ராரங் கிருவரே. (கம் திருமுறை)

சிவபெருமானுடைய சந்திதியில் இரண்டு பேர்கள் சிவவிங்கப் பெருமானுக்குப் பஞ்ச கெளவியங்கள் கொண்டு பரிந்து திருமுழுக்கு ஆட்டினார்கள் இல்லை. நினையாமல் நினைந்தார்கள் இல்லை. உள்ளாம் பொய் தான் தவிரந்தார்கள் இல்லை. வஞ்சனையை நீக்கி வழிப்பட்டார்கள் இல்லை. செம்மேனி அம்மானாருடைய ஆதியும் அந்தமுற்ற அரும் பெருஞ் சோதியினுடைய அழியனையும் முடியினையும் முந்திக் காணபோம் என்று ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு தேடலுற்றார்கள். அவர்கள் இருவரும் நான்முகன் நாரணன் ஆவார்.

கற்பாந்தம் அந்நாள். அந்நாளில் பிரளை வெள்ளம் பெருங் கடலாகும். பிரமதேவருடைய ஆயுள் அழியும். எம்பெருமான் பிரம கபாலம் விஷ்ணு கபாலம் தரிப்பார். எம்பெருமான் கங்காளாக நின்று நல்ல வீணையினை வாசிப்பார். அந்நாள் புனர் உற்பவம் நிகழும்.

அவ்விரவில் உமாதேவியார் திருவள்ளத்தில் அன்பு சிறக்கும். பரமபிதாவின் மீது பத்தி வெள்ளம் பாய்ந்து ஒடும். கொன்றை வேணிக் குழகனாரைக் கும்பிடுவது கரம் தரும் பயன் எனக்கருதுவார். வேதாகம விதி வழி நின்று பூரணி பூசனை புரிவாள். எண்ணில் ஆகமம் இயம்பிய இறைவர் தாம் விரும்பும் உண்மையாவது பூசனை என உரைத்தாராகவின் அண்ணலார் தமை அர்ச்சனை புரிய ஆதரிப்பார் அம்பிகை.

அந்நாள் பொன்னாள். மாசி மாத மகாசிவராத்திரி நன்னாள். அகிலாண்ட கோடி பிரமாண்ட நாயகர் ஏகநாயகனாகத் திகழ்ந்த நாள். அண்ட புவனங்கள் அனைத்தையும் பெருங்கடல் மூடிய நாள். பிரளையங் கொண்ட நாள். பிரமதேவர் போனநாள். நாரணன் நலம் கெட்டநாள். சிவை சிவனை சீரிதர்ச்சனை செய்த நாள். சிவன் நாள். பகலற்ற நன்ஸிரவாக நலம் சிறந்த இருள் நாள். அது ஒரு இரவா? பகலற்ற இருண் மயமாதலின் எத்தனை இரவோ! ஆரறிவார்? அந்த நீண்ட இராக்காலம் சிவன் இரவு ஆயிற்று.

அந்த இருளில் சகல சீவான்மாக்களும் பாவத்தி னின்றும் உய்வடையச் சிவபரம் பொருள் திருவளங் கொள்வர். யோக நிலை எய்தப்பெறுவர். படைப்பு நிகழும். அது மாசி மாதம். சந்திரன் கலைகள் தேய்ந்து வரும் அபரபக்கம். பதினான்காம் திதி. சதுர்த்தசி தினம். நன்ஸிரவில் சோதி தோற்றியமைக்குச் சான்றுகள் அனேகம்.

“எல்லைமூல வலகும் உருவியன் ரிருவர்
காணுநாள் ஆதியீ றின்றி
வல்லையாய் வளர்ந்தாய் – என்பது ஒன்று.

மாசிமாத மகாசிவராத்திரி விரதம் யோக சிவராத்திரி, நித்திய சிவராத்திரி, மாத சிவராத்திரி, பக்க சிவராத்திரிகளுக்குள் மேன்மையானது. விரதங்களுக்குள் உன்னதமானது.

வேதங்களுக்குள் சாமாவேதம் சிறந்தது. யாகங்களுக்குள் அகவமேத யாகம் சிறந்தது. மலைகளுக்குள் கைலாசம் சிறந்தது. நதிகளுக்குள் கங்கை சிறந்தது. பூதங்களுக்குள் ஆகாயம் சிறந்தது. தேவர்களுக்குள் இந்திரன் சிறந்தவன். அதுபோல விரதங்களுக்குள் சிவராத்திரி சிறந்தது.

விரதப் பலன் :

பகவினைக் கொன்ற பழி பாறும். அந்தணர்க்கு இழைத்த பாவம் அகலும். குழந்தைகளுக்கு இழைத்த குற்றம் நீங்கும். பெண்களைப் பிழைத்த பெரும் பழி பெயரும். குரியன் முன் இருள் நீங்குவது போல மகாசிவராத்திரி விரதத்தை அனுடிப்பதால் தீராத வினை தீரும், வாராத செல்வம் வரும் மாறாத துயர் மாறும். ஆறாத பிறவி ஆறும். சித்திக்காத சிவப்பேறு சித்திக்கும்.

விரத அநுட்டானம் :

மாசி மாத திரயோதசியில் ஒரு பொழுது உணவு கொள்ளுதல். சதுர்த்தசி திதியில் உபவாசம் இருத்தல். இரவில் நித்திரையைத் தவிர்த்தல், இரவு நாலு சாம சிவபூசையில் கலந்து கொள்ளுதல், அமாவாசகத் திதியில் பாரணம் பண்ணல். சிவனடியார்களைத் திருவழுது செய்வித்தல். பாரணம்: குரியோதய ஆறு நாழிகைமுன், பகல் உறக்கம் தவிர்த்தல்.

மோட்சத்தை விரும்புவோர் 24 ஆண்டுகள் சங்கற்பித்து அனுட்டிக்க வேண்டும். 24ம் ஆண்டில் உத்தியாபனம் செய்து விரதத்தை நிறுத்தல் முறையாகும்.

நான்கு சாமங்களிலும் செய்யத்தகுவன: சிவபுராணம் படித்தல், கேட்டல், பஞ்சாட்சர செபம். திருக்கோவில் வலம் வரல். சிவ கைங்கரியங்களில் ஈடுபடுதல். இவை அல்லாதன எல்லாம் செய்யத்தகாதன.

நான்கு சாமச் சிவபூசை நியமம்

சாமம்	அபிடேகம்	நெவேத்தியம்	மலர்	வேதம்	சாந்து
1	பஞ்ச கெளவியம்	பயற்றன்னம்	வில்வம்	இருக்கு	சந்தனம்
2	பஞ்சாமிர்தம்	பாயசம்	தாமரை	யகர்	அகில் சந்தனம்
3	தேன்	என்னன்னம்	சிறுசன்னபகம்	சாமம்	கர்ப்பூரப்பொடி
4	கருப்பஞ்சாறு	கத்தான்னம்	நந்தியா வர்த்தம்	அதர்வணம்	குங்குமம்

(ஆகமம், தேசவழைமை, திருக்கோயில் வழைமை, பாரம்பரியம் முறைகளுக்குத் தக நடந்து கொள்ளுதல் தவறல)

சிறப்புக்கள் :-

மாசிமாத மகா சிவராத்திரியின் சிறப்புகள் அளவிடற் கரியது. அவற்றுள் ஒருசில பின்வருமாறு அமையும். சிவார்ச்சனைக்கும் சிவார்ப்பணத்திற்கும் சிறந்த நாள். உலகம் இலிங்கமதாக உருடுத்த நாள். ஆணவ இருளை ஊட்டுத்துச் சிவாளி தோற்றிய நண்ணாள். தன்னிழப்பு வந்த சதுர்முகன் சங்கு சக்கர தாரி சிவபரம் பொருளைக் கண்ணாரக் கண்டு, கையாரத் தொழுது, மனமார வாழ்த்திப் பெருவாழ்வு பெற்ற பெருநாள். அண்ணாமலை தொழுவார் விணை வழூவாவண்ணம் அறும் நாள்! புத்துப்பூத இருளைப் போக்கிய நாள்.

அகத்தே ஆணவ இருளை அகற்றும் நாள். செம்பொருளைச் சிந்தையுள் சிந்தித்துத் தினைக்கும் நாள்! அனைத்துத் தெய்வ வழிபாட்டிற்கும் அனைத்துத் தேவர் வழிபாட்டிற்கும் ஆதாரமாக விளங்கும் சிவன் வெளிப்பட்டு அருள்பாலித்த அரியநாள். திருக்கோவில்களில் வானளாவிய கோபுரம், கர்ப்பக்கிரக விமானம், சப்பறம், தேர் ஆதியன் அனைத்தும் வாணோக்கி உயர்ந்து விளங்குவது மகா சிவராத்திரியில் தோற்றிய அந்தமற்ற சோதியின் உயர்வை உய்த்து உணர வைக்கும் சின்னங்கள். உலகம் இலிங்கமதாக உருவெடுத்த சிவராத்திரியின் சிறப்புக்களில் சொல்லாதவை சில. சொல்லாதவை சொல்லில் அடங்கா.

உ

சிவமயம்

முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை நினைந்து மனம், வாக்கு, காயத்தினால் வழிபாட்டு இந்த நாட்டில் சாந்தியும், சமாதானமும் ஏற்பட இந்து மக்கள் மகாசிவராத்திரி தினத்தை இதற்கென அர்ப்பணிக்கவும்.

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் வேண்டுகோள்

இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் முதலாவது மகா சிவராத்திரி தினம், அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் எடுத்த முயற்சியினால் மீண்டும் பொது விடுமுறையாக்கப்பட்டு, இந்து மக்கள் யாவரும் சிறப்பாக வழிபாடு செய்ய அருள்மிகு சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானின் அநுக்கிரகம் எமக்குக் கிடைத்துள்ளது. இவ்வழிபாட்டுத் தினம் வேற்றாரு வகையிலும் முக்கிய தினமாக அமைந்துள்ளது. அதாவது, இந்த நாட்டில் இரு தசாப்த காலமாக நடந்து வரும் போரை சுமுகமான வகையில் தீர்ப்பதற்கான அனுகூலமான சூழ்நிலை அதாவது, உலக நாடுகளின் தலையிட்டினால் சமாதானத்துக்களன் பேச்சு வார்த்தைத்தகளுக்கு ஆய்த்தங்கள் தென்படும் வேளையில் சாந்தியையும், சமாதானத்தையும் வேண்டி நிற்கும் மக்களுக்கு சிவவழிபாடு மூலம் அதனைப் பெற முடியும் என்ற எண்ணத்துடன் வாழும் மக்களுக்கு இது மேலும் முக்கிய தினமாக அமைந்துள்ளது. “அன்பே சிவம்”, “இன்பமே குழ்க்”, “எல்லோரும் வாழ்க்” என்ற கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தத்துவத்தில் கட்டி எழுப்பப்பட்டதே இந்து மதமும், இந்து மதக் கலாசாரமும் ஆகும். அன்பு, கருணை, அமைதி, அருளே உருவான சிவபெருமானை வழிபடுவதினால் இவை யாவும் எமது வாழ்வில் அமைவதற்கு இந்த மகாசிவராத்திரி தினம் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்துள்ளது. வேதம் ஓதி வெண்ணால் பூண்டு வெள்ளை ஏருதேறி வருவான், தோடுடைய செவியனாக விடையேறி வருவான் அவன் - சிவன். எனவே இந்தப் புனித தினத்தில் சாந்த ரூபமான இடபக் கொடிக்கு முதல் வணக்கம் செலுத்தி, அவனது ஆசியைப் பெற்று, எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய சிவபெருமானைத் தொழுது, இந்த நாட்டில் மீண்டும் சாந்தி, சமாதானம் ஏற்பட இந்த மகாசிவராத்திரி வழிபாட்டை வேத பாராயணம், திருமறைப் பாராயணம், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர உச்சாடனம் கூடிய சிவவழிபாட்டுடன் அர்ப்பணிப்போமாக.

தந்தூவ வளர்க்கம்

இறைவனின் அடிமுடி தேடிய நகர்ப்பு

செ. வேலாயுதபிள்ளை

இறைவனின் அடிமுடி தேடிய செய்தி கதைவடிவிலே புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பினும் அதற்குள் அரிய தத்துவப் பொருள் பொதிந்திருப்பதைப் பெரியோர் விளக்குவர். திருமூலர் ஒரு விளக்கங் தருகின்றார். திருமால் சிவலிங்க மூர்த்தியின் அடியை அறியமுடியவில்லையென்றால், அவன் சிவபெருமானது சத்தியை, அதாவது அருளை உணரமுடியவில்லை என்பதே உட்பொருளாகும். அடி என்பது சத்தியைக் குறிப்பது; சத்தியே திருவருளாகும். பிரமன் முடியைக் காணாதபோதும் கண்டதாகப் பொய் சொன்னான். சிவலிங்கத்தின் முடி சிவஞானமாகும். ஆகவே பிரமன் சிவஞானத்தை உணரமுடியவில்லை என்பதே உட்பொருள். பிரமன் வேதங்களை ஒதுபவன் என்று சொல்லப்படுவதால், வேதங்கள் சிவஞானத்தை உணரவில்லை என்று கொள்ளல் வேண்டும். உண்மையான சிவஞானத்தைச் சிவாகமங்களே உணர்த்தவல்லன. அவ்வாறாகவும் இருக்கு முதலாம் நான்மறைகள் சிவஞானத்தை (மெய்ப்பொருளை) உணர்த்துவன எனக்கூறுவது பொய்யுரையாம். இதுவே 'பிரமன் முடியைக் கண்டதாகப் பொய் சொன்னான்' என்பதன் விளக்கமாகும். இது பற்றியே மணிவாசகரும்,

“வேதங்கள் ஜ்யா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே”
(சிவபுராணம் வரி 34-35)

என்று அருளிச் செய்தார். திருமூலர் அடிமுடி தேடிய கதைக்குத் தரும் இவ்விளக்கம் பின்வரும் பாடல்களில் அமைந்துள்ளது:

‘காலந் தலையும் அறியார் கலதிகள்
காலந்தச் சத்தி யருளென்பர் காரணம்
பாலொன்று ஞானமே பண்பார் தலையுயிர்
காலந்த ஞானத்தைக் காட்ட வீடாகுமே.’

‘தலையடி யாவ தறியார் காயத்தில்
தலையடி உச்சியில் உள்ளது மூலந்த
தலையடி யான அறிவை அறிந்தோ
தலையடி யாகவே தானிருந்தாரே.’

இப் பாடல்களுள் அடியே முடியைக் காட்டவல்லது என்பதும், அவ்வாறு கண்டவரே வீடுபெற்றவராவர் என்பதும், பிரமவிட்டுணுக்கள் காலுந் தலையும் அறியாமையினாலேயே கலகம் விளைத்தனர் என்பதும், அடியின் உதவியால் முடியை அறிந்தோர் அந்த அடியிலே தமிழியை வைத்து அமர்ந்திருப்பார் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

இனி, அடிமுடி தேடிய புராணக்கதைக்கு திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் இன்னுமொரு நூட்ப விளக்கங் தருகின்றார். அதன் பொழிப்பு வருமாறு:

“பெயரில்லா இறைவனுக்கு வழங்கும் பல பெயர்களுள் ‘சக்சிதானந்தம்’ என்பது தனிச்சிறப்புடையது. சத் (உண்மை) – சித்(அறிவு) – ஆனந்தம் (இன்பம்) என்னும் மூன்றாங்கு சேர்ந்ததே சக்சிதானந்தம். இம் மூன்றும் தனித்தனியே பிரிந்து நிற்பனவல்ல. அகலம், நீளம், உயரம் என்னும் முப்பிரமாணங்களும் ஒரு பொருளிற் பிரிவின்றிக் கிடத்தல் போலச் சத்தும் சித்தும் ஆனந்தமும் முதல்வனிடத்திற் பிரிவின்றிக் காணப்படுவன. இம் மூன்றுமே முறையே பிரமன், திருமால், சிவன் என்று நூல்வழக்குப் பெற்றுள்ளன. பிரமன் படைப்பவன் என்றும், திருமால் காப்பவன் என்றும், சிவன் அழிப்பவன் என்றும் நூல்கள் கூறும். பிரமன் படைப்பால் உலகம் தோன்றுகின்றது என்பது நூற்கூற்று. கண்ணுக்குப் புலனாகும் உலகைக் கொண்டே கடவுளங்களை உணரப்படுகின்றது. காரியப் பொருளாய உலகத்துக்குக் காரணம் ஒன்று உண்டு. அக்காரணமே சத்து (உண்மை) எனப்படுகிறது. காரணமாகிய சத்து உலகமாகக் காரியப்படுவதே படைப்பு என்று சொல்லப்படும். சத்தாகிய இறை உலகைப் படைக்கும்போது பிரமன் என்று பெயர்ப்பெறும். ஆகவே அப்பிரமன் சக்சிதானந்தத்தின் ஒரு கூறாகிய சத்தே என்பது தெளிவாம்.

உலகை ஆராயும் தத்துவஞானி அதன் உண்மை கண்டின், மேலுந் தொடர்ந்து ஆராய்கையில், அவனுக்கு உலகெனுஞ் சத்தினுடே நீக்கமின்றிக் கலந்துள்ள சித்தின் (அறிவின்) உண்மை விளங்குகின்றது. சித்தும் சக்சிதானந்தத்தின் ஒரு கூறாகும். அது நீக்கமற நிறைந்திருப்பதால், அதற்கு ‘விஷ்ணு’ எனப்பெயர் சூட்டப்பட்டது. விஷ்ணு என்னுஞ் சொல் ‘எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளது’ என்னும் பொருள் கொண்டது. இப்பெயரே தமிழில் திருமால் எனப்படுவது. சத்தினுடே கலந்துள்ள சித்தின் உண்மை உணர்ந்ததும் தத்துவ விசாரகனுக்கு ஒர் ஜெயம் பிறக்கின்றது. சத்திலிருந்து (பிரமனிலிருந்து) சித்து (விஷ்ணு) பிறந்திருக்குமா, அல்லது சித்திலிருந்து சத்துப் பிறந்திருக்குமா என்பதே அந்த ஜெயம். இந்த ஜெயத்தாற் கலக்குண்டு உண்மை காணக் கீழும் மேலும் நோக்கி நோக்கிச் சிந்தித்து அவையும் ஒரு நிலை உண்டாகின்றது. இதனையே பிரமவிட்டுணுக்கள் சிவனுது முடியையும் அடியையும் தேடி அவைந்ததாகப் புராணங்கள் கதை கட்டிவிட்டன.

பின்னர் சிந்தனையால் தெளிவு பிறக்கின்றது. தெளிவில் ஆனந்தம் தோன்றுகின்றது. ஆனந்தம் சக்சிதானந்தத்தின் மற்றொரு கூறு. ஆனந்தமாகிய சிவம் விளங்கியதும், அச்சிவிவத்தின் வேறாகச் சத்தும் (பிரமனும்), சித்தும் (விஷ்ணுவும்) விளங்காமை புலனாகும். புராணக் கதையின் இந்த நூட்பத்தை விளங்கிக் கொண்டால் பிரமன், திருமால், உருத்திரன் என்னும் மும்மாத்திகளும் முதல்வனின் பிரிவில்லாக் கூறுகளே என்னுந் தெளிவு பிறக்கும்.

(நன்றி : ஈழத்துச் செவ்வேள் படையல்கள்)

புதுமைக்கும் வழிகாட்டிகளாகப் பண்டே நின்றெறாளிரும் பண்பாட்டுச் சுடர்கள்

கடா - 7

ஆ. குணநாயகம்

“கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது
கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது
நெடு நுகர்த்து ஆஸ்ரிபோல்
நடுவு நின்ற
நன்றெஞ்சினோர்

தமிழ் மொழியின் தொன்மை இவ்வளவினாலே என்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் முடியாத காரியமாக உள்ளது. தலைச் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் என மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் செயற்பட்டன என அறிகின்றோம். அவை ஒன்றொன்றும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலதாகச் செயற்பட்டன என்றும் கூறப்படுகின்றது. இச்சங்கங்களின் முன்னிலையிலேயே புதிய நூல்களாயுள்ளனவெல்லாம், சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, அங்கீராம் பெற்று, அதன் பின்னரே தகுதி வாய்ந்த நூல்களாகப் பொது மக்களுக்கு விடுக்கப்படும்.

இம்முன்று சங்கங்களின் காலத்திலும், பல்வேறு நூல்கள், பல்வேறு துறைகளில் உருவாகின. அச்சு வசதி இல்லாத காரணத்தால் அவையெல்லாம் எட்டு வாடிலேயே இருந்தன. இக்காரணத்தை முன்னிட்டு, அவற்றின் அருமை நோக்கிய சிலர், அவற்றைப் பாதுகாப்பாகப் பேணி வந்தார்கள். பலர், அவற்றை வேண்டாக் கைமை என்று கருதியதும் உண்டு. இவ்வார்க்கத்தினர் தமது அறியாமை காரணமாக, தமது குடும்பத்தில் உள்ள ஏடுகளைக் கொண்டு போய் ஆற்றில் விடுவார்கள். வேறு சிலர், தாம் வதிந்திருக்கும் வளவின் ஒரு மூலையில் அவற்றைக் குவித்துத், தீ வைத்து, அழித்து விடுவார்கள். அந்தோ ! தமிழன்னைக்கு அளிக்கப்பட்ட உபசாரத்தின் சிறப்பு இருந்தவாறு !

இவ்வாறு அழிந்தவை போக, இயற்கை அனர்த்தத்தால் ஏற்பட்ட அழிவு மிகப் பெரியது என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். மிகப் பண்டைக் காலத்தில் நிகழ்ந்த கடல்கோள் சம்பவம் பேரிழப்பை உண்டு பண்ணியது. அவ்வாறு அழிந்த நூல்கள் யாவை என்றும் விவரங்களும் சரியாகச் சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை. அழிந்தன என்பதற்கு மாத்திரம் சான்று உண்டு.

ஒருவாறு தப்பிப் பிழைத்துள்ள, இப்போது எமது கைகளில் இருக்கும் நூல்களில், பல்வேறு நூல்கள் மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளன. நூல்களின் பெயர்கள் மாத்திரம் தெரிகின்றனவேயன்றி, நூல்களோ இல்லை. அவை அழிந்து போயின.

அழிந்த நூல்களையிட்டு என் கவலைப்படவேண்டும் எனச் சிலர் கருதவும் கூடும். இப்போது எமக்குக் கிடைத்துள்ள சில நூல்களைப் பார்க்கும் பொழுதும், அவற்றின் கண்ணேயுள்ள

பொன்மொழிகளைக் கவனிக்கும் பொழுதும், இவற்றிற்கு முன்னதாகத் தோன்றிய நூல்களும் இவ்வாறு தரம் வாய்ந்தனவாகவோ, அல்லது இவற்றிற்கு மேம்பட்டதாகவோ இருந்திருத்தல் வேண்டும் என ஊகிப்பது பிழையாகாது. இவையெல்லாம் தமிழினத்தின் அரும்பெரும் செல்வங்கள். இவற்றை நாம் போற்றாது விட்டால், எமது இனம் வெறுவிலி இனமாக மாறுவதில் ஜயம் இல்லை.

இப்போது எமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களில் முக்கியமானவை தொல்காப்பியம், திருக்குறள் பெருங்காப்பியங்களில் மூன்று, (சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை) பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை நூல்களோயாகும். இவற்றின், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை நூல்களை ஏடுகளிலிருந்து அச்சேற்றிய பெருமை திரு. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள், டாக்ரர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், வேறும் சில சான்றோர் ஆகியோரைச் சாரும். இப்பணியை அவர்கள் நிறைவேற்றும்போது பட்ட துங்பம், சொல்லொண்டதது. எட்டுப் பிரதிகள் கிடைக்காமை, கிடைத்தவிடத்து அவை தெளிவாக இல்லாமை, மூலப்பிரதிகளில் வேறுபாடு இருந்தமை ஆகியவையும் பிறவும் இத்துங்ப அனுபவத்தில் அடங்கும்.

இவ்விலக்கியங்கள் எல்லாம் தூய தமிழ் மொழியிலேயே உள்ளன. பெரும்பாலும் வடமொழிக் கலப்பு இல்லையென்றே கூறலாம். பொதுவாக, எமது தமிழ் மொழி அறிவின் குறைவினால் இவ்விலக்கியங்களை நாம் வாசித்து விளங்கிக் கொள்ளுதல் சிறிது கடினமாகும். இதனை மனதில் உட்கொண்டு போலும் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் என்னும் பெருமகனார், பெரும்பாலான நூல்களுக்கு உரை எழுதியிருக்கின்றார். அது எமக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைகிறது. அல்லது, இந்த நூல் விளங்காது என்று ஒதுக்கித் தள்ளிலிடுவோம்.

இந் நூல்களின் பெருமை தான் என்ன ? ஒரு சொல்லிற் சொல்வதானால், இவ்வுலகில் மனிதனாகப் பிறந்தவன் எப்படி வாழ்தல் வேண்டும். வாழ்க்கையின் பின் குறிக்கோள் எது, அதனை எவ்வாறு எய்தலாம் என்பனவற்றை யெல்லாம் பல கோணங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டி விளக்கியுள்ளன. இலக்கியநயம் ஒருபறம் இருக்க, இந்த ஒரு காரணத்தால் மாத்திரம் நாம் இவற்றைப் போற்ற வேண்டாமா? அங்குள்ள அறிவுரைகள் எமக்கு வழிகாட்டிகளாக அமைதல் வேண்டும்.

“பத்துப்பாட்டு” என்னும் தொகுப்பில் “பட்டினப்பாலை” என்னும் ஒரு பாடல் உள்ளது. 301 ஆடகளைக் கொண்ட

இப்பாட்டு, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவரால் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது. இப்பாட்டு, சோழன் திருமாவளவன், கரிகாலன் என்னும் அரசனையும் அவனது தலை நகரான காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும், சிறப்பையும் பாடியுள்ளது.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குப் புகார் என்னும் வேறொரு பெயரும் உண்டு. இளங்கோ அடிகள், தமது சிலப்பதிகாரத்தின் முதற் காண்டமாகிய புகார்க் காண்டத்தில் புகார் நகரின் சிறப்பை எடுத்துப் போற்றியிருக்கின்றார்கள் !

“பொதியில் ஆயினும், இமயம் ஆயினும்,
பதி ஏழ அறியாப் புகாரே, ஆயினும்,
நடுக்கின்றி நிலையிய என்பது அல்லதை,
ஒடுக்கம் கூறார் உயர்ந்தோர் உண்மையின்
முடித்த கேள்வி முழுதுணர்ந்தோரே”

அகத்தியன் வாழும் பொதிய மலையானாலும், இறைவனின் இருப்பிடமாகிய இமய மலையானாலும், ஊரைவிட்டே எக்காலத்தும் பிரிந்து போயறியாத பழங்குடியினர் நிறைந்ததும், பொதுமையின்றித் தனித்த சிறப்பினையுடையதுமான புகார் நகரமாயினும், இங்கெல்லாம் உயர்ந்தோர்கள் வாழ்வதனால், என்றும் அவை நலத்தால் நிலை பெறுவன். இவ்வாறு சொல்வதுநால், முடிந்த கேள்வி, ஞானங்கள் முழுவதும் உணர்ந்த சான்றோர்கள் இவற்றிற்கும் ஒரு சமயம் கெடுதலோ, அழிவோ உண்டெனக் கூறுவதேயில்லை.

உலகியலில் நாளாந்த வாழ்க்கையை நாம் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது, எந்தத் துறையில் பொய்ம்மை அதிகமாக நிலவுகின்றது என்றால், அது வார்த்தக, வாணிகத் துறை எனக் கூறினால், அது அதிகம் பிழையாகாது என்று நம்ப இடமுண்டு. ஒரு பொருளின் முழு ஆக்கற் செலவு பத்து ரூபாவாயின் அது நூகர்வோர் கைக்கு வந்து சேரும்போது நூறு ரூபாவாக உயர்ந்து விடுகின்றது. வர்த்தகர், வியாபாரி ஆகியோர் தமது தொழிலுக்கேற்ற இலாபம் ஈட்டவேண்டியது உண்மையே. ஆனால், ஈன இரக்கம் குற்றம் ஆகின்றதே. இக்குறைபாடு தனிப்பட்ட ஒரு வியாபாரியுடன் நின்று விடவில்லை. சர்வதேச அரங்கிலும் இக் கொடுமை நிகழ்கின்றதே.

சமூகத்துறை எழுத்தாளராகப் பிரசித்தி பெற்ற Herbert Spencer என்னும் மேல் நாட்டுப் பெரியார், சர்வதேச அரங்கில், வர்த்தகம் என்னும் போர்வையில், எவ்வாறு சில அரக்கள், பிற நாட்டவாது செல்வப் பொருளையும், ஆதனங்கையும் சூறையாடிக் கொண்டன என்பதை நன்கு விளக்குகிறார். இங்கு, வன்முறை, சூது, வஞ்சகம், ஏமாற்று, போவி ஆதிக்கப் பிரகடனம் என்பனவும், இன் னோரன்ன பிறவும் சாதுரியமாகக் கையாளப்பட்டன எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதற்கு முழு மாறாக, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், சோழன் திருமாவளவன், கரிகாலனது தலைநகரான காவிரிப்பூம் பட்டினத்து வர்த்தகர்கள் தமது தொழிலையும், நாளாந்த வாழ்க்கையையும் எவ்வாறு நடாத்தி வந்தார்கள்

என்பதை நாம் அறியும் போது உள்ளம் பூரிப்பு அடைகின்றது. இப்பட்டினம் பல்வேறு நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புடைய பிரசித்த வர்த்தக நகரமாயிருந்த காரணத்தால் அந்நகரின் மேலான பொருளியல்நிலைக்கும், நாட்டின் செல்வக் கொழிப்புக்கும் வர்த்தகர்களே முதுகெலும்பாக விளங்கினர். அவர்கள் நற்குண நற்செயலைடைய உயர்ந்தோராய் இருந்த காரணத்தால் சமூகத்திற்குத் தமது அறிவுரைகளாலும், சீரிய வாழ்க்கையின் பாங்கினாலும், சமூக வழிகாட்டிகளாகவே விளங்கினர்.

பல நாடுகளுக்குச் சென்று வரும் நாவாய்கள், துறைமுகத்தில் நங்கூரம் இடப்பட்டு, தறியிற் கட்டப்பெற்ற யானைகள் அசைவது போல், அசைந்து கொண்டு இருந்தன. பல்வேறு வகையான பொருட்களும் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்குகின்றன.

கடவிலே காற்றால் வந்த நிமிர்ந்த செலவினையுடைய குதிரைகளும், மேருவிலே பிறந்த மாணிக்கமும், சாம்புநதம் என்னும் பொன்னும், பொதியின் மலையிலே பிறந்த சந்தனமும், அகிலும், தென்திசைக் கடவிலே பிறந்த முத்தும், கீழ்த் திசைக் கடவிலே பிறந்த பவளமும், கங்கையாற்றில் உண்டாகிய பொருளும், ஈழத்து உணவும், பர்மா தேசத்து உற்பத்திப் பொருட்களும், சீன முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்த கருப்பூரம், பனிநீர், குங்குமம் முதலியனவும், இவையொழியப் பெரியவையாகிய வேறு பல பொருள்களும், நிலத்தின் முதுகு நெளியும்படி தீரண்டு புகாரின் நடுவிடத்தும், கரையினிடத்து பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டன.

நோன்மதி தினமாகையினாலே வலைஞர் கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் செல்லவில்லை. பிடிப்பார் இல்லாமையினாலே மீனினங்கள் வலைஞர்களில் முன்றிலிலே உயிர் கொண்று, ஊனை உணவாக உண்பாரையும், விலைக்கு விற்பாரையும், இல்லாத காரணத்தால், விலங்கினங்கள், வலைஞர் முற்றங்களிலே, இனம் பெருகிப் பகைக்கு அஞ்சாது சந்தோஷமாக இருந்தன. இவற்றிற்கெல்லாம் தூண்டு கோலாகப் பின்னணியில் திகழ்ந்தவர்கள் அந்நகரத்து வர்த்தகப் பிரமுகர்கள்.

அவ்வர்க்கத்தினர் தமது அறிவுரைகளால் கொலை, களவு ஆகியவற்றை முற்றாகவே களைந்தும், தேவர்களை வழிப்படும், பாற் செல்வத்தைத் தரும் பகக்களையும், தமது உழைப்பினால் வரும் விளைவின் வைக்கோலைத் தாம்தின்று, நெல் மணிகளை மணிதனுக்கு உதவும் எருதுக்களையும், பாதுகாத்தும் பேணியும், அந்தணர் தம் தொழிலைத் திறம்படச் செய்ய உதவியும், பல புண்ணியங்களைத்தாழம் செய்து, அவ்வாறு செய்ய முடியாதார்க்குப் பண உதவி புரிந்தும், வினைந்த நெல்லையும், களி வகைகளையும் உணவாக மற்றையோர்க்கு வழங்கியும், இங்ஙனம் செய்யும் அறத்தொழில்கள் குறைவுப்பாது, குளிர்ந்த அருளுடன் வாழும் இல்லறத்தையுடைய நன்நெஞ்சினோர், வளைந்த மேழியால் உழவுத் தொழிலை நடாத்தும் உழவரது நெடிய நுகத்தில்

தைத்த பகலாணிபோல, நடு நிலமையென்றும் குணம் நிலைபெற்ற ஒன்றாகிய நெஞ்சினையுடையோர், தமது பல சரக்குக்களையும், பிறரதுசரக்குக்களையும் சமமாகவே கருதி, தமக்கு மாத்திரமேயல்லாது தாம்பிறந்த குடிக்கே வசையாகும் என்பதனை உணர்ந்து, பொய்யென்பதே பேசாது, எப்போதுமே உண்மையையே பேசி, தாம் கொள்ளும் சரக்கைத் தாம் கொடுக்கும் பணத்திற்கு மிகுதியாகக் கொள்ளாமலும், தாம் கொடுக்கும் சரக்கை, தாம் வாங்கும் பணத்திற்குக் குறைவாகக் கொடுக்காமலும், பொருளின் விலை இவ்வளவு தாம் பெறும் இலாபம் இவ்வளவு, என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லி விற்பனை செய்தும், நல் வழியால் வந்து பொருளாதவினாலே தொன்மையாக வரும்நிலைபெற்ற செல்வத்தை உடையவருமான நன்நெஞ்சினோர் வாழும் நெருங்கிய குடியிருப்புக்களையும், குறைவுபடாத சிறப்பினையுமுடையது காவிரிப்பும்பட்டினம்.

**பாயிரும் பனிக்கடல் ஹெட்டஞ் செல்லாது
உவா மத்து....**

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காவின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்றும்
குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிழுந்
தெங்கடல் முத்தும் குணகடற் றுகிருங்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
சமுத் துணவுங் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் தெரிய வீண்டு
வளந்தலை மயங்கிய தளந்தலை மறுகி
ஙீர்நாப் பண்ணு நிலத்தின் மேலு
மேமாப்ப வினிது துஞ்சிக்
கிளைகவித்துப் பகைபேணாது
வலைஞர் முன்றில் மீன்பிறமுயும்
விலைஞர் குரம்பை மாவீண்டவுங்
கொலைகடிந்தும், களவு நீக்கியும்
அமராப் பேணியும் ஆவதி யருத்தியும்
நல்லாணோடு பகடோம்பியும்
நான்மறையோர் புகழ்பரப்பியும்
பண்ணிய மட்டுமும் பசும் பதங்கொடுத்தும்

புண்ணிய முட்டாத் தண்ணியிழல் வாழ்க்கைக் கொடு மேழி நசையழவர்
நடுவு நுகத்துப் பகல்போல
நடுவு நின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய் மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்பு நாடுக்
கொள்வதுமாகம் மிகைகொளாது, கொடுப்பதாகம்
- குறை கொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்”
தொல் கொண்டித் துவனறிருக்கை
.....
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்

பட்டினப்பாலை

92; 93; 185 - 218

இங்கு, நாம் எமது வாழ்வின் நலன் நோக்கிக் கவனிக்க வேண்டிய பல அரிய கருத்துக்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சில பின்வருமாறு -

1. 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் எமது ஈழ வள நாட்டிலிருந்து உணவு பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாயிற்று.
2. எமது முன்னோர்கள் வாழ்ந்து காட்டிய சீரிய முறையை நாமும் பின்பற்ற முற்படுவது சாலச் சிறந்ததல்லவா?
3. உணவுக்காக உயிர்க் கொலை செய்தலை எம்முன்னோர்கள் வெறுத்தனர். இதனை நாமும் பின்பற்ற வேண்டாமா?
4. வார்த்தகத் துறையில் நேர்மையை அனுசரிக்க வேண்டியது சமூக நலனுக்கு இன்றியமையாத தொன்றாகும்.
5. பொய் பேசுதல் தமக்கு மாத்திரமேயல்லாது தாம் பிறந்த குடிக்கே அவமானமாகும்.
6. பகை பேணாது யாவருடனும் ஒற்றுமையாக வாழுதல் வேண்டும்.
7. விலங்கினங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.
8. கொலை, களவு ஆகியன இல்லாததோர் ஒற்றுமை நிலவும் சிறந்த சமூகத்தைப் பேணுதல் வேண்டும்.
9. திரைகடலோடியும், நல்ல வழியில் தீரவியம் தேடுதல், போற்றற்குரியது.

முற்றும்.

சித்திரைப் புதுவருடப் பிறப்பு

சித்திரை தமிழ்ப் புதுவருடம், ஏப்ரல் மாதம் 13ம் திகதி வியாழக்கிழமை உதயமாகிறது. வாக்கிய பஞ்சாங்கப்படி அன்றைய தினம் பிற்பகல் 3.45 க்கும், திருக்கணிதப் பஞ்சாங்கப்படி மாலை 5.51க்கும் சித்திரைப் புதுவருடம் பிறக்கிறது. (இவை தற்பொழுது நடைமுறையிலிருக்கும் மாற்றத்திற்குரிய நேரப்படியாகும்.)

பிறக்கவிருக்கும் புதிய வருடத்தின் பெயர் “விக்கிரம்” என்பதாகும். மொத்தமாகவுள்ள அறுபது தமிழ் வருடங்களின் சுற்று வட்டத் தொடரில், இது 14 வது வருடமாகும்.

எது ஆன்மிகம்

- குமாரசாமி சோமகந்தரம் -

கடந்த நூற்றாண்டின் தனிப் பெருஞ் சிறப்பு எதுவாக இருக்கும் என்பதை உடனேயே சொல்லிவிடலாம். விஞ்ஞான, தொழில் நுட்பங்களில் ஏற்பட்டுள்ள அதித்தீவி விருத்தியே அத்தனிப் பெருஞ் சிறப்பு என்பதில் எதுவித ஜியமுயில்லை. மனித சாதனை இந்த வகையில் மக்தானதுதான். அது பெருமை தரும் விடயமும் ஆகும்.

ஆனால், மற்றொரு மிகமுக்கியமான துறை, முன்னரைக் காட்டிலும், பெரிதும் பின்னடைவிற்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியும் போது, பெற்ற பெருமையெல்லாம் சிறுமையாகிப் போகிறதே என்ற உணர்வு உள்ளின்று நம்மை உறுத்துகிறது என்பதையும் கட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது.

ஆமாம். மனிதப் பண்புகள், மானுடம், மனித விழுமியங்கள் உள்ளிட்ட ஆண்மிகம் முன்னர் என்றுமே காணாத அளவிற்குப் பின்னடைவு பெற்றுள்ளது. கடந்த நூற்றாண்டின் மிகப் பெரிய எதிர்மறைச் சாதனை இதுவாகும்.

அந்த வகையில், உலகியல் சார்ந்த வளர்ச்சியில் பெருமைப்படக் கூடிய சாதனை படைப்பிலிலும், ஆண்மிகம் சார்ந்த பண்பு விருத்தியில் சிறுமையை ஏற்படுத்துவதிலும் கடந்த நூற்றாண்டு வெற்றி கண்டுள்ளது.

உலகியல், ஆண்மிகம் ஆகிய இரண்டினதும் ஒருங்கிசைந்த, சமநிலை வளர்ச்சியே மனித குல சீர்ச்சத்திற்கும், சாந்தி, சமாதானத்திற்கும் வேண்டற்பாலது. ஆனால், கடந்த நூற்றாண்டில் நாம் கண்டவை, உலகியலின் பெருவளர்ச்சியும், அதேவேளை ஆண்மிகத்தின் படுவீழ்ச்சியுமே.

இச் சமத்துவமின்மையே, இவ்வுலகில், தனியாள், குடும்பம், சமூகம்; தேசம், மண்டலம் என், ஒட்டுமொத்தமாக முழு உலகமும் முகங்கொடுக்கின்ற பிரச்சினைகள், வண்முறைகள், குழப்பங்கள், அமைதியின்மை யாவற்றிற்கும் மூல காரணமாக உள்ளது.

உலகியல், ஆண்மிகம் ஆகிய இரண்டிற்குமிடையிலான சமத்துவமின்மையே இன்று உலகில் காணப்படுகின்ற பல்வேறு சமத்துவமின்மைகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. சமூகங் களுக்கிடையே சமத்துவமின்மை, பொருளாதார சமத்துவமின்மை, ஆண் பெண் சமத்துவமின்மை, மற்றும் எல்லாச் சமத்துவ மின்மைகளும், தொடர்ந்தும் வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டே போகின்றன. எந்த முயற்சிகளும், எத்தனங்களும், போராட்டங்களும் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதில் வெற்றி காணமுடியாதுள்ளன. “சாண் ஏற, முழங் சறுக்கும்” என்பார்கள். இவற்றிற் கெல்லாம் என்ன காரணம் என்பது ஆராயப்பட வேண்டியது. ஆராய்ச்சிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான்

இருக்கின்றன. ஆனால் ஆய்வு முறையின் பிழையோ என்னவோ, முடிவுகள் தவறானவையாகவே உள்ளன. உண்மை நிலைமை அறிந்தவர் எவருமில்லை. காலங்கடந்ததுதான் மிச்சம் உண்மைக் காரணம் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. “என்னைச் சொல்வேதவிரப் பிள்ளை வளர்த்தி இல்லை” என்றொரு பழமொழி உள்ளது.

பிரச்சினைகள் முற்று முழுதாக உலகியல் அடிப்படையிலேயே அணுகப்படுகின்றன. ஆண்மிகம் அங்கு செறிவதில்லை. தோல்விக்குக் காரணம் புரிகிறதல்லவா?

“மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” என்கிறது வளர்ணுவம். மெய்ப்பொருள் என்பது உண்மைப் பொருள். உண்மையை, உண்மை அறிவினாலேயே அறிந்து கொள்ள முடியும். ஆண்மிகம் சார்ந்த அறிவே உண்மை அறிவு. உலகியல் சார்ந்த அறிவு, பொய்யறிவு, பொய்ப்பற்றிய அறிவு, பொய்யறிவினால் உண்மையை அறிந்து கொள்ள முடியாது. “பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சூருக்கு”கின்ற மாந்தர்களின் அறிவு பொய்யோடு புணர்ந்துதாகவே இருக்கும். அந்த நிலையில் உலகில் சமத்துவம், சாந்தம், அமைதி என்பவற்றை எவ்வாறு ஏற்படுத்த முடியும். இவையில்லாமல், மனிதருக்கு வாழ்வில்லை. எனவே உலகம் இன்று வேண்டியிற்பது ஆண்மிகமோகும். மனித வாழ்க்கையில் ஆண்மிகம் செறியும் போதுதான், அது நல்லவண்ணம் அமையும்.

ஆண்மிகம் என்றால் என்ன? முதலில் ஆண்மிகம் உணர்த்தி நிற்பது என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். ஆண்மிகம் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே பலர் அஞ்சிகிறார்கள். குறிப்பாக இளைஞர்கள், ஆண்மிகத்திற்கு இப்போது என்ன அவசாம், பின்னர் பார்த்துக் கொள்வோம் என்கின்றனர். “பின்னர்” என்பதன் பொருள் வயோதிப்பு வந்த பின்னர் என விரித்துப் பார்க்கும் போதே விளங்குகிறது. சமயமும் ஆண்மிகமும் வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் என்று கருதப்படுகிறது போலத் தெரிகிறது.

இளைய பருவத்தினர் என்போர் “வாழும் பிள்ளைகள் வளரும் பிள்ளைகள்”. அவர்கள் வாழ்க்கையை நன்றாகச் சுவைத்து அனுபவிக்க வேண்டியவர்கள். அந்த இளம் வயதில் அவர்களுக்கேன் சமயம், ஆண்மிகம் என்கின்றனர் ஒரு சாரார். சமயமும் ஆண்மிகமும் வாழ்க்கையை நன்றாக வாழவிடாமல் தடுக்கும் தன்மையையுடையன என்ற கருத்து இவர்களிடம் இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது.

சமயம் மூடநம்பிகைகளின் தொகுப்பு. விஞ்ஞானம் வளர்ந்துள்ள இன்றைய காலகட்டத்தில் எதற்கு ஏன் எப்படி என்னும் வினாக்களை எழுப்ப வேண்டிய அவசியம் உணரப்பட்டுள்ளது. சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள்,

சம்பிரதாயங்களுக்கு விஞ்ஞான அடிப்படையில் அறிவு பூர்வமாக விளக்கம் பெறப்பட முடியாதுள்ளது. விஞ்ஞானத்திற்கு உட்படுத்தப்படாத எதுவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமுடியாதது என்பது மற்றொரு சாராரின் நிலைப்பாடு. அந்தவகையில், ஆண்மிகம் இந்த நூற்றாண்டில் பொரிதும் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. விஞ்ஞானம் சடப்பொருளுடன் மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டியது என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. ஆண்மிகம் விஞ்ஞான எல்லைகளைக் கடந்து நிற்பது. அதனால் விஞ்ஞான அறிவிற்கு எட்டாதது. ஆண்மிகத்தை விஞ்ஞான அளவுகோல் கொண்டு அளக்க முற்படுதல் அறியாமையாகும்.

உண்மையில் ஆண்மிகம் என்பது வாழ்க்கை; நல் வாழ்க்கை கல்வியை எப்படி வாழ்க்கையிலிருந்து பிரித்து விடமுடியாதோ, அவ்வாறுதான் ஆண்மிகத்தையும் பிரித்து விடமுடியாது. கல்வியானது பிறப்பு முதல் இறப்புவரை தொடர வேண்டியது. இளமையிற் தான் கல்வி கற்ற வேண்டும், முதுமையில் தேவையில்லை என்று கூறமுடியாது. “கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுக்கிறான்” என ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பாமஹம்சர் கூறுகிறார். அவ்வாறே ஆண்மிகமும் இளமை தொட்டு மரணபரியந்தம் மனிதனுடன் வாழ வேண்டியது. ஆண்மிகத்தை மறுப்பவனும் மனிதனாக வாழ மறுக்கிறான் என்றே கூற வேண்டும். எனவே, ஆண்மிகம் இன்ன பருவத்திற்குத்தான் உரியது இன்ன பருவத்தில் தேவையில்லை என்று கூற முடியாது. ஆண்மிகம் வாழுக்கையின் கவையை ஒரு போதும் குறைப்பதில்லை. உண்மையில், வாழ்க்கையை வாழ்வாங்கு வாழுச் செய்து, அதன்வழி வாழ்க்கையைத் தூய்மையாக்கி, வாழ்க்கைக்குச் சூவையையும் இன்பத்தையும் தருவது ஆண்மிகம் என்றால் அது மிகையாகாது.

ஆண்மிகம் என்பது மறுமைக்குரியது; முத்திற்கு வித்தாவது என்றுதான் பலரும் எண்ணுகிறார்கள். அதனை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் அத்துடன் நிறுத்தி விடக்கூடாது. ஆண்மிகம் இம்மைக்கும் உரியது ஆகும். இம்மையிலும், பிறப்பட்காலப்பகுதிக்குரியது ஆண்மிகம் எனப் பலர் நினைக்கிறார்கள். அது இளமைக் காலத்திற்கும் உரியது என்பதை மறந்து விடலாகாது. “ஜந்தில் வளையாதது ஜம்பதில் வளையுமா?” என்பார்கள். எனவே, ஆண்மிகம் எக்காலத்திற்கும் உரியதாகும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆண்மிகம் வாழ்க்கையுடன் இரண்டறக் கலக்க வேண்டியது அவசியம்.

இன்றைய மனிதரிடம் ஆண்மிகம் வற்றி விட்டது. அதனாலேயே உலகில் இத்துணை அவஸங்களும் அழிவுகளும் பெருகியிருக்கின்றன.

மனிதர்கள் அன்பினை ஆராதிக்கிறார்கள் இல்லை; பிறர் ஸ்ரீ ஆண்பு செலுத்துகிறார்களில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் தமிழ்தும் அன்பற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். எவரிலும் கரிசனை கொள்வதில்லை. அன்பிருந்தால்த்தானே கரிசனை கொள்வதற்கு. “அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியா” எனகிறது வள்ளுவம். “அன்புடையர் என்புமுடையர் பிறர்க்கு” என்றும் வள்ளுவம் கூறுகிறது. பிறர்ஸ்ரீ கரிசனை கொள்வதற்கு அன்புதான் காரணம். “அன்பு ஈனும் ஆர்வமுடைமை” எனகிறது

வள்ளுவம். ஆர்வமுடைமை என்பது கரிசனை கொள்ளுதல் ஆகும். இன்று ஒருவர் இன்னொருவர் ஸ்ரீ கரிசனை கொள்வதை எங்காவது காணக்கூடியதாக உள்ளதா? இல்லை. என? அன்பு வற்றிவிட்டது. அதனால் ஆண்மிகம் வற்றிவிட்டது. ஆண்மிகத்தின் ஒரு தூண் அன்பு

அன்பு, உண்மை, அஹிம்சை, அறம் என்பன ஆண்மிகத்தைத் தாங்கும் தூண்கள். இந்த நான்கு தூண்களும் உறுதியாகவும் உரமாகவும் இருக்கும் பட்சத்திலேயே ஆண்மிகம் வற்றாத நீர்ச்சுணையாக விளங்கும். ஆண்மிகம் வாழ்ந்தாலேயே இந்த உலகில் சகல செல்வங்களும் சீப்சமும் நிலைத்திருக்கும்.

அன்பு, கரிசனை, கருணை இல்லாவிட்டால் அவ் விடத்தை வன்முறை, கொடுமை, குழப்பங்கள் பற்றிக் கொள்ளும். பின்னர் அவற்றிலிருந்து மீன்வது கடினம். ஆண்மிகம் குறைந்து வன்முறைகள், கொடுமைகள் பெருகுவதற்கு இக்கால மனிதர்களின் நடத்தைகளிலும், அவர்கள் வாழுகின்ற முறைகளிலும்தான் காரணம் அமைந்துள்ளது. நடத்தைகளில் புனிதம் இல்லை; வாழ்க்கை முறைகளில் தர்மம் இல்லை. தர்மம் என்றால் அறம். அறவழியில் வாழுவேண்டியது மனிதனின் கடமை. அந்தக் கடமை புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது.

“அறத்தினு நகு ஆக்குறம் இல்லை, அதனை மறத்தவின் ஊங்கில்லை கேடு” என்பது வள்ளுவா மறை. அறநெறியில் வாழுவதால் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும். அதனை மறத்தவால் எல்லாக் கேடுகளும் உண்டாகும்.

மனித வாழ்க்கை முறைகள், நடத்தைகள் என்பன அறந் தழுவியதாக இல்லை; அன்பு தழுவியதாகவும் இல்லை. அப்படியாயின், ஆண்மிகம், இருதூண்களை இழந்த நிலையில் ஜம்பது சதவீதம் ஆட்டம் காணகிறது.

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்லாழ்க்கை பண்டும் பயனும் அது” என்பது பொய்யா மொழி. அன்பும் அறமும் வாழ்க்கைக்குப் பண்டும் பயனும் பயப்பன். அவ்விரண்டும் இல்லையாயின் வாழ்க்கைக்குப் பண்டும் இல்லை, அத்தகைய வாழ்க்கையை வாழுவதால் எவ்வித நற்பயனும் இல்லை. வாழுவில் ஆண்மிகம் செறியாவிட்டால் தூநடத்தைகளும் வன்முறைகளும் வழக்கில் இருக்கத்தான் செய்யும்.

ஆண்மிகம் என்பது தீமையின் கவேடே இல்லாததும் அன்பும் அறனும் நிறையப் பெற்றதுமான நன்னடத்தை, நல்லொழுக்கம் ஆகும்.

நன்னடத்தையில்லாத கல்வியினாலோ; செல்வத் தினாலோ; பதவி அந்தஸ்தினாலோ; புகழ் கீர்த்தியினாலோ; சொத்து சுகங்களினாலோ ஒரு பயனும் இல்லை. மனிதர்கள் தத்தம் துறைகளில் தலைவர்களாகவோ, நிபுணத்துவ மேதைகளாகவோ இருக்கலாம்; பெரும் விஞ்ஞானிகளாகவோ, கலைஞர்களாகவோ, கல்விமாணகளாகவோ, நிருவாகி

களாகவோ விளங்கலாம்; ஆனால் அப்பெருமக்களிடம் நன்னடத்தை இல்லையேல், அவர்களால் சமூகத்தில் நிலைக்கவும் முடியாது, சாதனைகளை நிகழ்த்தவும் இயலாது.

நன்னடத்தை என்பது ஆன்மிகம். நன்னடத்தை ஆன்மாவடன் தொடர்புடையது; அதனால் ஆன்மிகமானது. எனவே நன்னடத்தை பெரிதும் ஒம்ப்படவேண்டியது.

“ஓழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஓழுக்கம்

உயிரினும் ஓம்ப்படும்” என்கிறது தமிழ்மறை. ஓழுக்கம் அதாவது நன்னடத்தை உயிருக்கு மேன்மையைத் தருவதினால், அந்த நல்லொழுக்கம் உயிரினும் மேலானதாகக் காக்கப்பட வேண்டும். எனவே ஆன்மிகம் அலட்சியத்திற்குரியதன்று; ஒவ்வொருத்தராலும் நன்கு இலட்சியப்படுத்தற்குரியதாகும். ஆன்மிகம் உடையராக இருப்பதே மானுடத்தின் இயல்பு; ஆன்மிகத்தை இழுத்தல் மனிதரை விலங்கு நிலைக்குக் கீழிற்க்குவதாகும்.

அன்பு, தர்மம், அஹிம்சை, பொறுமை, கரிசனை, வைராக்கியம், தனை என்பன நன்னடத்தையை உருவாக்குவதை. எனவே அப்பண்புகள், ஆன்மிகப் பண்புகளாக மதிக் கப்படுகின்றன.

மனிதர்கள் உண்மையையும் அஹிம்சையையும் போற்றி வாழ்வில் கடைப்பிடிப்பவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டும் உயிருக்கு உறுதிபயப்பன. எனவே அவை ஆன்மிகமாகும். ஆத்மாக்களை மகாத்மாக்கள் ஆக்குவது

சத்தியழும் அஹிம்சையும் என்பதை மகாத்மா காந்தியாக்களின் வரலாற்றிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அஹிம்சை என்பது எவ்வுயிர்க்கும் இன்னா செய்யாமை; இனியவற்றைச் செய்தல். சமநோக்குள்ள மனிதன், எல்லாப் படைப்புக்களையும் சமமாகவே நோக்குவான். நடுவுநிலைமை அவனின் பண்பாகின்றது. சமநோக்குடைமை ஆன்மிகம் ஆகும். தன்னைப் பிறரில் காணும் பண்புடைமை சம நோக்கினை விருத்தி செய்கின்றது.

சத்தியழும் அஹிம்சையும் ஆன்மிக வாழ்வில் விரதங்களாக அனுட்டிக்கப்பட வேண்டியவை. விரதத்திலிருந்து தவறுவதற்குப் பேராசை, பொறாமை, சுயநலம், பகைமை என்பன காரணமாகின்றன. ஆசையிலும் அகங்காரத்திலும் ஆன்மிகம் மங்கிலிடும் ஆபத்து உண்டு. எனவே ஆன்மிகம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமானால், இத்தையவற்றிலிருந்து வெகுதூரம் விலகி விருத்தல் அவசியமாகும்.

மனிதர்கள் தற்காலத்தில் எவற்றை விட்டுவிடக் கூடாதோ, அவற்றை விட்டுவிடுகிறார்கள். எவ்வெவற்றை விட்டுவிட வேண்டுமோ அவற்றை இறுகப் பிடித்துப் பற்றிக் கொள்கிறார்கள். நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை, நல்ல மனிதப் பண்புகள் ஆகியவை விட்டுவிடக் கூடாதவை. ஆனால், அவற்றை மனிதர்கள் விட்டுவிலகி வருகிறார்கள். ஆன்மிகம் தளர்க்கி பெற்று வருகிறது. உலகம் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமானால் ஆன்மிகம் மீண்டும் மலர்க்கி பெறவேண்டும். ஆன்மிகம் என்பது நன்னடத்தை, நல்லொழுக்கம், நற்பண்புகள் என்பவற்றுடன் இணைதல் என்பதை உணர்வோமாக.

இந்துக்களின் விசேஷ தீர்மானம் விரத நாட்காலம்

**2000
மார்ச் - ஏப்ரல்**

மார்ச்

01	(புதன்)	ஏகாதசி
03	(வெள்ளி)	பிரதோஷம்
04	(சனி)	மகாசிவாத்திரி
05	(ஞாயிறு)	அமாவாசை
09	(வியாழன்)	சதுர்த்தி
11	(சனி)	சஷ்டி, கார்த்திகை
16	(வியாழன்)	ஏகாதசி
17	(வெள்ளி)	பிரதோஷம்
19	(ஞாயிறு)	பூரணை
20	(திங்கள்)	பங்குணி உத்தரம்
23	(வியாழன்)	சங்கடஹர சதுர்த்தி
31	(வெள்ளி)	ஏகாதசி

ஏப்ரல்

02	(ஞாயிறு)	பிரதோஷம்
04	(செவ்வாய்)	அமாவாசை
07	(வெள்ளி)	கார்த்திகை
08	(சனி)	சதுர்த்தி
10	(திங்கள்)	சஷ்டி
13	(வியாழன்)	விக்கிரம வருடப் பிறப்பு
14	(வெள்ளி)	ஏகாதசி
16	(ஞாயிறு)	பிரதோஷம்
18	(செவ்வாய்)	சித்திரா பூரணை, சித்திரா குப்த விரதம்
22	(சனி)	சங்கடஹர சதுர்த்தி

சாதனம்

சிவபெருரிச் செல்வர்,
அறநெறி அண்பார் வே. ச. குப்பையா

சாதனம் ஒன்றுமின்றிச் சாதிப்பார் உலகில் இல்லை ஆதலின், யாதேனும் ஒன்றைப் பெறவோ, துய்க்கவோ வேண்டுமாயின் அவ்வெழுப்பிற்குரிய சாதனங்களாலேயே கைகூடக் காண்கின்றோம். அதுபோலவே உயிர்கள் தம்மைப் பற்றியுள்ள மலத்தின் நீங்கிப் பிறவித் தொடர்பு அறுத்தற்கும் வீடுபேறு எய்துதற்கும் ஏற்ற சாதனங் கொண்டால்வன்றி அவை கைகூடா. மனிதப்பிறவியின் நோக்கம் மாதேவனை மனத்தால் நினைப்பதற்கும் வாக்கால் வாழ்த்துதற்கும் காயத்தால் வணங்குதற்குமாகும்.

“மானிடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மனம்வாக்காயம்

ஆனிடத் தைந்துமாட அராண்பணிக் காகவன்றோ”

என்ற ஸ்தி அருள் நந்தி சிவாக்சாரியாரின் அருள் வாக்கிற்கமைய அகப்பற வழிபாடும், தவமுதவியபிறவும் அச்சாதனங்களாகும். ஆண்டவன் அருட்பேறு குறித்து உயிர்கள் மேற்கொள்ளும் தவங்கள் சிந்தை முதலிய கருவிகளால் நிகழ்வனவாகும். சிந்தையால் சிவன் திருவுருவை நினைதல் உடற்செய்கைகளாற் தொழுதல், இறைவன் புழு மொழிகளைப் பிற்கூறுக்கேட்டல், தான் கூறல் இவற்றை,

“சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச் சீரில் ஜம்புலங்களான்

முந்தை யான காலம் நின்னை எய்திடாத மூர்க்கனேன்”

என்ற மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருவாசகத்தின் மூலம் கூறுமாற்றால் அறியலாம். இங்ஙனம் நினைதலும், தொழுதலும், கேட்டலும் கூறுவுமாகிய இவை சிந்தை - செய்கை - கேள்வி - வாக்குகளால் நிகழும் தவசிகையல்களாகும். இத்தவசிகையல்களை யுடையார்க்கு மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவிகள் வாயிலாக நூகரப்படும் புலன்கள் எல்லாம் சிவமயமாகவே நிகழும். இங்ஙனம் சிவமயமாக நிகழும் நிலை சித்தம் சிவமாகப் பெற்றவாக்கே இயல்வதாகும்.

சித்தம் - மெய் - வாய் முதலிய பொறிகளின் வாயிலாக உலகியற் புலன்களை விரும்பும், அதனை அறிவினால் தடைப்படுத்த வேண்டும். அங்ஙனம் தடைப்படுத்தியவர்களே சிவஞானிகள் மெய்யடியார்கள். உலகியற் பொருள்களைப் பற்றிக் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து உற்றியுமது ஜம்புலங்களின் இயல்பு இங்ஙனம் உலகியற் பொருளைப் பற்றாமல் ஜம்புலங்களையும் சிவமயமாகவே கண்ட சிவஞானிகள் பலராவார். அவர்களுள் ஒருவர் அண்பின் வரகுணதேவர் சிற்றத் சிவபக்தர். பார்த்தவிடிமெல்லாம் பரமனாகக் காணும் உணர்வுடையவர். அவ்வள்பர் உதிர்ந்து கிடந்த வேப்பங் கனியை ஆண்டவன் அருள்குறியென்று கண்டார். இதுபோல் குளத்திலுள்ள தவளை கத்துவதை இறைவன் திருப்பெயரை இயம்பினதாகக் கேட்டதுமாகியவை சிவமயமான புலன் நூகர்ச்சிகளாகும். இதனை காம்ப் விழு(ழு)ந்துதிர்த்த கனியுருக் கண்டு

வேம்பு கட்டுகல்லாம் விதானம் அமைத்தும்

குவளைப் புனிலிற் றவுளை அரற்ற

ஈசன் தன்னை ஏத்தினை என்று

காசும் பொன்னும் கலந்து (தா)யியும்

என்ற பட்டினத்திகள் கூறியவாற்றாலுணரவாம். ஒரு சிவஞானி உலகியலில் நூகரப்படும் ஜம்புலு இன்பங்களைச் சிவார்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்பது திருவைந்தெழுத்தின் பொருள். அதாவது;

நூகல் பொருள் எல்லாம் சிவனுக்கே சீவனுக்கில்லை. இன்னும் “சிவோ தாதா சிவோ போக்தா சிவோசர்வயிதம் ஜகத் சிவோ யஜுதி சர்வத்ர யஸ்சிவோகம் ஏவது”

என்ற அப்பையத்திக்கிரு சிவார்ச்சனாசந்திரிகை என்ற நூலில் விளக்கியுள்ளார். இதற்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவர் வரகுணதேவர். அவர் உலகியல் மூலமாக நூகரப்படும் ஜம்புலங்களைத் தமக்கெனக் கொள்ளாமல் சிவார்ப்பணம் செய்தார். இதனை;

“விரும்பின கொடுக்கை பரம்பாற் கென்று புரிகுழல் தேவியைப் பரிவடன் கொடுத்த பெரிய அன்பின் வரகுண தேவர்”

என்ற பட்டினத்திகள் பாடற் பகுதியால் அறியலாம். உலகியல் பற்றிய ஜம்புலங்களைச் சிவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து சிவமயமாகப் புலன்களை மாற்றிக் கொள்ளுதலே ஜம்புலங்களால் இறைவனை அடைதற்குரிய வழியாகும்.

சிந்தை, செய்கை, கேள்வி வாக்குகளில் நிகழ்த்த வேண்டிய தவச் செய்கைகளையும், அந்தவச் செய்கையுடையார் தாம் நூகரும் ஜம்புலு இன்பங்களைச் சிவார்ப்பணம் செய்யவேண்டும் மென்பதையும் முன்னமே அறியாத அடையாத “மூர்க்கனேன்” என்ற மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை கூறிக் கொள்வது நம்போலியரைக் குறித்ததேயாகும். பண்டைப் பிறவிகளில் சிந்தை முதலிய கருவிகளாலும், மெய் முதலியவற்றாலும் சிவனைப் பற்றி இருந்தால் இப்பிறவியில் திருவடியின்பம் எளிதில் பெற்றிருக்கலாம். பண்டைப் பிறவிகளில் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து சாதனங்களை மேற் கொள்ளுவதற்கு உரிய அறிவு கைவரப் பெறவில்லை. ஆதலின் தம்மை மூர்க்கனேன் என்கிறார். அம்மட்டோ முத்தி நெறியறியாதவன் மூர்க்கன் - அவனோடு தலைப்பெய்த தன்னையும் “மூர்க்கன்” என்கிறார் அடிகளார். அன்றியும் உயிர்களால் என்றும் நினைத்தற் குரியவன் நிமலன். அவனை நினையாதவன் நீசன் - மூர்க்கன் ஆதலின் “முன்னாக நினையாத மூர்க்கனேன்” என்றும் திருவொன்றியுரில் சங்கிலியாரை மணங்திருந்திருந்தபோது திருவாரூர் நினைவுரா ஆரூர்ப்பெருமானை என்னனி;

“முத்தினைமா மணிதன்னை வயிரத்தை மூர்க்கனேன்

எத்தனைநாள் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே” என்று சுந்தரர் கூறினார். இருவரும் தம்மை - “மூர்க்கன்” என்பதற்குக் கூறும் காரணங்கள் ஒத்துள்ளன. சமயகுரவர்களாகிய ஆளுடைய அடிகளும், ஆளுடையநம்பியும் தமது தவற்றினை யுணர்ந்து நீங்கிப்போற்ற முற்படுவதை நம்மில் பலர் அறிந்து தவற்றினை ஓர் இத்தலைவனைப் போற்றியும்வோமாக! அவர்கள் மேற்கொண்டு ஒழுகிய அகப்பற வழிபாடும் பிறவும் அதற்குச் சாதனங்கள் என அறிவோமாக.

“நீ நாளும் நினைகண்டாய் நல்நெஞ்சே

நல்நெஞ்சே உணையிரந்தேன் நம்பெருமான் திருவழே உண்ணஞ் செய்திரு”

- என்ற ஞானசம்பந்தர் வாக்குகளும் “வாமனை நினைந்த நெஞ்சம் வாழ்வற நினைந்தவாரே” “இராமேச்சரத்தை நாடுவாழ் நெஞ்சமே நீ”

என்ற திருநாவுக்காசர் வாக்குகளும் இதனை வலியுறுத்தும்.

உருவ வழிபாட்டை சீற்றப்பு

செல்லி. க. காந்திமதி
ம/ செங்கலூடு மத்திய கல்லூரி
செங்கலூடு

பெறுதற்கு அறிய மானிடப் பிறவியைப் பெற்ற மனிதன் ஒழுக்க நெறி நின்று வாழாது வீணே காலத்தைப் போக்குகிள்ளான். தன்னை உணர்ந்து தலைவனை அறிதலே இவன் கடமையாகும். இதனையே வள்ளுவரும் “தவம் செய்வோர் தம் கரும் செய்வோர்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். மனிதனாகப் பிறந்து மனிதனாக வாழாதவனே இறைவனைப் பற்றியும் உருவ வழிபாட்டைப் பற்றியும் குறை கூற முற்படுகின்றான்.

மனிதர்க்கு ஜம்பொரிகளை அடக்கவும் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தவும் உருவ வழிபாடு உதவுகின்றது. உலக இன்பங்களிலே கிடந்து உழலும் ஒருவனை நன்னெறியில் வாழுக்கொடியையும் ஆலயமும் உருவ வழிபாடுமாகும். இவ்வருவ வழிபாடு இன்று நேற்று எழுந்ததல்ல, எத்தனையோ ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு நமது சமய தத்துவ ஞானிகளால் ஆக்கப்பட்டதொன்றாகும். இதில் கலைஞரானாமும் தத்துவ ஞானங்களும் சேர்ந்திருப்பதை தெரியாதோரே குறைகூற முற்படுகின்றனர். இறைவனை அருவ உருவ அருவருவத்திலும் அதற்கப்பாலும் கண்டவர் நம் முன்னோர்.

இறைவன் பல நாமம் உடையவனாக இருக்கின்றான். ஆதலாலேதான் எல்லா மதங்களும் அவன் ஒருவனையே பல நாமத்துடன் வாழுத்துகின்றன. நமது இந்து சமயத்தை எடுத்து ஆராய்ந்தால் அதனுள்ளேயே பல பிரிவுகளும் பலவடிவ உருவங்களும் இருப்பதைக் காணலாம். ஒருநாமம் ஒரு உருவம் இல்லா இறைவனுக்குப் பல்லாயிரம் நாமங்கள் கூறுவதைக் காண்கின்றோம். இத்தனைக்கும் மூல காரணம் பக்தியின் தன்மையே. பக்தன் தான் விரும்பியவாறெல்லாம் இறைவனை வாழ்த்த முற்படுகின்றான். இறைவனின் உண்மைத் தத்துவங்களை வெவ்வேறு வழியிலே உருவத்திலே காணமுற்படுகின்றான். சுருக்கமாகக் கூறின் இறைவனின் வெவ்வேறு உண்மைத் தன்மையைப் பக்தன் அடைய விரும்புகின்றான் என்பது தெளிவாகின்றது. மற்றைய மதங்களும் ஒரு வழியில் வெவ்வேறு உருவில் வழிபடுவதை நன்கு அறியலாம்.

இந்து மதத்தினுள்ளே பல பிரிவுகளும் அதற்குரிய தெய்வ உருவங்களும் இருப்பதை நாம் நன்கு அறியலாம். யாம் சைவ சமயத்தினர். எமது தெய்வம் சிவன். இவர் பல வடிவமாகத் தோன்றி அழியார்களுக்கு அருள் புரிந்ததாக நம்முன்னோர் கூறி இருக்கின்றனர். சிவனின் உருவ வழிபாட்டிலே மான், மழு வேற்றியவராகவும் உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் கொண்டுள்ளவராகவும் வலது இடது காலைத் தூக்கி ஆடும் நடராஜனாகவும் கையில் டமாரத்தையும் அக்கினியையும் கொண்டவராகவும் முயலகளைக் காலால் உதைத்தவராகவும் கடலையில் நீறுபூசி ஆடுவராகவும் புலித்தோல் உடுத்திய

வராகவும் யானையுரி போர்த்தவராகவும் பாம்பைக் கையிலும் கழுத்திலும் ஆபரணமாக அணிந்தவராகவும் தலையில் கங்கையையும் சந்திரனையும் பூண்டவராகவும் எருதை வாகனமாகக் கொண்டவராகவும் இன்னும் பலவாகவும் குறித்து உருவங்களை அமைத்துள்ளனர். இத்தனை வேறுபாடுகள் எதோ உண்மைத் தத்துவங்கள் இல்லாமல் நம் முன்னோர் இதனை வகுத்தும் எழுதியும் பாடியும் இருப்பார்களா? அப்படிப் பாடிய பாடல்கள் இன்றுமுள்ளனவே.

என் என்று சிந்திக்கின்றானா மனிதன். சைவ சமய உண்மைத் தத்துவங்களை யார் உணர்ந்தால் எம்மையாம் உணர்க் கூடியவராவோம். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த உருவ வழிபாட்டை மனித நிலையில் நின்று எல்லாவற்றையும் நாம் அறிய முயல வேண்டும். மான் எவ்விதம் துள்ளிக் குதிக்கின்றதோ அதே மாதிரி மனிதனின் மனமும் நேரத்திற்கு நேரம் துள்ளிக் குதிப்பதாகவும் அத்தகைய மனதை அடக்க வேண்டியதே மனிதனுக்கு முதற் கண் உரியது என்பதைக் காட்டலும் இறைவனின் அருட்சுக்குதியால் எம் ஆணவ மலத்தை வெட்டி நீக்குவதைக் காட்டிலும் ஞான நிலையிலுள்ள ஆண்மாக்களை இறைவன் விரும்பித் தன்முடியில் வைத்திருப்பதை சந்திரன் குறிப்பிலும் உணர வேண்டியதே.

நடராஜனின் ஆனந்தக் கூத்து உலகம் இயங்குவதையும் ஐந்தொழில் புரிவதையும் ஐந்தெலுத்து நிலையையும் ஆணவத்தை நீக்குதலையும் மூச்ச இயங்குவதையும் நெற்றிக் கண்ணையும் காட்டி நிற்கின்றது. ஒரு குழந்தை பிறந்த உடனே மொழி பேசவோ உண்ணவோ நடக்கவோ முடியாத நிலையில் இருப்பது தெரிந்ததே. ஆனால் அக்குழந்தை காலம் செல்லச் செல்ல உண்ணவும் பேசவும் நடக்கவும் பயிற்சி பெறுதலை எடுத்துக்கூற வேண்டியதில்லை. மனிதன் ஆத்ம நிலைக்கு அதாவது அனுபூதி மானாக, ஞானியாக உயர் வேண்டிய நிலை ஒன்றுண்டு. அவன் எந்நிலையை அடைவதற்கு இவ்வருவ வழிபாடு மிகவும் இன்றியமையாததாக இருக்கின்றதை உணர வேண்டும்.

மனிதன் காம குரோத லோப மத மாச்சரியம் என்கின்ற ஆசைவலைப்பட்டு அல்லவறுகின்றான். இவன் தனது ஜம்பிலுள்ளகளையும் அடக்கப் பழகுவானாகில் மனம் ஒருமைப்படுவதைக் காணுவான். ஜம்பிலுள்ளகளை அடக்கி மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி இறைவனை உணரவே நம்முன்னோர் ஆலயத்தையும் உருவ வழிபாட்டையும் உண்டாக்கி இருக்கின்றார்கள் என்பது வெளிப்படையாகும். நமது சமய குரவர்கள் நால்வரும் பாடிய தேவார திருவாசகங்களில் இதனுண்மை தெளிவறுகின்றது. கீழ் நிலையிலிருக்கும் ஒருவனுக்கு மேல் நிலையை அடைய வழி வகுப்பதும் விரும்பிய இறைவனின் குணங்களை அடைய முற்படச் செய்வதும் உருவ வழிபாட்டின் சிறப்பு என்பதை உணரலாம்.

வினாக்கள் நோக்குகள்

திருமதி. உ. சுரேந்திரகுமார் B. A, Dip, Ed.
யா/கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி,
கோப்பாய்

“வினாப்பயனை வெல்லுவதற்கு வேதமுதலாம்
அனைத்தாய் நாலுகத்தும் இல்லை”

என்பது ஒன்றையின் அருள்வாக்கு. தினை விடைத்தவன் தினை அறுப்பான் வினை விடைத்தவன் வினை அறுப்பான் என்பது பழமொழி. காரணமின்றிக் காரியமில்லை என்பது பொதுவிதி. கனம் என்பது ஒருவன் ஆற்றுக்கின்ற செயலுக்கு ஏதோ ஒரு பலன் அமையப்படும் என்பதினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்து மதத்தில் கனம் மறுபிறப்புக் கோட்பாடு கட்டி எழுதப்பட்டுள்ளது. கனமானது நல்வினை, தீவினை என இருவகைப்படும். அத்தோடு செயல், வினை, ஊழ் போன்ற பெயர்களாலும் குட்டப்படும்.

இக்கனம் பற்றிய கருத்துக்களை நாம் வேதம், உபநிடம், தர்ம சாஸ்திரம், திருமுறைகள், கொன்றை வேந்தன், ஆத்தி குடி போன்ற நீதி நூல்கள் போன்றவற்றின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இந்து மதத்தின் மூல நூல்களாக காணப்படும் வேதங்கள் கனம் பற்றிய கருத்துக்களை மறைப்பொருளாக எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

வேதத்தின் ஆரம்பப்பகுதிகளில் கனம் பற்றிய தெளிவு காணப்படவில்லை ஆயினும் அதன் பிற்பகுதியில் இக்கோட்பாடு தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. நியதி, ஒழுங்கு, விரதம் போன்ற பொருள்களைச் சுட்டி நிற்கும் விதம் ஆனது இயற்கை ஒழுங்கினை கட்டுவதாகவுள்ளது. இவ்வொழுக்கத்தின் பாதுகாவலனாக வருணன் சுட்டப்பட்டுள்ளான். இவன் பாவகாரியங்களை ஆற்றுபவர்களைத் தண்டிப்பவன் ஆகவும், பாவமன்னிப்பு கோருபவனை ஆதரிப்பவனாகவும் இருக்கு வேத குக்தங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளான்.

வேதத்தில் அமைந்துள்ள ‘ஜம குக்தம்’ எனும் பகுதியில் காணப்படும் சுத்தமான பூதங்களோடு செல்வாயாக என்பது கனமத்தினை விளக்குவதாகவுள்ளது. அதாவது ஓர் ஆன்மா சொர்க்கம் நரகம் எனும் இரு உலகங்களில் தனது செயலுக்கு ஏற்ப ஒன்றை அடையலாம். இவ்வாறே வேள்விகள் பசுக்கள் போன்றவற்றின் விதிகளை எடுத்துக் காட்டும் பிராமணமும் வேள்விகள், யாகங்கள் போன்றவற்றினை ஆற்றுவதற்குரிய ஒழுக்கங்களையும், அவற்றினை ஆற்றுவதால் கிடைக்கும் பலாபலன்களையும் எடுத்துக்காட்டி செயலையும் பலனையும் விளக்கி நிற்கின்றன.

வேதங்களில் மறை பொருளாக நாட்டப்பட்டு இருந்த கனம் மறுபிறப்புக் கோட்பாடு பற்றிய கருத்துக்கள் வேதத்தின்

அந்தமாகக் காணப்படுகின்ற உபநிடதங்களிலே தெளிவு பெறுகின்றது. பிருகதாரணை உபநிடதமானது ஒருவனது ஆசை எவ்வாறோ அவ்வாறு அவன் கருத்தாகும். கருத்து எப்படியோ அப்படியோ கருமஞ் செய்கின்றான், கனம் எப்படியோ அப்படியோ அதனைப் பெறுகின்றான் எனக் கூறுகின்றது. மேலும் ஒருவன் எங்ஙனாக் செய்கின்றானோ எங்ஙனம் ஒழுகுகின்றானோ அங்ஙனம் ஆகின்றான். நன்மை செய்பவன் நல்லவனாகின்றான். பாவம் செய்பவன் பாவியாகின்றான். புண்ணியம் செய்வதனால் புண்ணியனாயும் பாவம் செய்கையினாற் பாவியும் ஆகின்றான். இவ்வாறு கனமத்தை செய்வதனால் அதனை அனுபவித்தற்காகவே இந்தக் கனம் பூமியை அடைகின்றான்” என்று கூறுகின்றது.

‘நாம் இப்போது எப்படி இருக்கிறோம் என்பது நாம் எப்படி இருந்தோம் என்பதைப் பொறுத்தாகும். உனது இன்றைய நிலைக்கு நீயே பொறுப்பு மற்றவர்களைப் பழி தூற்றுவது தவறாகும் என்று கனமக் கொள்கை வலியுறுத்தும். அதேபோல் இனி நாம் எப்படி இருப்போம், என்ன குழந்தைக்களாவோம்’ என்பதும் இன்று நாம் எப்படியுள்ளோம் என்ன குழந்தையிலுள்ளோம் என்பதைப் பொறுத்தாகும். நாம் செய்யும் செயல்கள் அப்போதைக்கப்போது அழிந்து விட்டாலும் அதன் பயன்கள் அழியாது அவை பாவ புண்ணியமாய் அருவமாய் இருக்கும். இத்தகைய புண்ணிய பாவங்கள் உயிர்களை எடுக்கின்ற ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் சேர்ந்து குவிந்து விடுகின்றன. இதுவே புத்தி எனப்படும். ஆனால் தனக்குரிய புண்ணிய பாவம் தன் புத்தி தத்துவத்திற்கு துணையாக தன்னோடு இருக்கிறது என்று எந்த உயிர்க்குமே தெரியாது. இத்தகைய வினைத் தொகுதியே சஞ்சிதம் என்று அழைக்கப்படும்.

இச்சஞ்சித கனமே ஒரு உயிர் உடலைப் பெறுவதற்குக் காரணமாய் அமைகின்றது. அதாவது தான் செய்யும் செயலுக்கு ஏற்பவே இப்பிறப்பு கிடைக்கின்றது. இதனையே உமாபதி சிவாக்சாரியார் தனது சிவப்பிரகாசத்தில் பின்வருமாறு விளக்குவார்.

“கனம் நெறி திரிவிதநற்
சாதி யாயு போகக்
கடன்தென வருமூன்று
முயிரொன்றிக் கலத்தல்
தொன் மையதா
மூல்வதுண வாகா”

மேலும் கனம் பயன் தரும்முறையானது மூன்று வகைப்படும். அவை

- 1) சாதி
- 2) ஆயுள்
- 3) போகம்

என்பனவாகும். இவை மூன்று ஓர் ஆண்மாவில் கூடும் பழவினைகளாகும். ஊழி அல்லாத எவ்வயும் ஆண்மாவுக்கு அநுபவமாய் வராது. மனம், வாக்கு, காயம் எனும் மூன்றினாலும் ஆண்மாவிற்கு சுக துக்கங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கன்மங்கள் உண்டாகும். அவற்றில் மனத்தினால் ஏற்படும் புண்ணியங்களில் அருள், நினைவு, பொறை, பிரர் பொருள் விரும்பாமை, செய்ந்திரி மறவாமை, அபிமானம் போன்றன. வாக்கினால் உண்டாவன புறங்கூறாமை, உண்மை பேசுதல் போன்றன. காயத்தினால் நந்தவனம், குளம், துவல் பள்ளி அமைத்தல் போன்ற புண்ணியங்கள் ஏற்படும்.

கன்மம் செய்கின்றவன் மனதினால் செய்ததை மனதாலும், வாக்கினால் செய்ததை வாக்கினாலும், உடலினால் செய்ததை உடலினாலும் அனுபவிப்பான் என்கின்றது தர்மசாஸ்திரம். அதாவது மனிதன் உடலினால் செய்த பாவத்தினால் அடையாப் பொருட்களாகவும், வாக்கினால் செய்த பாவத்தினால் பட்சி, மிருகம் போன்றனவாயும், மனதினால் செய்த பாவத்திற்காக மனிதர்களில் இபிந்த பிறப்புக்களை எடுப்பர் என்றும் கூடுகின்றது. மேலும் ஓர் உயிரானது பாவத்தினை சொற்ப அளவிலும் புண்ணியத்தை அதிக அளவிலும் செய்திருக்குமாயின் அதன் பூதசீரம் சுவர்க்கத்தில் இன்பத்தை அனுபவிக்கும்.

ஆண்மாக்கள் கன்மத்தை அடைவதற்கும் இறைவனை பற்றுவதற்கும் காரணமானவை அத்துவாக்கள் என அழைக்கப்படும். அவை மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை எனும் ஆறாகும். இவற்றில் கலை, தத்துவம், புவனம் ஆகியவை திரவிய வடிவாயும் மந்திரம், பதம், வன்னம் என்பவை ஒலி வடிவாயும் அமைந்திருக்கும். இவை ஒன்றை ஒன்று பற்றி நிற்கும். இவற்றை முறைப்படி உச்சரித்தல் புண்ணியமாயும், உச்சரிக்கத் தவறுதல் பாவமாயும் கொள்ளப்படுகின்றது.

அடுத்து மாயையின் காரியங்கள் உயிர்களுக்கு நிலைக்களாகிய உடம்பு தனு எனவும் உணர்வதற்குரிய கருவி கரணங்கள் எனவும் வாழுக்கை நடத்தும் இடம் புவனம் எனவும் கன்மத்தின் காரியம் போகங்கள் எனவும் பேசப்படுகிறது. போகங்களே சுகதுக்கத்திற்கு காரணமாகும். கேவல நிலையில் உயிர்களின் அறிவை முழுமையாக ஆணவும் மறைத்து நிற்கும் கன்மம் சுஞ்சிதமாய் பயன்தராது மாயையில் இருக்கும். சுகல நிலையில் உலகத்தைப் படைக்கும் போது அனைத்தையும் ஒரு தன்மையாய் அல்லாமல் அவற்றை ஊர்வன, பறப்பன, விலங்குகள், மனிதர், தேவர், முனிவர் என ஏழ்வகைப் பிறப்புக்களில் பல்வகை உடல்களையும் கருவி கரணங்களையும் படைத்தவின் அடிப்படை மற்பிறப்பில் அவை செய்த பயன்களின் அடிப்படையில் ஆகும். எனவே கன்மமே சீரங்களுக்குக் காரணமாகும். இதனையே மணிவாசகர் புல்லாகிப் பூடாய், புழுவாய்..... எனக்குறிப்பிடுவர். உமாபதி சிவாச்சாரியாரோ இதனை ‘மாயை வடிவாதி கன்மத்து வந்து’ எனக் கூறுவார்.

செயல்களை செய்யும் போது அது ஆகாமியம் எனப்படும். குக்குமமாய் காணப்படாததாய் பக்குவமாகும் வரைக்கும்

மாயையிலே கிடக்கும் பொழுது சுஞ்சிதம் எனவும் இன்ப துன்பம் அனுபவமாகும் போது பிரார்த்தம் அனுபவிக்கும் போது முன் செய்த கன்மம் அழியும். ஆனால் அனுபவிக்கும் பொழுது அதற்குத் துணையாகச் செய்யும் முயற்சியால் பிறங்க்குச் செய்யும் நன்மையால் புதுவினை வந்து சேரும். இவ்வினை ஆகாமியம் எனப்படும். ஆகாமியம் சுஞ்சிதத்துடன் சேர்ந்து கொள்ளும். இப்படி சுஞ்சிதம் பிரார்த்தமாக வந்து பிரார்த்த அழிவில் ஆகாமியம் வந்தேறி பிரவாகம் போலத் தொடர்ச்சியாகத் தொன்று தொட்டு வருதலால் கன்மம் பிரவாகானாதி எனப்படும். பிரவாகானாதி இடையறாது ஓடும். நீர்ப்பெருக்குப் போலத் தொடர்ச்சியாகத் தொன்று தொட்டு வருதல் ஆகும். இம்முவகை வினைக்கும் மூலம் கன்மம் உயிர்களின் அனாதி சிவசம்பந்தம்.

செய்யப்பட்ட செயல்கள் சுகதுக்கமாக அனுபவத்திற்கு வரும் முறையிலும் வேறுபாடுகள் உண்டு. திருந்த ஜன்மோப போக்கிய கன்மம் என்பது இபிறிய்பிலேயே செய்து இபிறிய்பிலேயே அனுபவித்தலாகும் அதாவது இபிறிய்பிலே செய்யப்படும் கொலை, களை என்பவற்றிற்கு இம்மையிலேயே அரசினால் தண்டக்கப்படுதல் இவ்வகை சாரும். அத்தோடு அங்கொடைய பாவமும், மிக உயர்ந்த சிவபுண்ணியமும் செய்த பிறவியிலேயே துன்ப இன்பங்களை தருவதுடன் அது மறுபிறவிக்கும் தொடரும் என்பார். பக்குவமின்மை காரணமாக அனுபவத்திற்கு வராது இன்ன காலத்திற்கு பக்குவமாகும் என்றும் இன்ன காலத்திற்கு அனுபவிப்பதற்கு வருமென்றும் சொல்லுதற்கு இடமின்றி நின்று காலாந்தரத்திற்கு பக்குவமுற்று ஏதேனும் ஒரு ஜன்மத்தில் அனுபவிப்பதற்கு வரவிருக்கும் கன்மம் அநியதகாலோப போக்கிய கன்மமாகும்.

சுஞ்சிதமாய் உள்ள கன்மங்கள் எவ்வாறு பிரார்த்துவமாகின்றன என்பதும் நோக்கற்குரியது. அவ்வகையில் இவை எப்போதுமே அறிவுற்ற ஜடமானபடியால் தாமாக வந்து பயணத்தரா. உயிர்தானாகத் தெரிந்து இவற்றை எடுத்துக் கொள்ளுமோ என்றால் அதுவும் நடக்காத காரியம். என்னில் வினைகள் உயிருக்குத் தெரியாமலேயே உயிரின் புத்தி தத்துவத்தில் பற்றுக் கோடாக்கிடப்பன. அதனால் உயிருக்கு தன்படிவினையைத் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு இல்லாமல் ஆகி விடும். ஆனால் உயிர் தானாகவே எடுத்துக்கொள்வதனால் தனக்கு இதமானவற்றை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளும். எந்த உயிரும் தனியே இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ அனுபவிப்பதில்லை. அவை இவற்றை மாறி மாறியே அனுபவிக்கின்றன. ஆதலால் தனது அனுபவத்துக்குரியதை உயிர்தானே எடுத்துக் கொள்ளும் என்பது ஒரு பொருத்தமற்ற விடயமாகும்.

உயிரோடு உடனாயும் ஒன்றாயும் வேறாயும் இருக்கும் இறைவன் சுகது தான் உயிரின் வினைப்பயன்களை உயிரின் அனுபவத்திற்குக் கொடுக்கிறது என்பார். அது திரோதானம் எனப்படும். அதுவே உயிரின் வினைத் தொகுதியை அது அறியாதவாறு அதற்கு திரையை காண்பித்து அனுபவிக்க வைக்கிறது. இதனாலேயே நம் எல்லோருக்கும் என்னென்ன நடக்கப் போகிறது என்பதை அறியமுடியாமலும் நாம் நினைப்பதொன்று நடப்பது ஒன்றுமாய் உள்ளது. இதனையே ஒளவையார் தமது நல்வழியில்

“ஓன்றை நினைக்கின்
அதுவொழிந்திட்டொன்றாகும்
அன்று யதுவினும்
வந்தெத்தும் – ஓன்றை
நினையாத முன் வந்து
நிற்பினும் நிற்கும்
எனையானு சேன் செயல்”

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு உயிரின் பேரில் உள்ள பாவ புண்ணியங்களை அவற்றின் தாம் அறிந்து, அவை ஊட்ப்படவேண்டிய முறையறிந்த இறைவன் வகுத்த நியமம் என்று ஒன்று உள்ளது. இது நியதி எனப்படும். இது மாயையால் ஆக்கப்பட்ட தத்துவமாகும். கால தத்துவம் நியதி தத்துவம் என்ற இரண்டும் சேர்ந்தே வினைப்பயனை அனுபவிக்க வைக்கின்றன. காலமே உயிரின் கனமத்தை கூட்டி விடுகிறது. இதனையே ஒளவை தனது வாக்குண்டானில்

‘அடுத்து முயன்றாலும் ஆகு நாளன்று
எடுத்த கருமங்கள் ஆகா – தொடுத்த
உருவத்தால் நீண்ட உயர் மரங்கள் எல்லாம்
பருவத்தால் அன்றிப் பழா.

என்பார். நியதியானது கனமத்தை வரைந்து அதன் பயனை ஒவ்வொரு ஆன்மாவுக்கும் அனுபவிக்க செய்யும். அதாவது ஒரு செய்த கனமத்தின் பயன் வேறொருவரை அடையாமலும் அவரவர் செய்த கனமத்தின் பயன் அவரவரையே விட்டு நீங்கா வண்ணம் கூடாமலும், குறையாமலும் பொருந்தச் செய்து விடும். இதனை வள்ளுவார்.

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிஞு”

எனக் குறிப்பிடுவார். இந்நியதியை ஆக்குவதும், நிர்வகிப்பதும், நடைமுறைப்படுத்துவதும் தெய்வ சித்தமே. அதனாலேயே உயிர்கள் வினைகளை ஈட்டிக் கொள்ள அவை புத்தி தத்துவத்தில் பதியப்படுகிறது. ஆயினும் உயிர் தான் விரும்பியதை அனுபவிக்க இயலாது. அவ்வற்றின் வினைத் தொகுதி வினைப் பயனைக் கொடுத்து “இதுவே உனக்கு இதனையே அனுபவி” என்று அதற்குரிய உடல்களையும் கருவி கரணங்களையும் கொடுத்து அவ்வயிர்களின் ஊடே மறைந்து நின்று அதை அனுபவிக்கவும் செய்கிறது இந்த தெய்வ சக்தி. இச் சக்தியினையே சைவ சித்தாந்திகள் திரோதான சக்தி எனவே பிரார்த்தம், நியதி, தெய்வ சக்தி. இம் மூன்றின் இணைவே அனுபவத்தின் இயக்கமாகும்.

கனமமானது செய்த முறையில் அன்று பக்குவமான முறையில் பயன் தரும். அதனால் முன் செய்த வினைப்பயன் பின்னும், பின்செய்த வினைப்பயன் முன்னுமாக மாறி வரும். அது விவசாயி ஒருவன் தனதோட்டத்தில் கத்தரி, மிளகாய், வெண்டி, பயிற்றை போன்ற பயிர்களில் அவை செய்த முறையில் அல்லாமல் அதன் வினைவினை பெற்ற முறையில் முன் பின்னாக பயன்

தருதல் போல நல்வினையால் தீவினையும், தீவினையால் நல்வினையும் அழியமாட்டாது. எனினும் அவை அனுபவிக்கப்பட்டால் அழிந்து போய்விடும்.

அந்தோடு பிரார்த்த கனம் அனுபவிக்கப்படும் பொழுது இச்சை, பரேச்சை, அநிச்சை என மூன்று விதமாகும். பிரார்த்து வத்தால் வரும் துண்பங்கள் ஆதி தெய் வீகத்தாலும், ஆதி பொதீகத்தாலும் ஆதி ஆண்மீகங்களாகிய அசேதன, சேதனங்கள் வாயிலாகவும் வரும். இந்த வினைகள் உலகம், வைதீகம், ஆத்தி ஆண்மீகம், ஆதி மார்க்கம், மாந்திரம் என ஜவகைப்படும். இவை ஒன்றிற்கான்று உயர்வுடையதாய் முறையே நிவிர்திகளை, பிரதிஷ்டாகளை, வித்தியா களை, சாந்திகளை, சாந்தியாதீதகளை என்பவற்றில் அடங்கி அக்தத் போகம், மிச்சிரபோகம், சுத்த போகம் என்பவற்றைக் கொடுக்கும்.

பிரார்த்துவ வினை நூகரும் காலத்து அதில் வைத்த விருப்பு வெறுப்புக்களால் ஆகாயியம் உண்டாகும். நூகரும் காலத்து அவை ஊழின் பயனைன்று உணராமல் ‘நான் செய்கிறேன், நான் அனுபவிக்கின்றேன்’ என்னும் முனைப்போடு விரும்பி வெறுத்து இதும் அகிதங்களைச் செய்தலால் நான் என்னும் முனைப்பின் பயனாய் ஆகாயியம் உண்டாகும். அவ்வினைகள் புத்தி பூர்வம், அபுத்தி பூர்வம் என இரு வகைப்படும். அவை புத்தி பூர்வ நல்வினை தீவினை, அபுத்தி பூர்வ நல்வினை தீவினை என மேலும் இரு வகைப்படும். இவை கனமமாய் உயிருடன் பொருந்தியிருக்கும்.

கனமங்கள் உயிரை எவ்வாறு வந்து பொருந்தும் என்பதை நோக்கி நாம் இனி உயிரானது இக் கனமச் சுழற்சியினின்று எவ்வாறு நீங்கி விட முடியும் என்பதை கவனிப்போம். இப்பிறவியில் உயிர் பிறந்திறந்து உடல் போக்குவரவு செய்து கொண்டிருப்பதுதானா உயிரின் கதி? இப்பிறவிச் சக்கரத்தில் நின்று விடுதலையே கிடையாதா? அதற்கு யாது செய்ய வேண்டும் என ஆராய்ந்து பார்த்தால் பிரார்த்த கனமம் அனுபவித்தே தீவேண்டும் ஆகின் ஆகாயிய வினை வந்து சேராமல் இருக்க உயிருக்கு சுதந்திரமுண்டு. ஒருவர் செயலைச் செய்யும் பொழுது “நான் செய்கிறேன்”. என்று தன் நினைப்போடு செய்வதனால்தான் அது புத்தி தத்துவத்தில் பதிவாகிறது. அதனை தன்னல்ப் பற்றின்றி இறை அர்ப்பணமாகச் செய்யும் பொழுது செயலின் வினைவு செய்தலை பற்றாது இங்கு இறைவன் அச்செயலை செய்வதாக கருதுவோமானால் ஆகாயியம் வந்து சேராது.

மனதில் விருப்பு வெறுப்பு இருக்கும் வரையே பிரச்சனை. கனமற் சுழற்சியில் இருந்து விடுபட முதலில் தீவினையில் வெறுப்பும் நல் வினையில் விருப்பும் கொள்ள வேண்டும். மற்ற உயிர்களுக்கு நன்மை செய்து வரும்பொழுது சிவனை நோக்கிச் சிவ புண்ணியம் செய்து வரல் வேண்டும். தீவினையைப் போலவே நல்வினையும் பந்தப்படுத்தும் என்பதை உணர்ந்து நல்வினை செய்வதில் உள்ள விருப்பத்தையும் விட்டுவிடல் வேண்டும். இவ்வாறு நல்வினை தீவினைகளில் விருப்பு வெறுப்பு இன்றிப் போதல் இருவினையொப்பு என்படும். இருவினையொப்பு ஏற்பட மலபரிபாகம் ஏற்படும். அதாவது திருவருணே குருவாக வருவதால் ஆணவத்தின் வலி குன்றும். இதனை உமாபதி சிவாச்சாரியார்,

‘ஸ்டடிய தவத்தினாலே

யிறையருள்ருவாய் வந்து

குட்டிடு மிவற்றை நீக்கிக்

குரைகழுல் குறுகுமாறே

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும் மெய்கண்ட தேவர்,

‘ஜம்பலு வேடரி னயாந்தனை

வளர்த்துதெனத்

தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி

லுணாந்துவிட்

டன்னிய மின்மையி

ரைங்கழுல் செலுமே’ என்பர்.

அதாவது உயிரானது பிறவி தோறும் ஸ்டடி வந்த சீவ புண்ணிய விசேடத்தினால் இதுவரை காலமும் மறைந்து திரோதானமாக நின்று உயிருக்க உபகரித்து வந்த இறை சக்தி அருட் சக்தி குருவாய் வரும்.

சீவபுண்ணியங்களை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு வழியாக ஸ்டடிக் கொள்ளப்படும். சரியையானது சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என இவை மேலும் நான்கு வகைப்படும். சரியையில் உபாயச் சரியை, உண்மைச் சரியை என இருவகையுண்டு. இவ்வாறு உபாயச் சரியை கிரியாதிகள்

பதினாறும், உண்மைச் சரியை கிரியாதிகள் பதினாறும் என முப்பத்திரண்டு வகை உண்டு. உபாயச் சரியை கிரியையில் இருந்தே உண்மைச் சரியை கிரியைக்கு உயிர் செல்கிறது. உண்மை நிலையை அடையும் போதே திருவருள் குருவாகும்.

சரியை நெறியைக் கடைப்பிடிப்பவர் குறைந்தது சமய தீட்சையை பெற்றவாய் இருக்கவேண்டும். சமய தீட்சை பெற்றவரே விசேடத் தீட்சை பெறத் தகுதி உடையவர். இத்தீட்சையினை பெற்றவரே சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய மூன்று நெறிகளையும் அனுப்பிப்பதற்கு தகுதியாகின்றார். இதன் பின்பே நிர்வாண தீட்சையை பெற்றுடியும்.

உயிர் இவ்வாறு குருவின்மூலம், நயன், பரிச, வாசக, மானச, சாத்திர, யோக, ஒளத்திற்கு முதலிய ஏழுவகைத் தீட்சை மூலம் பாசத்தை நீக்கும். இதில் பாசம் நீங்கி அதில் உள்ள கண்மை மாயை என்பனவும் நீங்கி விடும்.

“எவ்வையில் பிறவி நல்கு மிருவினையொரி சேர்வித்தின் ஒன்றையினக்கு மேற்கூற வூற்பழவினைகளுட்டு”

குருவின் திருநோக்கம் புண்ணிய பாவ சஞ்சித வினையை வறுத்த வித்து போல் ஆக்கிவிடும். எனவே குரு வாவு உயிரின் விமோசனத்திற்கு அவசியம்.

‘குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே’

செய்திக் குறிப்பு

யாழ் நகரில் கவாமி விவேகானந்தரின் ஜௌனன் விழா

யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி தம்பர் மண்டபத்தில் அகில இலங்கை இந்து மாமன்றமும், யாழ். மத்திய கல்லூரி இந்து மாமன்றமும் அனைத்திலங்கை இந்து வாலிபர் சங்கமும் இணைந்து கடந்த ஐந்தாண்திரி மாதம் 14ம் திகதி கவாமி விவேகானந்தர் ஜௌனன்தின் விழாவை ஏற்பாடுசெய்து நடத்தியிருந்தது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக இந்து நாகரிகத் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணன், விவேகானந்தரின் திருவருவுப் படத்திற்கு மாலையணிவித்து சிறப்புரையாற்றினார். அவர் தமதுரையில் “நற்போதனைகள் செய்து வழி காட்டிகளாக விளங்குவதற்கு வயது ஒரு கட்டுப்பாடல்ல. மூன்று வயதில் திருஞானசம்பந்தர் இறைபக்தியை ஊட்டும் தேவாங்களைத் தந்தருளினார். அதிசங்கரர் முப்பத்திநான்கு ஆண்டுகளே உலகில் வாழ்ந்தாலும் பழமையும், பண்டைச்சிறப்புகளும், அளவிடற்கிரிய தத்துவங்களைக் கொண்டதுமான இந்து சமயத்திற்குப் புத்தெளிச்சியூட்டினார். அவ்வாறே கவாமி விவேகானந்தரும் முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளே இவ்வுலக வாழ்வைக் கொண்டவராக இருந்தாலும் உலக மக்கள் மத்தியிலே இந்து சமயத்தின் தத்துவங்களை, பெருமைகளை, பண்டைய சிறப்புக்களை எடுத்துறைத்து பேரோழச்சியேற்படுத்தியதுடன் மனித குலம் நாடு, இனம், மொழி எல்லாம் கடந்த ஒரே குடும்பம், எல்லோரும் சகோதரர்கள், மனிதர் மத்தியில் பேதமில்லை என்ற இந்து சமயத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டை அமெரிக்க நாட்டின் சிக்காக்கோ நகரில் நடைபெற்ற சர்வ சமய மாநாட்டிலே எடுத்துறைத்து இந்து சமயத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தார். எவ்வளவு காலம் வாழ்வது என்பது முக்கியமல்ல, எப்படி வாழ்வது என்பதே முக்கியமென்பதை நாம் கம்புந்தர், சங்கரர், விவேகானந்தர் போன்ற பெரியோர்களின் வரலாற்றை அறிந்து தெளிய வேண்டும்” என்றார்.

யாழ் மத்திய கல்லூரி உப அதிபர் திரு. எல். ஓங்காரமுந்தி வாவேற்புரையாற்றினார். மேற்படி கல்லூரி அதிபரும், கல்லூரி இந்து

மாமன்றக் காப்பாளருமான திரு. க. இராசதுரை தனது ஆரம்ப உரையில் “கடந்த மூன்றாண்டுகளாக அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் அனைத்திலங்கை இந்து வாலிபர் சங்கப் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து யாழ். மத்திய கல்லூரி இந்து மன்றம் கவாமி விவேகானந்தர் பிறந்த நன்னாளை சர்வ சமய சமரச தினமாகக் கொண்டாடுவதில் பெருமையைக் கிடைக்கு” என்று குறிப்பிட்டார்.

விழாவிற்குத் தலையை வகித்த அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத் துறையைச் செயலாளர் திரு. த. மணோகரன் “ஏகன் அநேகன் இறைவன் என்ற திருவாசக அழியின்படி அநேக திருநாயகங்களால் அழைக்கப்பட்டானும் இறைவன் என்ற இந்து சமய அடிப்படைத் தத்துவங்கை உலகிற்கு உணர்த்திய உத்தமர் கவாமி விவேகானந்தருக்கு விழா எடுப்பதுடன் நின்று விடாது அவர் காட்டிய வழியில் தாயசிந்தனையுடன் ஒன்றுபட்டு உழைத்து நாட்டிற்கும், சமுதாயத்திற்கும் பெருமை சேர்க்க வேண்டும்” என்றார்.

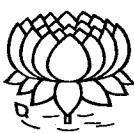
யாழ். தமிழ் கன்னியா மட அதிபர் அருட் சகோதரி மேரி வில்பிர் உரையாற்றிய போது சமயங்கள் வேறுப்பாலும் அவை காட்டும் வழி ஒன்றே என்றும், மக்கள் யாவரும் இறைவனின் குழந்தைகள் என்பதை உணர்ந்து மனித குலம் வேற்றுமை மற்று ஒன்றுப்பட்டால் உலகின் அமைதி நிலவும் என்றும் கூறினார்.

அருட் சகோதரன் ஜௌதிநாதன் தனதுநூலில் சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று ஒவ்வொருவரும் கூறிக்கூருப்பது பயனற்றது. சமயங்கள் காட்டிய வழிகளில் நின்று ஒழுகுவதே உண்மையான சமயவாதியின் கடமை சமயப் போட்டிகளை மற்று சகோதரத்துவம் உணர்வை மேம்படுத்த உழைக்கவேண்டும் என்றார்.

யாழ். பல்கலைக்கழக சமஸ்கிருதத்துறை விரிவுரையாளர் திரு. கிருஷ்ணானந்த சர்மாவும் கலந்து கொண்ட இவ்விழாவின் இறுதியில் யாழ். மத்திய கல்லூரி இந்து மாமன்றப் பொறுப்பாசிரியர் ஞான. திருக்கேதீஸ்வரன் நன்றியுரையாற்றினார்.

தகவல் - க. செந்தில்குமரன்

வெந்தன் நாட்டில்

கவாயி விவேகானந்தர்

ஆறுமுகம் மதியழகன் (பி. ஏ.)

ஆசிரியர், கழு / உலைச்சிலி உயர்தர பாடசாலை, கல்முணை.

மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் மகத்தான சக்தியே சமயம். இதன் முடிவான குறிக்கோள் மனித நேயத்தை வளர்ப்பதே. சமயங்கள் பல இருப்பினும் அவற்றுள் அகத்தே விளங்கும் ஒற்றுமையே முக்கியம். சமய புறவெளிப்பாடுகள் முக்கியமல்ல. இந்த சமரசமயக் கோட்பாட்டை முதலில் உணர்ந்து வெளிப்படுத்தியவர் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர். சிக்காக்கோ சர்வமத மகா நாட்டின் மூலம் தெய்வீக வீரமுழக்கம் செய்து உலகெல்லாம் ஞான ஒளி பரப்பிய பெருமை கவாயி விவேகானந்தரையே சாரும்.

கவாயிகள் அமெரிக்காவிற்கு செல்லும் முன் திருவனந்தபுரம் தமிழ்நாட்டிற்கும் வருகை தந்தார். அமெரிக்கா - சிக்காக்கோ சர்வமத சபைக்குச் செல்லச் சிந்தனைகளைக் கூட்டிய காலம் அது. சென்னையில் கவாயியின் உள்ளம் கவர்ந்த சீடர் அழியை சிங்கம் பெருமானும் இன்னும் சிலரும் வீடுதோறும் இராந்து சிக்காக்கோ பயணத்திற்காக நிதி திரட்டனர். கவாயி விவேகானந்தர் அதனைப் பெறக் காலம் வரவில்லை என மறுத்துவிட்டார். பாஸ்கர சேதுபதியவர்களும் கவாயியை அன்போடு வரவேற்று உபசரித்தார். இவரும் சிக்காக்கோ பயணச் செலவுக்குப் பணம் தரச் சித்தமானபோது கவாயி அதை ஏற்கவில்லை. இராமநாதபுர மன்னர் பாஸ்கர சேதுபதியவர்கள் கவாயியின் மீது பற்றும் பக்தியும் வைத்திருந்ததோடு சிக்காக்கா பயணத்திற்கு தூண்டு கோலாகவும் விளங்கினார்.

சிக்காக்கோ மகாநாடு முடிந்தினின் தாப் நாட்டிற்கு வருகை தரும் வழியில் இலங்கைக்கும் விஜயம் செய்தின் தமிழ்நாட்டில் 1897ம் ஆண்டு தைத் திங்கள் 27ம் திகதி தனது திருப்பாதத்தைப் பதித்தார். பாம்பன் துறைமுகத்தில் இராமநாதபுர மன்னர் பாஸ்கர சேதுபதி தமது குழுவினரோடு வந்து வணங்கினார்.

கவாயியின் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இந்த வருகையைக் குறித்து நாற்பது அடி உயர்த்தில் வெற்றித் தூண் ஒன்றைப் பாஸ்கர சேதுபதியவர்கள் நிறுவினார்கள். இராமநாதபுரத்தில் நடைபெற்ற வரவேற்புக் கூட்டத்தில் “வெற்றி கொண்ட வீரர் வருகையைப் பாருங்கள்” என்ற கருத்தாழம் மிக்க ஆங்கிலப் பாடல் ஒன்றும் பாடப்பட்டது.

திருக்குறள் சிறப்பு

கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறிந்த குறள்.

- (இடைக்காடர்)

அனுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறிந்த குறள்.

- (ஓளவையார்)

வின்நோன்றதை வின்சி நிற்கும் திருத்தாண்டகம்

மோ. சீவாணி

(பேராதங்கல் பல்கலைக்கழக வெளிவாரித் துறை)

“நீதியாய் நிலனாகி நெருப்பாய் நீராய்
நிறைகாவாய் இவையிற்றின் நியமாகிய
பாதியா யொந்றாகி யிரண்டாய் மூன்றாய்ப்
பாமானுவாய்ப் பழுத்த பண்களாகிச்
சோதியா யிருளாகிச் சுவைகளாகிச்
சுவை கலந்த அப்பாவாய் வீடாய் வீட்டின்
ஆதியாய் அந்தமாய் நின்றான் தன்னை
ஆரூரிற் கண்டியேன் அயந்தவாரே”

- திருத்தாண்டகம் -

திருநாவுக்கரசரின் ஆறாந் திருமுறையிலே அமைந்து விளங்குகின்றது இந்திருத்தாண்டகம். இவ்வாறாந் திருமுறை முழுவதும் தாண்டக யாப்பினால் அமைக்கப் பெற்றது. இதனாலே அப்பர் கவாயியவர்கள் “தாண்டக வேந்தன்” என்ற சிறப்புப் பெயராலே அழைக்கப்படுகின்றார்.

இவர் இவ்வகை பொருள் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்க, பொருள் ஒன்றுதான் மூலம். பிறரால் அறிவிக்க அறியும் நிலையில்லாத அறிவுடையதாய், அதே சமயத்தில் பிற எல்லாப் பொருள்களும் தம்மையினாறி அறிவைப் பெற முடியாததாய் அமைந்த பொருள்தான் மூலப்பொருள். முதன்மைப் பொருள் எனக்கொண்டு அப்பர்ம் பொருளையே கோயில் கொண்ட மூர்த்தியாக கண்டு வழிப்பார்.

அவ்வகையிலே திருவாரூர் திருப்புதிகத்திலே பாடப்பட்ட இப்பாகரத்தின் உட்பொருளை நோக்கின் இச்சடவுலகையும் அதனுள்ளே உயிர் வாழும் தங்கி சகல ஜீவராசிகளையும் நிதிபரிபாவளம் செய்பவனாகவும், நிலம், நெருப்பு நீர், ஆகாயம், காற்று எனப்படும் பஞ்சபூதங்களையும் தனது கட்டளைப்படி ஒழுங்குபடுத்துபவனாக அதாவது வன்மை முதலிய பண்புகளையும், பொறுத்தல் முதலிய தொழில்களையும் செய்பவனாக எல்லாப் பொருள்கட்கும் பற்றுக்கோடாக பரமசிவமாக, சிவனும் சக்தியமாக, அரன், மால், அயன் என்ற மும்மூர்த்திகளாகவும் அனுவக்கு அனுவாகவும், ஏழிசையும் செவ்வனம் ஸிரம்பிய பண்களனைத்தாகவும், சகலதையும் அறியும் அறிவாயும் அறியாமையைச் செய்யும் மலத்தின் ஆற்றலையும் அச்செயலைச் செய்யுமாறு தூண்டி அதன்வழி நிற்றலின், “இருளாய்” என்று அருளியின்னார். மேலும் உலகில் உள்ள அறுஞ் சுவைகளாகி, அச்சுவை கலந்த தன்மையுடைய பாலாகி ஞானமாகிய வீடாகி, ஞானத்தின் அந்தமாகிய பயனாகி நிற்பவனைத் திருவாரூரிலே கண்டு கொண்டேன் என்பதே இப்பாலின் உட்கிடை. உலகத்திலுள்ள சகலதுமாக அதாவது உலகை இயக்கும் சக்தியாக அப்பர் கவாயிகள் அன்று கண்டுகொண்ட இப்பதியினை இன்று விஞ்சிநிற்கும் விஞ்ஞானமும் சிந்தித்தே நிற்கின்றது.

இவ்வுலகத் தோற்றம், பிரபஞ்சத் தோற்றம், பூமியைச் கற்றிக் காணப்படும் மற்றைய கோள் தொகுதிகள் பற்றி ஆராய்ந்து வரும் விஞ்ஞானிகளே இப்பிரபஞ்சத்தில் வேறோர் சக்தியும் தொழில்பட்டு வருகின்றது எனக் கருதுகின்றனர். இதற்கு உதாரணமாகப் பிரித்தானிய நாட்டுப் பேராசிரியரான “ஸ்மார்ட்” பூமியின் தோற்றம் என்ற நூலில் “எல்லோருக்கும், விஞ்ஞானிகளுக்கும், விஞ்ஞானியல்லாதவர்களுக்கும் தெய்வீக படைப்பாளி ஒருவனிடத்தில் முன்பு எவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்ததோ அதேபோல் இப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையை நோக்கலாம்.

இப்பந்த அண்டவெளியிலே எல்லாம் ஒரு நெறியைப் பின்பற்றிச் சூழல்கின்றன. ஓரளுவும் இவ்வண்டத்தில் இயக்கமற்ற இருப்பதில்லை. அனுக்குள் இயங்கும் சிற்றனுக்களும் சூழன்று கொண்டே இவ்வண்டத்தை இயக்கி வருகின்றன, என எல்லாம் ஆராய்ந்து வரும் விஞ்ஞான ஆய்வுகள் யாவும் ஆராய்பவனைக் கணக்கிலெடுக்காமல், தனியே ஆராயப்படுகின்ற பொருளை மட்டுமே ஆராய்ந்து வந்துள்ளன. ஆனால் ஐஞ்சாள் காலமும், இடமும் பொருள்கள்ல. காணபவனின் மனக்குறிப்புகளே காலம், இடம் எனப்படுகின்ற பொருள்களில் உள்ள பொருள்கள் எனக்கிறார். எனவே ஆராய்விற் காணபானைத் தழுவாது, ஆராய்வது தவறு என்றும், கண்பானும் காட்சிப் பொருளுமாய் இயைந்து காணபதே முறைமையாம் எனக்கிறார். உதாரணமாக ஓரளுவில் இயங்கியும், இயங்காததுமான தன்மைகளை நோக்கியறிவது பார்க்கிறவனின் சார்பு நிலையிற் தங்கியிருக்கிறதென்பதும் சார்புநிலை கெட்டான் தான் அனு இயங்கியும் இயங்காததுமான இருநிலைகளில் அதன் நியதி இருக்கிறது என்ற உண்மையைப் புரிவான் எனக்கிறார். எனவே ஐஞ்சாளின் தனது விஞ்ஞான ஆய்வுக்கப்பாலான, புரிந்து கொள்ள முடியாத சக்தியைப் பற்றிச் சிந்தித்து இருக்கின்றார் என்பது புரிகின்றது.

எனவே திருநாவுக்கரசர் திருவாயால் அனுபவ மொழிகளாக உதிர்ந்த திருப்பதிகங்களில் மேல்கூறப்பட்ட திருத்தாண்டகம் இன்று விஞ்ஞானிகளின் ஆய்வுக்கும் மேற்பட்டது. அன்றே அவர் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் மூலமாய், கருவாய் நின்ற பொருள் ஒன்றே. அது ஏனைய பொருள்களுக்கெல்லாம் அறிவுணர்த்தும் நிலை பெற்ற தலைமையைப் பொருள். அதுவே இறைவன் என தன் அனுபவத்தின்கூட்டே கண்டு வழிப்பட்டுமை வியக்கத்தக்கதல்ல, விழுந்ததக்கதே.

ஆலயங்களும் இசையும்

செல்வி. கிருஷ்ணவேணி மயில்வாகனம்

ஆசிரிய ஆலோசகர் (சங்கதம்), யாழ் வஸயம்

“பன்னும் புது மேழும் பலவோசைத் தமிழ்வையும் உண்ணின்றதோர் சுவையுமிரு தாளத்தொலி பலவும் மண்ணும் புனுவுயிரும் வரு காற்றுஞ்சடர் மூன்றும் விண்ணும் முழு தானானிடம் வீழிம் மிழலையே”

இது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரின் அருள் வாக்கு. இசையும் இறைவனும் பாலுடன் கலந்த நெய் போல பிரிக்க முடியாதுள்ளது என்பது ஆன்றோர் கருத்து. “இறைவனையடைய இலகுவான வழி இசையே” என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. இலங்கை மன்னன் இராவணே ஸ்வரன் இசைபாடுக் கயிலாய மலையையே பெயர்த்தான் என்பதை இதிகாச வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

ஆஸயம் என்பது ஆன்மாக்கள் வயப்படும் இடமாகும். எனவே ஆன்மாக்களை இசை மூலம் நல் வழிப்படுத்தி இறைவனை அடையச் செய்வதில் ஆலயங்கள் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பெரும் பங்காற்றி வருகின்றன.

சிந்து வெளி அகழ்வாராய்ச்சியில் மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா நகரங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிலைகளிற் பல இசை வாத்தியங்களுடன் காணப்படுகின்றன. இவை ஆதி காலத்திலேயே மக்கள் இசை மூலம் வழிபட்டனர் என்பதற்குச் சான்றாகும். இந்து மதத்தில் மட்டுமென்றி எல்லா மதங்களும் ஆன்மீக நெறியில் முதிர்வடையவும் இறைவனையடையவும் இசையையே கைக் கொள்ளுகின்றனர். அவ்விசை ஆன்மீக சிந்தனையை ஊட்ட வல்லதாக அமைய வேண்டும். களியாட்டங்களில் காணப்படும் இசை ஆன்மாவை பக்தி மார்க்கத்துக்கு இழுத்துச் செல்ல மாட்டாது. தமிழிசை, பண்ணிசை, கர்நாடக இசை என்பன தெய்வீக இசையாக அமைகின்றது.

நாம் தூர்த்திலே வரும் பொழுது வானுயர ஒங்கிறிற்கும் கோபுரம் எம்மை வரவேற்கிறது. இது எமக்கு இறையுணர்வை யூட்டுகின்றது. இக் கோபுரத்தின் அமைப்பை நோக்கினால் இராகங்களின் ஆரோகன் அவரோகனத்தை எம்முன் நிறுத்துகின்றது. கோபுரத்தின் சிற்பத்தில் இசைக்கருவிகள் காணப்படுகின்றன. நாம் உட்செல்லும் பெரும் வாயில் ஒன்று அதற்கு மேலாக 5, 6, 7 எனக் கிறு வாயில்கள். இவை கோவில்களுக்குக் கோவில் வெறுப்படுகின்றன. 7 ஸ்வரங்கள் கொண்ட இராகங்கள் சம்பூர்ண இராகளையும், 6 ஸ்வரங்கள் கொண்டவை ஷாடவ இராகங்களையும், 5 ஸ்வரங்கள் கொண்டவை ஒளடவ இராகங்களையும் குறிக்கின்றன. ஷஜீம் ஆதாரமாக இருப்பதுபோல மூல வாயில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

ஆஸயத்தினுள் இறை விக்கிரங்களை நோக்கினால் சிவனின் கையில் உடுக்கு, கண்ணனின் கையில் வேய்க்குழல், சரஸ்வதியின் கையில் வீணை என்னும் இசைக் கருவிகள் காணப்படுகின்றன. பூசை நேரத்தின்போது மணி, சேமக்கலம், சங்கு, பேரிகை, முரசு என்னும் வாத்தியங்கள் இசைக் கப்படுகின்றன. பூசைக் காலத்தின்போது தேவார பாராயணம் நடைபெறுகின்றது. பஞ்ச புராணம் ஒதுப்படுகின்றது. இன்னும் விழேட காலங்களில் திருப்பள்ளியேழுச்சி, திருவெம்பாவை,

தேவிதோத்திரம், அபிராமியந்தாதி பாடல்கள், சகலகலா வல்லி மாலை என்பன பாடப்படுகின்றன. இசையோடு இறைவனை வழிபடும் பொழுது இறைவனுடன் நாம் ஒன்றித்துவிடும் உணர் விணைப் பெறுகின்றோம்.

உற்சவ காலங்களில் ஆலயக் கொடி யேற்றத்தின் பொழுதும் கொடியிறக்கத்தின் பொழுதும் நவசந்திகளிலும் நவசந்திப் பண்கள் பாடப்படுகின்றன.

கவாமி வீதி உலாவின் பொழுது கொம்பு வாத்தியம் இசைக்கப்படுகின்றது. நாதஸ்வரத்தில் மல்லாரி வாசிக்கப் படுகின்றது. அதற்குத் தகுந்தாற்போல் பஞ்ச நடைகளிலும் தாளாய வேலைப்பாடுகள் தவிலில் வாசிக்கப்படுகின்றன. திருவுஞ்சிலின் போது ஊஞ்சற் பாக்கள் பாடப்படுகின்றன. கவாமி உலா வரும் பொழுது கவாமிக்குப் பின்னால் பஜனை நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இங்கு தேவாரப்பாக்கள், பக்திப்பாடல்கள் இறைவனை இறைஞ்சிப் பாடப்படுகின்றன.

இன்னும் திருவிழாக் காலங்களில் இசைக்கக்சோரிகள், சங்கீத உபநியாசம் என்பன ஓழுங்குப்படுத்தப்படுகின்றன. இவை கார்நாடக இசையைத் தழுவிய வையாகவோ, பண்ணிசையாகவோ அமைகின்றன.

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலில் காணப்படும் இசைத்துண்கள், ஆலயங்கள் இசையுடன் இணைந்துள்ளனமையை உணர்த்துவதாக உள்ளது.

சம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான் பொற்றாளம் வழங்கிய சரிதையிலிருந்து இறைவன் இசையுடனும் லயத்துடனும் பாடும் பாடலில் வயித்து விடுகிறான் என்பது தெளிவாகிறது. ஆலயங்கள் தத்தமக்கெள ஒதுவார்களை நியமித்து அவர்களுக்கு மானியங்கள் வழங்கி வந்தமையை அறியமுடிகிறது.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரச நாயனார், கந்தாலூர்த்தி நாயனார் என்போர் தேவார இசையாலும் மணிவாசகர் திருவாசகத்தேனமுதாலும், அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்ப் பாமாலைகளினாலும் இறைவனைப் போற்றி வழிப்பட்டு உயர் நிலை யெய்தினர். அவர்களைப் பின்பற்றிப் பிறகாலத்திய அடியவர்களும் இறைவனை அடைய இசையை ஊடகமாகப் பிரயோகித்துள்ளனர். அபிராமியந்தாதி பாடி இறைவியைத் தனக்குத் துணையாக்கினார். இவ்வாறு இறைவனை இசை மூலம் அடைந்தவர் பெருந்தொகையானோர். இவர்களெல்லாரும் தமது சாதனைகளை நிலைநாட்டியதற்கு நிலைகளமாக விளங்கியது ஆலயங்களே.

அங்கிலேயா் இலங்கையை ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் இசை வளர்ச்சி குன்றியது மட்டுமென்றி அழியும் நிலையிலிருந்தது. இக்கால கட்டடத்தில் ஆலயங்களில் நாதஸ்வரம், தவில் என்பனவும் ஒதுவார்களுமே பாதுகாத்து வளர்ந்து வந்தனர்.

எனவே ஆலயங்களே இசையைப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்துள்ளன. இசையே இறைவனையடைய, ஆலயங்கள் மூலமாகத் துணை புரிந்துள்ளன என்பதையறிய முடிகின்றது.

சமய வழி போன்ற மேன்மை தானான்போம்

செல்லி. கூபாவினி ஸ்ரீகரன்

ஆண்டு - 8,

யா/உடுவில் மகளிர் கல்லூரி

உடல் அழுக்கை நீக்க நாம் நாள் தோறும் பல்துவக்கி, வாய்க்கழி, குளிக்கிளின்றோம். தலை வாருகிளின்றோம். அந்துடன் தோய்த்த, அழுக்ககற்றிய உடைகளை அணிகிளின்றோம். உடலில் ஏற்பட்ட நோய்களைப் போக்க மருந்து உட்கொள்கிளின்றோம். உடலுக்குத் தேவையான ஊட்டம் பெற உரிய உணவை, பானத்தை உட்கொள்கிளின்றோம். உடலைப் பாதுகாக்க ஏற்ற உடைகளை அணிகிளின்றோம். இவையாவும் நூம் நமது உடலைப் பேண, கத்தமாக, திமாக வைத்திருக்க மேற்கொள்ளும் செயற் பாடுகளாகும்.

இவற்றில் நாம் உரிய முறையில் கவனம் செலுத்தாது விட்டால் உடல் நலம் பாதிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டால் உள்ளமும் பாதிக்கப்படும்.

உடல் நலனை மட்டும் பேணுவதால் ஒரு பயனும் மனிதனாகப் பிறந்த ஒருவனுக்கில்லை. உள்ளத்தில் நிம்மதி, மிகிப்சி நிலை வேண்டும். அப்போதுதான் மனிதன் மனிதனாக வாழுவதும்.

உள்ளத்தில் நிம்மதி பேண என்னவழி என்று சிந்திப்போமானால் சமயவழி நின்று ஒழுகும் ஆன்மீக வழியே சிறந்ததாக விளங்குகின்றது.

சமய நெறிகள் காட்டும் வழிகள் மனதில் அன்பு, கருணை, பண்பு, ஒழுக்கம் போன்ற உயரிய உணர்வுகளைப் பதிப்பனவாகும். சமய வழிமுறைகள் கைக்கொள்ளப்பட்டால் நாம் நாளாந்தும் எதிர் நோக்கும்பல வேதனைகளிலிருந்து மில்லாம்.

“எல்லாம் அவன் செயல்” என்று இறைவன் திருவடியை நம்பிக்கையுடன் தொழுது, சரணாடைவதே சமய முடிவாக அமைகின்றது.

காலையில் துயில் எழுவது முதல் இரவு துயில் கொள்ளச் செல்வதுவரை நமது ஒவ்வொரு செயலும் சமயவழி சாந்ததாயமைவது சிறப்புடையது. இறை சிந்தனையுடன் எழுந்து அதே சிந்தனையுடன் துயிலச் செல்லும் போது அந்தப் பரம் பொருளின் அருளாலே எல்லாம் நன்மையாக நடைபெறும். என் செயலாவது யாதொன்றுமில்லை. எல்லாம் அவன் செயலே என்று நமது செயல்களையெல்லாம் இறைவன் நல்வழியில் நடத்தும் செயல்களாகக் கொள்ள வேண்டும்.

சமய வழிநிற்கும்போது தீய எண்ணங்கள் மனதில் எழுமாட்டாது. பஞ்சமாபாதகங்கள் என்று ஒதுக்கப்பட்ட தீய செயல்களைத் தூண்டும் சிந்தனைகள் நெருங்கமாட்டாது. உள்ளம் நல்லவற்றையே சிந்திக்கும். செயல்களும் நல்லவைகளாகவே அமையும்.

சமய வாழ்வு வீட்டிலிருந்தே தொடங்குகின்றது. காலையில் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து இறைவனைத் தொழுது, நமது நாளாந்துப் பணிகளைத் தொடங்குவது நாம் கைக் கொள்ளும் முறையை.

மாணவர்கள் பாடசாலைக்குச் சென்று முதலில் இறைவழிபாடு செய்தே தமது கல்வியைத் தொடங்குகின்றனர். அதுபோன்றே ஒவ்வொரு தொழில் செய்வோரும் இறைவனை நினைத்தே தொடங்க வேண்டும். “செய்யும் தொழிலே தெய்வு” என்ற கூற்றிற்கமைய நேர்மையாகப் பணியாற்ற இறைநம்பிக்கை உதவும். செய் தொழிலும் மேன்மையடையும்.

நவராத்திரிப் பூசைகள் நமது அன்றாடப் பணிகளுக்குத் தெய்வீக உணர்வை வழங்குவதைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

விரதங்கள், விசேட தினங்கள் என்பன சமய வழியில் எம்மைச் சிந்தித்துச் செயற்படச் செய்கின்றன. உள்ளத்தில் இறைநம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றன. உள்ளத்தையும், உடலையும் தூய்மைப்படுத்துகின்றன.

“கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்பது முதுமொழி. ஏன் அவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை நோக்க வேண்டும். இறைவன் உறையும் திருக்கோயில்களில் நித்திய, நைமித்திய பூசைகள், விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. நாம் கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதே மேற்படி முதுமொழியாகும்.

கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபடும் போது மனம் ஒரே நிலையில் புனிதமான குழந்தையில், பக்தியணர்வு கொண்டதாக இருக்கும். மனதில் உள்ள குழப்பங்கள் நீங்கி மனம் அமைதியுறும். இறைநம்பிக்கை மேன்மையடைவதால் தன்நம்பிக்கை உண்டாகும். உணர்வுகள் சிறப்படையாக, செய்வனயாவும் மேன்மையடையும்.

சமயவழி நின்று செயலாற்றும் போதுதான், தருமங்கள் செய்ய உள்ளம் உந்தப்படும். அன்பும், பண்பும் ஊற்றெடுக்கும். இவ்வாறு நல்லன வெல்லாம் நம்மை நாடு வரும்.

முத்தோரை, அறிவு நிறைந்தவர்களை, பண்பில் முதிர்ந்தவர்களைப் போற்றவும், எல்லோர் மீதும் கருணை பாராட்டவும், உதவி செய்யவும், நல்லவர் என்ற பெயரெடுக்கவும், வாழ்வில் உயரவும் சமயவழி நின்று வாழ்வது எமக்கு உறுதுணையாக அமையும்.

எனவே, நாம் எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த, எல்லாம் அறிந்த, எம்மைப் படைத்த இறைவன் திருவடிகளை மனதில் இருத்தி சமயம் காட்டும் சீரிய வழியில் நம் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மக்தீ மனம்

செல்வி. கார்த்திகா சிவகுருநாதன்

ஆண்டு 12 (கணிதப் பிரிவு)

கொ/ இராமநாதன் இந்து மகளிர் கல்லூரி

வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாஸலோ
வள்ளல் இணையடிக்கு வாய்த்த மல்லோதுவோ
வெள்ளை நிற மலருமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமழ உத்தமனார் வேண்டுவது

என்ற விடுலாந்துரின் வரிகள் எமக்கு மனித மனத்தின் உயர்வை
எடுத்து காட்டுகின்றன. என்றும் எம்மை ஆளும் இறைவன்
வேண்டும் இந்த உள்ளக் கமலத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க
வேண்டியது எம் கடமை அல்லவா?

இறைவன் வேண்டும் உள்ளத்தை நாம் எவ்வாறு
கமலமாக வைத்திருப்பது என்று பின்வருமாறு திருவள்ளுவரும்
கூறியுள்ளார்:

**“உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன் பொருளைக்
கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்”**

எம் மனத்தின் தன்மையை நாம் அறிவது அவசியம். இந்தக் குருக்கு
போன்ற மனத்தால் பிறன் பொருளைத் திருத் நினைப்பதே தீதாகும்.
ஆகையால் அப்பொருளை வஞ்சித்துக் கொள்ள ஒருநாளும்
முயலாதே! என்று மனித மனம் பற்றி பொய்யா மொழிப்புவர்
கூறியது நினைவில் நிறுத்த வேண்டிய ஒன்று. இதிலிருந்து எம்
மனத்தை எவ்வளவு தூரம் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும்
என்பது புலப்படுகின்றதல்லவா?

“பொய் சொல்லக் கூடாது பாப்பா”, “உண்மையே பேசி
உத்தமனாய் வாழ்” என்னும் பொன்மொழிகள் எமது வழிகாட்டிகள்
ஆகும். எம் உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பே எம் வார்த்தைகளும்
செயல்களும். ஆகையால் உள்ளத்தில் உண்மையொளி
உண்டாளால் வாக்கினிலும் செயலினிலும் ஒளி உண்டாகும். இந்த
உண்மையொளியால் பள்ளத்தில் விழுந்திருந்த குருடெரல்லாம்
விழிபெற்றுப் பார்வை கொள்வர் என்று பாரதி உண்மையின்
வன்மையை கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன் மூலம் பாரதி கூறுவது யாதெனில் நேர்மை,
உண்மை, அங்கு போன்ற உயர்ந்த குணங்களே மனித வாழ்வுக்கும்,
உயர்வுக்கும் அவசியம் என்பதை உணர்ந்தால் துன்பக் குழியில்
வாடும் மக்களும் மீண்டுமிடுவார்கள் என்பதுதான்.

உலகம் போற்றும்படி வாழ்ந்த உத்தமர் பலரும் உள்ளத்
தூய்மையை வலியுறுத்தி உள்ளனர். இவை வெறும் பேச்சோடும்
எழுத்தோடும் இருந்துவிடாது ஒவ்வொருவரது இலட்சியமாக
மாற வேண்டும். இவ்வறுதி மொழியே எம் நல்வாழ்வில் அடிக்கல்
என்பதை மறக்கக் கூடாது. எம் வாழ் நாளில் இறைவன்
திருவடிக்குச் சமர்ப்பிக்கும் விலைமதிப்பற்ற காணிக்கையும் இத்
தூய உள்ளமே ஆகும்.

ஒருமையுடன் நினது திருமலர் நினைக்கின்ற உத்தமர்
தம் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்து புறம் ஒன்று பேசவார் உறவு
கலவாஸம் வேண்டும்

என்று வள்ளவார் கூறியதைச் சற்று எண்ணிப் பார்ப்போம். மேற்படி
வரிகள் மூலம் நாம் ஏற்படுத்தும் உறவு மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி
இறை திருவடி தொழுவார்களுடன் இருப்பது சிறந்தது என்றும்,
மனமதில் ஒன்று வைத்து பிரிதொன்று பேசவோர் உறவு
களையப்பட வேண்டியது என்றும் நல்வழி காட்டியுள்ளார்.

மனச் சுத்தமே மனித வாழ்வின் சிறப்பு ஒருவன் கள்ளம்,
கடபமற்ற உள்ளம் கொண்டவன் என்று பிறர் கூறுவதே அவன்
இவ்வாழ்வில் பெறக் கூடிய மிக உயர்ந்த பொக்கிளம் ஆகும்.
நல்லவற்றை எண்ணி, நல்லவற்றைப் பேசி, நல்லவற்றைச் செய்து
வந்தால் எல்லாம் நன்மையாகவே முடியும். இதனையே
ஒளவையாரும்

**நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே
நவமிக்க நல்லார் சொல் கேற்பதுவும் நன்றே
நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே
அஹோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்றே!**

என்று முழுந்தைகளுக்கு கூறியுள்ளார்.

அன்பும், அருளும், கருணையும் நிறைந்தவர்கள்
மனிதருள் மாணிக்கமாகப் போற்றப்படுகின்றார்கள். இவர்கள்
சமுதாயத்தின் மரியாதைக்குரியவர்களாகவும் மாறிவிடுகிறார்கள்.

அனுங்குண்டால் நகர்த்த முடியாததை அன்பால் நகர
வைக்கலாம் என்பதை கேள்விப்பட்டதில்லையா? அதிகாரம்
செய்யாததை அன்பு செய்யும்.

இறைவனை எவ்வாறு அழைத்தும் வழிபாலாம் என்று
இந்து சமயம் கூறுகின்றது. இறைவனை “பித்தன்” என்று கூறி
அருளைப் பெற்றார் சுந்தரார். இதிலிருந்து நாம் பெறும் ஒரு
உண்மை என்னவென்றால் தூய உள்ளம் கொண்டவனின்
வாயிலிருந்து உதிரும் ஒவ்வொரு சொல்லும் அன்பின்
பாற்பட்டதாகையால் கடும் கருத்துக் கொண்ட சொற்கள்கூட
அன்புக்கும், பண்புக்கும், பிணைப்புக்கும் ஏற்றதாக மாறிவிடும்.

அன்பு உள்ளம் கொண்டவாது நெஞ்சம் இறைவனின்
உறைவிடம். இன்று உலகிலிருந்து மறைந்தும் மனித
மனங்களில் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பவர்கள் மனங்களில்
உறையக் காரணம் அவர்களின் அன்பான மனித மனங்களோ.
நீங்களும் எல்லோர் மனங்களிலும் இடம் கொள்ள அன்பான
மனித மனக் கமலத்தை கொண்டிருங்கள். இறைவனும் உங்கள்
உள்ளக் கமலத்தில் உறைவார்.

நெவ்ஸியர் கீலாந்துறை

ஸ்ரீதர்ஜினி மனோரங்கன்

ஆண்டு 12 A, மாணிப்பாய் மகளிர் கல்லூரி

ஆழியால் குழப்பட்ட இல் வையகத்திலே தமிழ் தாயக அன்னை என்பவருக்குப் புதல்வர்கள் பலர். உலகிலே பலர் தோன்றுகின்றனர் மறைகின்றனர். ஆனாலும் அவர்களுள் சிலரே வள்ளுவனின் மொழிக்கு இணங்க புகழோடு தோன்றி வாழ்ந்தனர். ஒரு சிலர் வாழ்கின்றனர். அவ்வாறு வாழ்ந்தவர்களுள் வள்ளுவனின் மொழியின்படி நடச்திரமாகப் பிரகாசித்த ஒருவர் தான் எங்கள் தாயக அன்னை பெற்றெடுத்த சைவப் பெரியார் க. சிவபாதசந்தரம் அவர்கள் ஆவார்.

சமூகப் பணியும், சைவத் தொண்டுமே ஆற்றுவதற்கெனப் பிறந்தவர் சிவபாதசந்தரம் அவர்கள். இவர் 1878ம் ஆண்டு பருத்தித்துறையில் உள்ள புலோலி என்னும் அழகான நகரிலே அழகுற் தோன்றினார். நல்லை நகராம் நாவலருக்குப் பின்னர் பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டைளிலே எமது சைவசமயத்திற்கு ஏற்பட இருந்த பெரும் ஆபத்தைத் தடுத்து நிறுத்தியதுடன் ஈட்டும் அல்லாது சைவ சமயம் வளரத் தொண்டாற்றிய பெருமை சிவபாதசந்தரம் அவர்களேயே சாரும்.

சிவபாத சுந்தரனார் அவர்கள் பல துறைகளிலும் சிற்று விளங்கினார். இவர் தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூம்பாகிளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். அது மட்டுமல்லாது சென்னைப் பல்கலைக்கழக பி. ஏ. பட்டதாரியும் ஆவார். சிவபாத சுந்தரனார் என்னும் சொல்லை எண்ணவே உள்ளம் இனிக்கவும் நா இனிக்க அதைக் கூறும் வாய்ம் இனிக்கவே செய்கின்றது. சிவமும் தமிழும் சேர்ந்த பெருஞ் செல்வம் மாண்டி உருவம் பெற்று எம் உள்ளக் கண்முன் பணி செய்து நிற்பது நாம் செய்த தவப்பயனே ஆகும். அடிகளார் அவர்களின் தோற்றுப் பொலிவும் நன் நடத்தையுமே அதனை எடுத்துக் காட்டியது. நடுத்தர உயரம், மெலிந்த உடலுடன் கூடிய மத்துக் கட்டுகின்ற எட்டு முழு வேட்டு அங்கவஸ்திரமாக ஆரணியின் சால்வை.

சைவ நூற்பயிற்சியும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண அறிவும் நிற்பப் பெற்ற அடிகளார் பாரமீஸ்வராக் கல்லூரியின் ஆசிரியாகப் பணியாற்றிய போது எந்த நேரமும் திருநீறு பூசப் பெற்ற பரந்த நெற்றி அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. அவரது ஒளிவீசுக் கண்கள் காலிலே அணிகின்ற குழிப் பிதியடி, சுத்த சைவ உணவு, காலை மாலை தியானம், ஒழுங்கான உருக்கத்தோடு சேர்ந்த ஆலய வழிபாடு என்பன அனைவரையும் கவர்ந்தன.

அது மட்டும் அல்லாது பக்தி ரசம் சொட்டும் தமது சமய எழுத்துக்களால் மக்களின் மனதை வெகுவாகக் கவர்ந்து, சைவ சமயத்தை முழுமையாகக் கவர்ந்து கொள்ள வேண்டுமானால் அதன் வழியே வாழ்க்கையையும் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் கந்த பூராண விளக்கத்தை நூல்கள் மூலம் எழுதி

வெளியிட்டார். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பம், துயரம், அவலம் என்பவற்றை அகற்றும் அருமருந்து கந்தபூராணம் என்பதை விளக்கிக் காட்டியவரும் இவரே.

நாவலருக்குப் பின் சைவத்திற்கும் தமிழிற்கும் உறவை ஏற்படுத்தியவர். சைவ சமய மதத்தவர் அனைவருக்கும் பெருமை வாங்கித் தந்தவர். அவர் ஈழத்து மக்களை தன்னுடைய எழுத்து ஆற்றலாலும் பேச்சு வன்மையாலும் கவர்ந்துள்ளார்.

எல்லாவற்றிலும் விசேஷமாகத் திருக்கேதீஸ்வர ஆஸயத் திருப்பணிச் சபையின் தலைவராக இருந்து “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாக்குப்படி தனது வாழ்வையே தமிழும் சைவமும் நிலை ஓங்கச் செய்து உள்ளார். ஆலயத்திற்கு வேண்டிய திருப்பணிகளைக் காலந்தோறும் எம் பெருமானுக்கு ஆகம விதிப்படி தவறாது நித்திய நைமித்திய பூசைகள் நடைபெற ஏற்பாடு செய்வதும் ஆலய தலைவராகவும் பணி புரிந்தார். பிற இடங்களிலிருந்து இந்த ஆலயத்தை தரிசிக்க வரும் அடியார்களுக்குத் தங்குவதற்கென திருநூன அம்பந்தர் மத்தையும் கட்டுவித்தார். நடராஜர் முதலான விக்கிரகங்களையும் அன்பளிப்புச் செய்தார். தெள்ளுதமிழ் அழுதத்தால் நெஞ்சங்களை அள்ளி சைவம் என்னும் முத்துக் கடலில் அமர்த்தியவரும் இவரே. தமிழ்ப் புலமையால் அறிவும் அருளும் வளர்த்தார். 1952ல் திருக்கேதீஸ்வர ஆலயம் இன்று அழகுடன் மினிரும் இராஜ கோபுரமும் எழில் மிகுந்த திருக்கோயிலாகக் காட்சி தருவதற்கு காரணமே இக்காலப் பகுதியில் திருக்கோயில் கண்காணிப்பாளராகவும் சிவன் பக்தருமாக விளங்கிய பெரியார் சிவபாத சுந்தரனார் நடாத்திய மகா கும்பாபிஷேகம் என்பதை தாயக மக்கள் நன்கு அறிவார். தன் தாய் நாட்டில் மட்டும் அல்லாது பிறநாடுகளிற்கு எழுத்தாற்றல் மூலம் இந்த சமயத்தவர்கள் செய்த தொண்டு அளப்பரியன். “ஜீவ சேவையே சிவசேவை” என்னும் வழி ஒழுகுதலே அன்னாரின் தலையாய இவ்சியம் என்பதை அவரின் எழுத்தாற்றல் மூலம் புலப்படுகிறது. அன்பான உள்ளமும் தொண்டுமே சமயாகிறது என்ற சமய அடிப்படைக் கருத்துக்களை எழுத்தாற்றல் மூலம் தாயக மக்களிடையே அமிர்தமாக ஊர்வதை எவரும் தடுக்க மாட்டார்கள்.

சைவ சித்தாந்தத்தின் பெருமையைப் பிறர் அறியும் முகமாக எழுதிய அறிவுரை நால் படிப்போரின் நெஞ்சை விட்டு அகல முடியாதவை. அடியார் அவர்கள் திருவருட் பயன் எழுதிய கருத்துக்கள் படிக்கும்போது “கண்களில் கண்ணீர் மல்க மெய்சிலிர்க்க உள்ளம் இறைவனை நினைத்து நினைத்து நெஞ்சருக வாசிப்போர் உருகார்” என்று சொல்லும் அளவிற்கு அவருடைய உள்ளமும் உணர்வும் ஒரு தலைப்பட்ட நிலையில் எழுத்தாற்றல் பெற்றவை என்று நாம் உணரலாம்.

(தொடர்ச்சி 32ம் பக்கம்)

"RELIGIOUS CONVERSION IS AN ACT OF VIOLENCE"

The Citizen's Committee for Dharma Rakshana Sammelan, Madras convened a Seminar on "Violence to Hindu Heritage" on Saturday the 17th of July 1999 at Satguru Gnanananda Hall (Narada Gana Sabha), TTK Road, Chennai. Reproduced below is an excerpt of the key Note Address delivered by

SRI SWAMI DAYANANDA SARASWATI

I have been thinking on this topic for a long time. It is very clear to me, and perhaps to many of you, that there are two distinct religious traditions in the world. Some of them have a good following, some others may not have.

One tradition does not believe in conversion. A Jewish person is born of Jewish parents. A Zoroastrian is born of a Zoroastrian mother; a Hindu is born of a Hindu. And so too are the followers of their religions. In other words they do not want to convert anybody. In India when the Parsis, Zoroastrians, came as refugees, being driven from Iran, came to Bombay, they were received and allowed to settle down in India. They lived their religion and they were very faithful and they did not cause any problem. Hindus accommodated them as even they accommodated the Christians, the Muslims and many other small tribal traditions. Our vision of God allows that. We generally accept various forms of worship. We accept many forms of prayers; one more really does not matter to us. In fact, some of our Hindu friends in their Puja rooms have a picture of Jesus and they don't see anything wrong about it, not do I feel anything wrong about it.

I would call the Jewish, the Zoroastrian and the Hindu traditions and the Hindu traditions as non-aggressive traditions. For me, aggression is not just a physical one. It need not be Kargil type. There are varieties of aggression. You can emotionally be aggressive. In the United States, it is a crime to be aggressive towards the children. Simple abuse is looked upon as aggression. Verbally you can be aggressive. Physically you can be very aggressive. And the worst aggression, which I consider more than physical aggression, is cultural aggression of religious aggression.

Hurt is born of many sources. I am hurt physically if somebody encroaches upon my piece of land that is vacant, and the court supports that person and gives me the responsibility of finding a new house for him; it is an aggression. I get hurt. That he encroached upon my property is itself a good source of hurt. It is

enough to hurt. That the law protects the one who encroached makes me more hurt. That hurt cannot be easily healed, because it leaves you helpless is a source of great hurt. If somebody physically hurts you of course, it is very well known that it is a hurt. It is treated as crime and there is a penalty for it.

If I am emotionally abused, then that also is a great hurt. For example, people in authority can abuse you. The employer can abuse you emotionally. Husband can abuse. Wife also can abuse the husband. In-laws can abuse. For these, I can seek some redress somewhere.

But the worst hurt, I would say, is the hurt of a religious person - whether what the person believes has a basis or not. It is not my domain of enquiry to say whether it has a basis or not. Each one is free to follow his or her religion. Everybody would have a certain belief system. Either the person is convinced or the person needs to be convinced. On the whole, he believes in the whole theology and follows that theology. He has the freedom to follow the theology. That is human freedom.

What is it that one is connected to as a religious person? He is connected not to any particular person here, who is the member of the contemporary society or his family.

I am connected to my parents as their son. I cannot take myself as just a son; I am connected to other people too. I am son to my parents. I am also father to my children and husband to my wife. I am uncle, cousin, neighbour, employer, employee and citizen. I have a number of hats to wear every day. As the religious 'I', I have different roles to play, day after day.

A son is related to a person outside. A brother is related to a person outside. A citizen is related to a country, a state. As a religious person, who am I related to?

Let us for the sake of convenience call that religious person a devotee. To whom is that devotee connected? Definitely, not to anyone here. I may be a

religious son. I may be religious father, religious mother, religious wife. In fact, if I am religious, it is going to pervade every role I play.

Basically, first and last, I am a religious person, if I am one. That religious person is the basic person not related to anything empirical. He is related, of course, to a force beyond-whatever that force maybe. One may say that force is God, and He is in heaven. Another one may say, He is in Kailasa. Another may say He is in Vaikuntha. Another may say, He is in Golaka Brindavan. And another may say He is elsewhere. But the person related to that force is the one whom we call a devotee, and that person has an altar. That person is not an empirical person in the sense he is not the father or son or daughter, playing roles. He is the basic person.

The hurt of a basic person is going to be a hurt, which is deep, and true. There is no healing power. There is nothing that can heal that hurt. That is the reason why any religious sentiment, if it is violated, in any way, will produce a martyr. There is a martyr ready to be born in that basic person. And thus the religious sentiment seems to be the most sensitive.

Whenever a religious sentiment is hurt, you will find that, in the Indian press, there is a complete black out, in terms of who did what. Even the names are not given. They will say one community fought with another community. I think it is correct because it prevents further escalation. We generally do guess work and say it must be this community or that community.

This is because, that sentiment is very deep and has to be respected-whether it is a Muslim sentiment or a Christian sentiment, or a Hindu sentiment or a Jewish sentiment. That sentiment has got to be respected. If that respect is not shown, then the State has to protect that sentiment. You tell me whether it is correct or not! The state has got the responsibility to protect the religious sentiment of all the people. That I consider is secularism.

In America, the religious sentiment of every individual is protected. You can go to the court and get an answer, if there is something wrong done to you as a religious person. There is justice. They respect. In fact, if you register an institution as a 'religious church' they take it as a religious church. You don't require submitting even an income-tax return. Until there is a public compliant, they respect it. They give you the freedom. Here, if an institution is said to be 'Hindu Religious', there is no tax exemption. It is entirely a different thing altogether.

A religious sentiment has got to be respected by every one, whether he believes in my religion or not. Just because I don't believe your ideas, you can't stand on my toes! If you don't like my nose, it is your problem. I don't have any problem. If my ideas and my belief systems are not acceptable to you, I give you the freedom not to accept it. But you don't have any business to stand on my toes to hurt me in any manner. (Long cheers).

In fact I will fight for your freedom to think differently. You must be free enough to differ from me. Bhagavan has given us the faculty of thinking, of discrimination. We are not shy of such enquiries... Our whole method of enquiry is to invite Purvapaksa objections. We will create objections that cannot even be imagined by you and then answer them. We welcome them because we are not shy. We want to explore and find out what the truth is. But that is entirely a different thing. I am citing this much here-that you have the freedom to differ. I have the freedom to differ from you.

This is the attitude of the non-aggressive traditions. On the otherhand, the second category of religions, by their theologies, is committed to convert.

Conversion is not only sanctioned but also is practised by the theologists. And that is their theology. They have got a right to have their own belief systems. But they don't have a right to thrust it on you. They are free to believe that unless one is a Christian, he will not go to heaven. They have a system, a set of non-verifiable beliefs-nitya paroksa- on which they base their theology (Applause)

Some one says, "I have been sent by God to save you". I can also say the same thing. I will have ten people, because I can talk. If I don't talk and be a mouni baba still there will be ten people. It is easy to get ten people anywhere, especially in India. I can say, "God sent me down to save all of you!"

Once, I went to the Kilpauk Mental Hospital. Just for a visit, understand (Laughter). It is my own imagination. It is not true. The Kilpauk Hospital is one of the most ancient mental hospitals in this country. Next is Agra. We have got the number one status in many things and this is one!

Early morning, all the crows had flown away. Nobody was there. I say a man standing on a huge tree talking in loud voice, "Listen to me, I have come here to

save all of you. You please ask for forgiveness of your sins. Those who want to be saved, please raise your hands". Then he said, "Thank you, thank you, thank you". He thought that from the audience many people raised their hands. But there was no audience. I was the only one standing behind him. I was naturally amused but I was not surprised, because I knew where I was (Laughter).

As I was enjoying this situation well, I heard a voice from the heaven. It said, "This is God speaking. I did not send him down (Laughter). Don't believe him". When I looked up, there was one more fellow there. (Loud laughter and applause).

This is a non-verifiable belief as you can see. In addition, most of these religions, when they talk of heaven, are promoters of tourism, really speaking (Laughter). I am interested in making my life here, right now. If there is something you have got to say to make my life different, I am ready to listen to you. If there are some pairs of ears ready to listen to some other thing, let them have the freedom.

That there is a heaven is a non-verifiable belief. That, following this person, I will go to heaven, is a non-verifiable belief. That I will survive death, is a non-verifiable belief. There is nothing wrong in believing. But we have to understand that it is a non-verifiable belief. And having gone to heaven I will enjoy heaven minus cricket match is another non-verifiable belief. The unfortunate thing is another fellow says: "I am the latest and the last. Don't follow that fellow; follow me." (Laughter). That really confuses me. He has really no argument to give that he is the last. That I am the latest, is another non-verifiable belief and what is promised is again not verifiable.

I say, let those non-verifiable beliefs be there. I want them to have them, even though I will not advocate it. I want them to have freedom. Let them enjoy the freedom to have it. But what is the basis for that person to come and convert me? If you are convinced of something, you can try to convince me and not convert me. Did you ever notice physics Professor knocking at your door, asking for you time, so that he can talk to you about the particles? Never! If you want to learn physics, go to him.

But here, every day, I am bothered. At the airport I am bothered; in the street corners I am bothered. At home, I am bothered. They want to save my soul!

I say this is not merely an intrusion; this is an aggression. There are varieties of intrusions. If the sound is too much outside, with all the loud speakers, well, it is an intrusion into my privacy. One can complain; not in India, of course! Here also we have got laws. It is not that we do not have laws. But we have 'in-laws' at the right place, you know! (Laughter).

So nobody has any business to intrude into my privacy. You come and tell me that I have got to save my soul. But I don't look upon myself as condemned for you to come and save. We, really, don't have, a word, in Sanskrit, equivalent for salvation. Because, 'salvation' means you have been condemned. Unless you are condemned, you need not be saved.

But this man comes and tells me that I am damned. I have to believe that first. Then he appoints himself to save me. This is very interesting. This is how the union leaders work. You create a problem and then appoint yourself as a leader to solve it (laughter). You become inevitable thereafter.

Instead of the word 'salvation', we have a word 'Moksha'. Here different gurus are there. All of them talk about Moksha. If you allow them to discuss, there will be a fight. (laughter). But all of them have a common word and that common word is Moksha. Is it not true? For every one of them, it is Moksha.

Moksha is not a word, which is equivalent to salvation. It is derived from the root Much = Bandhanivrttau. It means freedom from bondage. All of them use the word Moksha. Even Sankhyas use this word. Vaisesikas, Naiyayikas and all others use this word Moksha. In fact, if Moksha is not an end in view, we don't even talk about it. We all have a Moksha. Even Charvaka, the materialist has his own concept of Moksha. 'Body goes'; that is Moksha for him. He says, *bhasmibhutasya dehasya punaragamanam kutah*.

So the word Moksha does not mean salvation. It refers to freedom from bondage. On the other hand the aggressive religions have this belief system that you are condemned and you have to be saved.

If I look into these theologies, it is very interesting. I need not say anything to prove that they are illogical. I have to only state what they say!

I would like to illustrate this:

You must have heard about "Godfather". You know the Mafia don is called the Godfather. He makes an offer that you cannot refuse.

He comes and tells you: "I am buying your house". You may say, "I am not selling". He says, "You are selling".

This type of approach was existing in Madras for some time, I am told. I hope it does not come back again (loud laughter and applause).

The fellow comes back and tells: "I am buying your house!"

And you reply, this is my house and I am not selling".

He says, "you are selling it and you are selling it at this price".

He decides the price also and then tells you, "I know exactly where your children are studying and when they are coming home also".

He threatens you and buys the house.

Thus, a Godfather is one who makes an offer that you cannot refuse.

Now, what about the God, the Father? He is worse, I tell you because he says either you follow this person or I will condemn you eternally to hell. This is worse than the offer of the Mafia don! This too is an offer, which I cannot refuse. And it is worse.

In the other case at least, I can do something. But here He is not even visible. He is sitting in a safe place. I cannot do anything about him. This is the non-verifiable belief on which their religion is based.

He has the right to follow that religion. Let him follow his religion. All that I say is he does not have anything much to offer to me. If he thinks he has something to offer me, let him have the freedom to think so. But he has no freedom to think so. But he has no freedom to intrude into my privacy.

He converts the Hindu by any means - by marriage by some enticement or by some preaching which creates a fear. He talks about the goodies available in heaven - if you go to heaven, you will enjoy this and that.

You will have beatitude and be saved. Otherwise, you will go to hell. It will be too hot etc... So more out of fear of hell, the fellow chooses to go to heaven.

He says and does all this to convert others to his religion. I say this is wrong because if one Hindu or Jew or a Parsi is converted, and the other members of the family are not converted, they are all hurt. Even the converted one must be hurt underneath. He will be debating whether he was right in doing it. It takes some time for him to heal that. He is also hurt. All other members are definitely hurt. The community that comes to know of this conversion is hurt.

Please tell me, what is violence? What is an act called if it hurts? What do you call this act that hurts? I call it violence. It is not ordinary violence. It is violence of the deepest person-the core person-in the human being. The religious person is the deepest. And if that person is hurt, I say it is violence, rank and simple.

It is pure violence. And what does it do? It wipes our cultures.

I would like to go to Greece and see the live culture of the people who lived there. Where is that culture now? I have to imagine how they might have lived. I only see the huge monuments that are left out.

And like this, many other cultures have been totally destroyed. The natives of South America, North America and Australia have all been destroyed. What about the Hawaiian culture? Gone. All the tribal cultures in Africa have been destroyed. How many cultures, for the past two thousand years are methodically destroyed? The humanity is the sufferer and is poorer for it.

We need all the cultures. And let the humanity enjoy the riches of the different cultures. It is a mosaic of cultures. Each one has got some beauty. With the destruction of religion comes the destruction of culture. When a new religion replaces the old, a culture is destroyed.

After converting they may try to preserve the art forms like Baratanatyam with the themes of the new religion. But without Nataraja, where is Bharathanatyam? Without devotion, where is Natyam?

And therefore, the culture cannot be retained if the religion is destroyed. It is true with reference to all other

cultures also. But definitely it is true with reference to our culture, because, you cannot separate culture from religion.

Our religion and culture are intertwined. The religion has gone into the fabric of culture. When I say 'Namaste' to you, it is culture. It is religion. When you are throwing rangoli, it is religion; it is culture. There is vision beyond all that. Every form of culture is connected to religion and the religion itself is rooted in the spiritual wisdom. This is because we have a spiritual tradition.

And therefore there is no cultural form unconnected to religion. Destruction of culture is the destruction of religion. Destruction of religion is destruction of culture. If this destruction is not violence, what is violence? I would like to know?

I say conversion is violence. (Thunderous applause). It is rank violence. It is the deepest violence.

Not only that. In our Dharmashastra it is said that if somebody forcefully occupies another's piece of land, the punishment is called atatayin. For an atatayi, in our sastra, there is capital punishment.

Occupying another's land or another's house or flat, against the will of the owner is not according to our Dharma. Many times, when the owner asks, "Give me back my house", the tenant invariably replies, "I am sorry I cannot give you the house, because my children are going to the school in this area. Please find a similar house for me. Then I will move". When the owner finds such a house for him, the tenant says, "It is too far for the children to go to school. Please find something in the same neighbourhood". It means, I would like to be here. If you go to the court, twenty-five years would be gone. But occupying another's land is not as per our culture.

Another's kshetra is another kshetra. It has nothing to do with me. Kshetra apahari is an atatayin. The one who does arson or poisons somebody is an atatayi, and there is capital punishment for him. One who kidnaps another's wife is an atatayi and there is capital punishment for him. All these actions deserve capital punishment. And if simply for occupation of a land of another, there is capital punishment, think of what would be the punishment for the destruction of a culture.

Suppose somebody is asastrapani and you kill him, it is not correct. Karna in the Mahabharatha uses this argument when he was completely unarmed. Talking

to Arjuna, he said, I am an asastrapani; you should not hit me now. Krishna had to tell him that he was not unarmed, and he was duly disarmed. There is a lot of difference between the two. He had to convince him.

So here, a Hindu is an asastrapani. A Jewish person is an asastrapani. A Buddhist is an asastrapani. A Parsi is an asastrapani. That is, they are all non-aggressive. When you try to convert them, it is like hurting an asastrapani.

You cannot ask me to change the genius of my culture, the genius of my religion. It is the tradition of my culture and religion that I do not convert. It is not a situation where you convert and I convert. And the one who has a better organisation is going to convert more number of people. It is not a percentage game of the market.

Here it is one-sided. I cannot change the genius of my culture because I do not believe in conversion. I allow you to be a Christian. I allow you to be a Muslim. You be a Christian; you be a Muslim. You pray; it is fine for us. Even though I do not say "All religions lead to the same goal", I let you be a Muslim or a Christian, I don't commit that ubiquitous mistake (Cheers).

But I give you the freedom. You please follow your religion. Don't ask me to convert others to my religion like you, because I cannot convert. It is because I do not believe in it. My parents did not believe in it. My grandparents did not believe in it. My Rishis did not believe in it. And I don't believe in it. You cannot change a culture in order to be on par with the others. It is against the genius of our culture.

It is not only our culture, which is like this; there are other cultures too. The number of the Parsis is dwindling. I loathe to see the destruction of the Parsi Culture. They are harmless good people. But they are the losers.

Jewish people are also the losers; their numbers are also dwindling. They are fighting to preserve their culture and religion. They are not converting. There is no evangelism in Judaism. There is no proselytization. There was never any inquisition. They were the sufferers; they were the victims of aggression, and planned aggression for ages.

And therefore, conversion is not merely violence against people; it is violence against people who are committed to non violence (Prolonged Cheers).

I don't say Hindus do not fight. They can fight very well. You don't tell me, 'you put your house in order'. I will put my house in order, in my own time and in my own way.

If two brothers are fighting over an empty piece of land that is there next door, and a third man occupies the land saying, "because you two are fighting, I am occupying this piece of land". What is this logic? Some people advance this logic to me and say that we are all fighting and therefore they are in. We may be fighting amongst ourselves but we have to settle that among ourselves. That does not mean You can be violent. (Applause).

Some body says we must have ecumenical dialogue. I had attended some of the dialogues. And I stopped attending them. Because I don't see any use in it. On one such occasion, I said, "I can have a dialogue with a Christian, if he is ready to change after the dialogue". Is he going to change his hand? Is he going to stop conversion? Don't ask me to have a dialogue with you when you are standing on my toes. You just move away. Then we can have a dialogue.

The world religious conferences that are held are only meant to neutralize any protest against conversion. That is all. (Cheers). Because they don't want to stop conversion. So what is the use of saying, "We are all same. We are all going to the same God". It is something like saying, you know, your property is my property; my property is your property; your money is my money, my money is your money. Therefore, let my money be with me and let your money also be with me! (Laughter). So this is all wrong thinking.

All forms of prayer are valid. That I can accept. They don't accept that. I can accept because of my understanding of the sastra. The Lord will understand, definitely, if I pray in Tamil or Latin or Greek. There is nothing Latin and Greek to the Lord. He will understand in whichever language the prayer is made. If I pray in Samskritam, definitely, he will understand because it is his language anyway. (Laughter). I am very Catholic, understand. I don't have these kind of silly notions that it has got to be in one language and it had got to be in one form etc.

But we have certain special forms of rituals-vedic rituals, which cannot be compromised with. Because we

do not know how they can be different. We have no other Pramana for it. We do not have a means of knowledge to prove that this can be different.

They do not accept any of that. And they preach. It is not that they preach their own religion. They preach against other religions. And I consider that kind of preaching a violence. It breeds violence. I have a genius, which does not permit me to convert. I cannot be asked to convert. That is not possible.

Therefore, the violence against me is a one-sided violence. It is rank one-sided violence. They have gotten away with it for two thousand years. I want them to know that this is violence. Let them prove conversion is non-violence.

I am hurt and many others like me are hurt. Millions are hurt. There are so many other issues to be discussed with reference to conversion. But I have only one to discuss here. It is the violence that is allowed to be perpetrated against humanity, against cultures, against religions. That is the only issue here; there is no other issue. (Applause).

Violence is the only issue. Humanity should not stand with hands tied and allow violence to be continued against a person who is non-violent.

There is another important fact in the Indian context, I tell you. I am a Swami committed to ahimsa. A sannyasi's vow is ahimsa-sarva bhutebhyo abhayam. I am taking this sannyasa and offer a complete assurance to all the beings and to all the devatas, that I am not a competitor to any of them and that I will not hurt any of them-kayena vaca manasa. That is sannyasa. I am aware of this. I am a Sannyasi.

Now I sit in Rishikesh. These two people come to me. One is a Padiri and another is a Moulvi. I invite both of them. They are religious people. I respect them. I give them seats. They try to argue with me about something. Generally, I do not argue with them. You can argue with people whom you can convince. I don't want to argue with people who only want to convince me.

So I don't argue. I enjoy their company. I sit with them and talk to them. They pick up a quarrel with me. And then he begins to beat me. Please note that, this

is just an imaginary tale. And there is a policeman standing there. They go on beating me black and blue. I implore to the policeman. "Please stop them. I am committed to ahimsa. I don't want to fight them back. You please do something". I appeal to him.

He says, "this is a matter between religious people. I am secular. (Prolonged cheers). I am supposed not to interfere". I appeal to him. Twice, thrice I request him. He does not respond to me positively. Then I think I have to protect myself. My sastra will forgive me. Even though I am given to ahimsa, still I can protect myself.

And therefore I thought I will take care of myself. I am not just a weakling. I have got enough strength. And therefore, I can take care of these two fellows plus one more. I began to defend myself. The best form of defence is offence. That is what every husband does. And therefore, you defend yourself. (Laughter).

But the policeman stops me and says, "They are minorities. They have to be protected and you should not fight against them". (Prolonged cheers).

"Hey, policeman, you are supposed to protect me. You are the government. You are the State. You are supposed to protect me. You cannot be like this".

This is the situation that prevails in India. You have to change the whole-blessed things here. If the constitution has to be changed let it be changed for good. (Long cheers). My dharma is not violence. It does not allow conversion. And that dharma has to be protected. The state has to protect. If the protector does not protect, people should have a new protector to protect. That is all. (Prolonged cheers).

Conversion is violence. And it breeds violence. Don't convert because, by this, you are converting non-violent to be violent. (Applause). You are doing something wrong. This is drastically wrong. This error has to be realised. The sooner it is corrected, the better it is for all of us-even for Christians and even for Muslims.

I want the Islamic culture to be there. I want the Christian culture to be there. I want the Hindu culture and every other culture to be there. Every culture is to be protected. That is secularism. Thank you. (Prolonged cheers).

சௌப் பெரியார் க. சிவபாதசுந்தரம் (25ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிவபாத கந்தரம் அவர்கள் தனி எழுத்தாளர் மட்டும் எனக் கிலர் நினைத்திருக்கலாம். அவர் எழுத்தாளர் மட்டுமென்றி ஓர் சிறந்த ஆசிரியராகவும், உய அந்பராகவும், அந்பராகவும் இருந்தார் என்பதை அவர் கற்பித்த தமிழ், சமய, இந்து நாகரிகம் ஆகிய பாடங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மாணவருக்கு விளங்கக் கூடிய முறையிலும், சலிப்பு ஏற்படாமலும் எந்த விடயத்தையும் நகைச்சுவையுடனும் நனினமாகவும் கவர்ச்சியாகவும் இலகுவாகவும் மாணவர்களுக்குப் புகுத்துவதிலிருந்து ஆசிரியர் தொழிலுக்கு அவர் நிகரானவர் என்று கூறுவதில் ஆச்சரியமில்லை.

அடியார் சௌவத்திற்கும் தமிழிற்கும் செய்த சேவைகள் சொல்லவில் அடங்கா. அடியார் சௌவத்திற்காக விடுத்த நூல்கள் அளப்பியன. சௌவத்திற்கு பலதுறைகளிலும் விளக்கம் கொடுத்து மாணாக்கரிடமும் பெரியோரிடத்தும் இருக்கும் தகுதி வாய்ந்தது.

அடியாரின் தமிழ்ப்புலமையும் சித்தாந்த பேர் உண்மைகளைத் தெளிவாகக் கற்றறிந்து ஒழுகும் நல் வாழ்வடையவர்கள் எழுவதால் இவர்கள் நம் செந்தமிழ் மொழிக்கும் சமய வளர்ச்சிக்கும் நெடுங்காலமாகச் செய்து கொண்டு வரும் அளப் பெரும் தொண்டுகள் பாராட்டுவதற்கும் போற்றுவதற்கும் உரியன. சிவபாத கந்தரம் அவர்கள் செய்த சௌவப்பணியும், தமிழ்ப் பணியும் என்றும் ஈரமாக எம் ஈழத் தமிழர்களின் நெஞ்சிலே இருந்து வருகின்றது.

மாமன்றச் செய்தி

நாவவர் நினைவை தினம்

ஸ்ரீவூர் ஆறுமுகநாவவர் நினைவு நினந்தையொட்டிய சிறப்பு வைபவம், மாமன்ற தலைமையகப் பிரார்த்தனை மண்பத்தில் கடந்த டிசெம்பர் மாதம் 5ம் திகதியன்று, மாமன்றத் தலைவர் திரு. வி. கயிலாசபிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்றது. திருமதி. சந்தனா நல்லலிங்கம் "நாவவர் பணி" என்ற பொருளில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றினார். பண்ணிசை விருந்தும் இடம் பெற்றது.

மாமன்றத்தின் காவாண்டு இதழான "இந்து ஒனி" (தீபம் 4 - கடர் 1) அன்றைய வைபவத்தின்போது வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. இவங்கைக்கு வருங்கை தந்திருந்த வண்டன் இந்து ஆலயங்களின் ஒன்றியத்தின் செயலாளரும், வண்டன் முருகன் ஆலயத்தின் அறங்காவலருமான திரு. நா. சக்சிதானந்தம் "இந்து ஒனி" சுஞ்சிகையின் முதற்பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

அங்கு இவங்கை இந்து மாமன்றம்

நாட்காட்டி

2000

ஜனவரி						பெப்ரவரி					மார்ச்				
திங்கள்	31	3	10	17	24	-	7	14	21	28	-	6	13	20	27
செவ்வாய்	-	4	11	18	25	1	8	15	22	29	-	7	14	21	28
புதன்	-	5	12	19	26	2	9	16	23	-	1	8	15	22	29
வியாழன்	-	6	13	(20)	27	3	10	17	24	-	2	9	16	23	30
வெள்ளி	-	7	14	21	28	(4)	11	18	25	-	3	10	(17)	24	31
சனி	1	8	(15)	22	29	5	12	(19)	26	-	(4)	11	18	25	-
குமிழு	2	(9)	16	23	30	6	13	20	27	-	5	12	(19)	26	-

தமிழ் மாதப் பிறப்பு நாட்கள்

ஜன.	-	15	ஜூலை	-	16
பெப்.	-	13	ஆகஸ்.	-	17
மார்ச்	-	14	செப்.	-	17
ஏப்ரல்	-	13	ஒக்டோ.	-	17
மே	-	14	நவம்.	-	16
ஜூலை	-	15	டிசம்பர்	-	16

விடுமுறை நாட்கள்

09	ஜன.	-	நம்புள் பண்டிகை
15	ஜன.	-	தைப்பொங்கல்
20	ஜன.	-	போயா தினம்
04	பெப்.	-	தேசிய தினம்
19	பெப்.	-	போயா தினம்
04	மார்ச்	-	யகா சிவாத்திரி
17	மார்ச்	-	ஷந்தி பெருநாள்
19	மார்ச்	-	போயா தினம்
12	ஏப்ரல்	-	புதுவருட முதல்நாள்
13	ஏப்ரல்	-	தமிழ்ப் புதுவருடம்
18	ஏப்ரல்	-	போயா தினம்
21	ஏப்ரல்	-	பொயில் வெள்ளிக்கிழவை
01	மே	-	மே தினம்
17	மே	-	வெசாக் போயா தினம்
18	மே	-	வெசாக் அடுத்தநாள்
15	ஜூலை	-	நபிகள் நாயகம் பிறந்த தினம்
16	ஜூலை	-	போயா தினம்
16	ஜூலை	-	போயா தினம்
14	ஆகஸ்.	-	போயா தினம்
13	செப்.	-	போயா தினம்
12	ஒக்டோ.	-	போயா தினம்
26	ஒக்டோ.	-	தீபாவளித் திருநாள்
11	நவம்.	-	போயா தினம்
10	டிச.	-	போயா தினம்
25	டிச.	-	நந்தாள் பண்டிகை
28	டிச.	-	நம்புள் பண்டிகை

ஜூலை						ஆகஸ்ட்					செப்டெம்பர்				
திங்கள்	31	3	10	17	24	-	7	(14)	21	28	-	4	11	18	25
செவ்வாய்	-	4	11	18	25	1	8	15	22	29	-	5	12	19	26
புதன்	-	5	12	19	26	2	9	16	23	30	-	6	13	20	27
வியாழன்	-	6	13	20	27	3	10	(17)	24	31	-	7	14	21	28
வெள்ளி	-	7	14	(2)	28	4	11	(18)	25	-	1	8	(15)	22	29
சனி	1	8	15	22	29	5	12	19	26	-	2	9	(16)	23	30
குமிழு	2	9	(16)	23	30	6	13	20	27	-	3	10	17	24	-

ஏக்டோபர்						நவம்பர்					டிசம்பர்				
திங்கள்	30	2	9	16	23	-	6	13	20	27	-	4	11	18	(25)
செவ்வாய்	31	3	10	17	24	-	7	14	21	28	-	5	12	19	26
புதன்	-	4	11	18	25	1	8	15	22	29	-	6	13	20	27
வியாழன்	-	5	(2)	19	(26)	2	9	16	23	30	-	7	14	21	(28)
வெள்ளி	-	6	13	20	27	3	10	17	24	-	1	8	15	22	29
சனி	7	14	21	28	-	4	(11)	18	25	-	2	9	16	23	30
குமிழு	1	8	15	22	29	5	12	19	26	-	3	(10)	17	24	31

இந்துக்களின் விசேஷ தினங்கள்

21	ஜன.	-	நெட்பூசம்
18	பெப்.	-	நடேசர் அபிஷேகம்
19	பெப்.	-	மார்சி மகாம்
04	மார்ச்	-	மகா சிவாத்திரி
17	மார்ச்	-	போக கவாமிகள் குருபூசை
20	மார்ச்	-	பங்குனி உத்தரம்
06	ஏப்ரல்	-	செல்லப்பா கவாமிகள் குருபூசை
10	ஏப்ரல்	-	நல்லை குருமணி குருபூசை
12	ஏப்ரல்	-	மீற்றா நவமி
13	ஏப்ரல்	-	துமிழ் வருஷப்பிறப்பு
18	ஏப்ரல்	-	சித்திநிவார பூரணை, சித்திநிவுப்பத விரதம்
27	ஏப்ரல்	-	நடேசர் அபிஷேகம்
29	ஏப்ரல்	-	திருநாவுக்காரச நாயனார் குருபூசை
17	பெ.	-	வைகாசி விசாகம் பூரணை விரதம்
21	பெ.	-	திருநாளன் சம்பந்தர் குருபூசை
05	ஜூலை	-	மணிக்குவாசகர் குருபூசை,
06	ஜூலை	-	திருப்பெருந்துறை தேர்
07	ஜூலை	-	ஆணி உத்தர தரிசனம்
30	ஜூலை	-	ஆடி அமாவாசை விரதம்
05	ஆகஸ்.	-	நல்லூர் கந்தசவை கொடி வேற்றம்
06	ஆகஸ்.	-	கந்தாலுந்தி நாயனார் குருபூசை
11	ஆகஸ்.	-	வரலஷ்மி விரதம்
23	ஆகஸ்.	-	ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜெயந்தி
28	ஆகஸ்.	-	நல்லூர் கந்தசவை தேர்
07	செப்.	-	ஆவணி மூலம்
10	செப்.	-	ஆவணி ஒண்ட
12	செப்.	-	நடேசர் அபிஷேகம்
14	செப்.	-	மஹாநாயக பட்சம் ஆரம்பம்
28	செப்.	-	நவாத்திரி விரதாரம்பம்
06	ஒக்டோ.	-	மகாநவமி சாஸ்வதி பூசை
26	ஒக்டோ.	-	தீபாவளித் திருநாள்
27	ஒக்டோ.	-	கேதா கெளரி விரதம்
28	ஒக்டோ.	-	ஸ்கந்தசஷ்டி விரதாரம்பம்
02	நவம்.	-	குரான் போ, கந்தசஷ்டி விரதம்
19	நவம்.	-	ஆறுமுகநாவங்கர் குருபூசை
09	டிச.	-	திருக்காந்தினை விரதம், குராயைத்தப்
10	டிச.	-	சர்வாவப தீபம் (வீடுகளில் தீபம்) விழ்ணு வாஸயத்தப்
31	டிச.	-	திருவெண்ணாமலை தேர் விநாயக சஷ்டி விரதம்

இந்தச் சுடரில்

- 1 - பஞ்ச புராணங்கள்
- 2 - மாச அழிக்கும் மகா சிவராத்திரி ஜோன்பு
- 4 - சிவ தோத்திரம்
- 5 - மஹிமைச் சிறப்பு மிக்க மகா சிவராத்திரி
- 7 - இறைவனின் அடிமுடி தேடியாநிகழ்வு
- 8 - பண்பாட்டுச் சுடர்கள்
- 11 - எது ஆன்மிகம்
- 14 - சாதனம்
- 15 - உருவ வழிபாட்டுன் சிறப்பு
- 16 - சைவ சித்தாந்த ஜோக்கில் கண்மம்
- 20 - தென் நாட்டில் சுவாமி விவேகானந்தர்
- 21 - விஞ்ஞானத்தை விஞ்சிநிற்கும் திருத்தாண்டகம்
- 22 - ஆலயங்களும் இசையம்
- 23 - சமய வழிபேணி மேன்மை காண்போம்
- 24 - மனித மனம்
- 25 - சைவப் பெரியார் க. சிவபாதசந்தரம்
- 26 - Religious Conversion is an Act of Violence

அடுத்த சுடர்
விக்கிரம வருடம்
சுத்திரை - ஆனி

வாழ்த்து

வானுலகும் மண்ணூலகும் வாழ்மறை வாழப் பான்மைத்து செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க நூனமத ஐந்துகர முன்றுவிழி நால்வாய் ஆனைமுக னைப்பரவி யஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

இந்து ஓள்

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் பிரமாதி வருடம் தை - பங்குனி இதழ் மாசி மாதம் 21ம் நாள்

04.03.2000

ஆசிரிய குழு :

புலவர் ஆ. திருநாவுக்கரசு
திரு. கந்தையா நீலகண்டன்
திரு. க. இராஜபுவனீஸ்வரன்
திரு. எம். பவளகாந்தன்
திரு. த. மனோகரன்

ஓரு பிரதியின் விலை	ரூபா	20.00
வருடாந்தச் சந்தா	ரூபா	80.00
வெளிநாடு வருடாந்தச் சந்தா	டொலர்	10.00

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்

A. C. H. C கட்டிடம்

91/5, சேர் சிற்றம்பலம் ஏ. கார்டினர் மாவத்தை,
கொழும்பு - 2, இலங்கை.

தொலைபேசி எண்: 434990; தொலை நகல் எண்: 344720

இந்து ஓனியில் வெளியிடப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளில்
தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள்
ஆக்கியோடுக்குறித்தடை

HINDU OLI

Thai - Pankuni Issue of
ALL CEYLON HINDU CONGRESS
4th March 2000

EDITORIAL BOARD :

Pulavar A. Thirunavukarasu
Mr. Kandiah Neelakandan
Mr. K. Rajapuvaneeswaran
Mr. M. Pavalakanthan
Mr. D. Manoharan

Price	Rs. 20.00 per copy
Annual Subscription	Rs. 80.00
Foreign Subscription	U. S. \$ 10.00
(Including Postage)	

ALL CEYLON HINDU CONGRESS,
A. C. H. C. Bldg.

91/5, Sri Chittampalam A. Gardiner Mawatha,
Colombo - 2, Sri Lanka.

Telephone No. : 434990; Fax No. 344720

Next Issue :

SITHIRAI - AANI

Views expressed in the articles in Hindu Oli are those of the contributors.